

ต.
1526

แบบเรียนภาษาอังกฤษ

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับประโยชน์มากมาย และ อาชีวะศึกษาชั้นสูง

895.913

ด616ก

ของ

กรมอาชีวะศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับประโยชน์นิยมปลาย และอาชีวศึกษาชั้นสูง

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง 5000 ฉบับ

พ. ศ. 2487

ปกกระดาษราคาเล่มละ 1 บาท 30 สตางค์

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วิกส์เงา

ปากกอลของช่างดำพอน พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

๓๑ 1526

2812 คำนำ

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา ได้นำนโยบายเกี่ยวกับ
วิทยาศาสตร์ เรื่อง การเดินทางไปใจกลางพิภพ ของ
จูลส์ เวิร์น มาแปลและเรียบเรียงขึ้น ใช้เป็นหนังสืออ่าน
สำหรับเด็กชั้นมัธยมอาชีวปปลาย เพื่อให้เด็กได้รับความ
รู้ทั่วไปเกี่ยวกับหมวดวิชาใหม่ๆ ที่เด็กไม่ได้มีโอกาส
เล่าเรียนในชั้นต้นๆ และให้ความเพลิดเพลินอันอยู่ใน
ขอบเขตแห่งความจริง ที่เป็นสาระสำคัญในท้องเรื่องแต่
ต้นจนจบ ทั้งยังสอนให้บังเกิดความรู้อิกรักการผจญภัย มี
น้ำใจเข้มแข็งอดทน ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก และเป็น
ผู้มีใจเอื้อเฟื้อเมตตาหนักแน่น รู้จักใคร่ครวญพิจารณาด้วยเหตุ
และผลอีกด้วย

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา

เลขห้อง

214

19 กันยายน 2487

เลขหมู่

895.913

๐ 6167

เลขทะเบียน

เงาแห่งยอดเขาตกรังคารส..... (ค.หน้า 40)

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

บทที่ 1

ลุงของฉัน

อภินิมิตนาการ

จก

ห้องสมุดมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ฉันคุยกับศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก ผู้เป็นลุง น่ะบ้านเลขที่ 19 ถนนเคอนิก ถนนสายนี้เป็นถนนเก่าแก่ของหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้เมือง ฮัมบูร์ก ซึ่งเป็น เมืองท่า แลพบเห็น ของ ประเทศเยอรมัน

วันหนึ่งตรงกับวันอาทิตย์ 24 พฤศจิกายน ศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก เกิดกะตึกกะตอยกลับบ้าน บ้ามารู้ แม่ครัว ได้เห็นเขาเดินมาแต่ไกล ก็คิดว่า คงรักษาอาหารเย็นไม่ทัน เพราะเสียงน้ำในหม้อบนเตาเพิ่งจะเริ่มเดือดเท่านั้น

ฉันนึกในใจว่า ถ้าลุงเกิดหิวขึ้นมา คงอาละวาดส่งเสียง เอ็ดถันบ้านเป็นแน่ เพราะเขาเป็นคนมั่นใจฉันเสียยิ่งกว่า

“ท่านลีเคนบรอกกลับมาแล้ว” บ้ามารู้ ผู้กำลัง

“คนตกใจร้องบอกฉันจากประตูห้องอาหาร

“ฉันเห็นแล้ว เขากลับเร็วกว่าทุกวัน เวลานั้นยังไม่ถึง
14.00 น. เลย นาลีกาที่หอโยคเซนคังไม่เกิดเพลิงคิครัง
เท่านั้น” ฉันตอบ

“ทำไมท่านศาสตราจารย์จึงกลับบ้านแคว้นนั้นกัน?” ข้า
มารทาพทักด้วยความสงสัย

“เขาคงบอกเราเองแหละ”

“ท่าน ศาสตราจารย์ เขาประศมาแล้ว ฉันไปละ อักเซล
ถามเขาเองก็แล้วกันว่า ทำไมเขาจึงกลับบ้านเร็วนัก และ
ไปรคขังแรงให้เขาฟังด้วยว่า อาหารยังไม่เส็ด” แล้วข้ามารทา
ก็รีบเขาครวเร่งมือหงหากต่อไป

ฉันจำต้องยืนอยู่แต่ลำพัง และรู้สึกว่ ไม่กล้าพอที่จะเผชิญ
หน้ากับลงของฉฉในเวลาที่เขามีอารมณ์ไม่ก ฉฉจึงพยายามเลียง
จะกลับขึ้นไปห้อง พอที่ไคยฉฉเสี่ยงลูกบิคที่ประตูหน้าบ้าน และ
มีเสียงผลเทาทนทุก ๆ ก้าวขึ้นบันได แล้วลงของฉฉก็โผล่เข้ามา
รีบตรงไปยังห้องทำงานของเขา เมื่อโยนไม้เท้าหวัคฉฉไปยัง
มุมห้อง และวางหมวกสักหลาดเก่าของเขาไว้บนโต๊ะแล้ว ก็
ตะโกนเรียกฉฉทันที

“อักเซล! เข้ามาหาลงในห้อง”

ฉันยังไม่ทันเขยื้อนตัว ก็มเสียงเรียกซ้ำอก สดางว่า
ท่านมีพระคุณมาก

“เอ๊ะ! ยังไม่มาอีกหรือ?”

ฉันจึงรีบวิ่งตรงไปยังห้องทำงานของเขาทันที

ลุงของฉันเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยอัมบุรูก เป็นผู้
บรรยายวิชาโลหะวิทยา ระหว่างเวลาบรรยาย เขามักจะหัวเสีย
บ่อยๆ นอกจากนั้น เมื่อเขาพยายามใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์
ยาวๆ เขามักจะพูดตะกุกตะกักขึ้นมาทันที นิสิตที่ไม่เข้าใจได้
ในวิชา ก็พร้อมกันเอาเท้าถ่มพ่นห้องให้เกิดเสียงดัง เพื่อสดก
ความไม่พอใจ ท่านศาสตราจารย์ยังคงตัวเองมากจน แต่
อย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์ดิเคนบรอกเป็นผู้ที่สนใจในการ
ค้นคว้าหนึ่ง ถ้าสังเกตให้ดีเขาพิจารณา เขามองคึกคัก
ความพึงพอใจเพราะได้ แล้วกลับคลำ หรือเคาะๆ ฟังเสียงว่าดัง
อย่างไร หรือไม่ก็ค้มก แล้วเขาก็จะบอกได้ว่าเป็นหินชนิดไหน
เกิดขึ้นได้อย่างไร และมีอยู่ที่ไหนบ้าง บัดนี้เราซาบซึ้งแล้วว่า
มีหินอยู่ประมาณหกหรือเจ็ดชนิด ลุงของฉันอาจบอกได้ทันทีว่าเป็น
หินชนิดใดในจำนวนหกหรือเจ็ดชนิดนั้น เขาเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ
ทางด้านทั้งทางภูมิวิทยาและโลหะวิทยา

ตามปรกติ ลงของฉันไม่ใช่คนอะไรนัก แต่ก็มีอารมณ์
ฉุนเฉียว โกรธง่ายชั่วแล่น และเอาใจยาก ข้างคราวเขาก็
ทำเครื่องทกลองเกยวกับวิชาวิทยาศาสตร์ แทกหักเสียหาย เพราะ
หยาบฉวยหนักมือเกินไป

เขาเป็นคนผอม ร้างสูง มีอายุถึงห้าสิบแล้ว แต่ก็ยัง
แข็งแรง ว่องไว ราวกับคนอายุสี่สิบ ลงของฉันมีลักษณะ
และท่าทางแปลกกว่าคนทั้งหลาย เช่น มีนัยน์ตากลอกไปมาไม่
หยุดหย่อน มีจมูกยาว เกินกำหมักแน่นเสมอ ใครๆ ที่ยังไม่
รู้จักคุ้นเคยกับเขา พอเห็นท่าทางของเขาเข้าครั้งแรกๆ ก็ไม่
หยากจะสมาคมด้วย

ธัมมาของศาสตราจารย์มักไม่ใช่คนมั่งมี แต่ลงของฉันเป็นผู้
พอมีอันจะกิน เขามีบ้าน มีเครื่องเรือน เครื่องใช้บริบูรณ์ นอก
จากนั้น เขายังสามารถให้การศึกษากับฉัน ซึ่งเป็นหลานกำพร้า
ของเขาอย่างเต็มที่ รวมทั้งนางสาวกรวยเบน บุตรบุญธัม
มีอายุสี่สิบเจ็ดด้วย เมื่อจบการศึกษแล้ว ฉันก็เป็นลูกมือคอย
รับใช้เขา ในการทกลองต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์

ฉันชอบวิชาภูมิวิทยาเป็นพิเศษ และไม่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการ
หมกมุ่นอยู่กับพวกโลหะหรือก้อนหินต่าง ๆ เลย

ถึงแม้ว่าผู้ปกครองของเราจะเป็นผู้ทณเณียว และมีนิสัยผิด
กว่าคนอันหยาบเสมอ แต่ทุกคนในย่านก็มีความสุขสบาย และ
เชอฟังคำเขาทกเมื่อ ยางควรวเขาอาทสแกงความโกรธออกมา
ย้าง แต่เขาก็รักฉนิงๆ เขาเป็นคนทคอยใครไม่ไ้ และโ
เร็ว จนผู้นอนยคยักตามไม่ทัน ยางที่เขาปลุกพันธุไม้คอกลงใน
กระดาง ทกๆ เขาเขาคอยเค็ดใบมันออกเสมอ เพื่อเร่งให้มัน
เจริญเติบโตเร็วขึ้น

วิฑฐะเฌอออกเฌอใจเฌอนัน ^{๔๔}ไม่เฌอไรคังไปกัว่า ^{๔๕}รียปคิยัค
ตามคำสั่งของเฌาตนท ^{๔๖}

ลายแทง

ห้องทำงานของศาสตราจารย์ ลิเคนบรอก เหมือนกับห้อง
พิพิธภัณฑ์ ในห้องมีหินตกชั้นค จักวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย
และเขียนชื่อกำกับไว้ด้วย ฉันเองก็ได้รู้จักก้อนหินเหล่านั้นก็
ทีเดียว เพราะคอยเอาใจใส่บังคับ และรักเสาะความสะอาด จน
กระทั่งค้นหาไปเอง แทนที่จะเสียเวลาไปเที่ยวเตร่ คอยหาสมาคม
กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน

แต่พอก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเขา ฉันก็ได้คิดถึงก้อน
หินตัวหย่างเลย เพราะมีใจกระหายที่ลงของฉันเท่านั้น เขา
กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ทาวแคนตัวใหญ่ คงตรึงครองดวงเรื่องใน
หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขาถนัดอยู่ตรงหน้า

“วิเสสจัง! วิเสสจัง!” เขาบอกอูทาน

ควนกล่าวไว้ในต้นทวนว่า ลงของฉันเป็นนักอ่านหนังสือคน
หนึ่ง แต่หนังสือเก่า ๆ เป็นของไม่มีค่าสำหรับเขาเลย นอก
จากจะเป็นหนังสือที่หาที่ไหนไม่ได้ หรือเป็นหนังสือที่ไม่มี
ใครสามารถอ่านออก

“อะไร! อักเชด ยังไม่เห็นอีกหรือ?” เขาพุดข้อ “เป็น
สมัยตัวเสตที่เกี้ยว ลงไปพบหนังสือเล่มนี้เขาเมื่อเขานเอง เมื่อ
ลงไปเลือกหนังสืออยู่ที่ร้านขายหนังสือของท้าวเวเลียส”

“หนังสือเสตเล่มนี้ชื่ออะไร?” ฉันทถาม

“ชื่อ” เขาตอบด้วยอารมณ์ขัน “ชื่อว่า โชมสค์ริงกลา
ผู้แต่งคือ สันธรวเร เทอวเลสัน นักประพันธ์ชาวไอซ์แลนด์ ผู้มีชื่อ
เมื่อสมัยทศวรรษมาแล้ว หนังสือนี้เขียนเป็นตำนานของรศทมาเยเทศ
ของบ้านคำเจ้าชายชาวสันธรวเร ซึ่งครองเกาะไอซ์แลนด์”

“โอ—โฮ!” เมื่อได้ฟังเขาพุด ฉันทแล้งทำอาการคันเต้น
ไปทั่ว “แล้วก็แปลออกเป็นภาษาเยอรมันหรือ?”

“ลงจะไปรออะไรกับหนังสือที่แปลมาแล้ว หนังสือเล่มนี้
เป็นฉบับเดิม เขียนเป็นภาษาไอซ์แลนด์ เป็นหนังสือตัวเขียน
ตามฉบับเดิม เขียนด้วยอักษรวิค ในไอซ์แลนด์ได้ใช้อักษร
วิคมาแต่เดิม และตามเรื่องที่เล่าสืบกันมาว่า ท้าวโศกินเป็นผู้
ประดิษฐ์อักษรวิคขึ้นด้วยพระองค์เอง คหิ อักษรแบบต่าง ๆ
เหล่านั้นแหละ เป็นความมกณของเทพเจ้าองค์หนึ่งละ”

แต่ก่อนทศนจะทำตามที่เขาบอกไว้ ก็มีเหตุการณ์อย่างหนึ่ง
เกิดขึ้น ซึ่งทำให้การสนทนาของเราต้องเปลี่ยนเรื่องไป คือใน

ทันใดนั้น มีหนึ่งแกะเก่าๆแผ่นหนึ่ง ตกลงมาจากหนังสือรำคว่ำ
เล่มนั้น

เขาเออมีมือไปคว้าชนหนึ่ง กระวุง กระวัง ชน มาทันที หนึ่ง
ชนนั้น เป็นเอกสารโบราณซึ่งคนไว้ในหนังสือเล่มนั้น คงเป็น
เวลานานมาแล้วจนประมาณไม่ได้ ถึงเช่นนั้น ลงของฉันทักยัง
เห็นว่า มันเป็นสมัยที่อันมีค่าอันเหลือทีเกี้ยว

“นี่อะไรกัน!” เขาร้องออกมา และในเวลาเดียวกันนั้น
ก็คอย ๆ คลี่แผ่นหนึ่งออกวางบนโต๊ะ หนึ่งแกะชนนั้นมีขนาดยาว
ห้านว กว้างสามนว มีตัวอักษรเรียงแถวเหยียดเป็นพืดอยู่
เต็ม เป็นอักษรที่เหลือสลับขั้วฉาวสามฉาวจะพึงเข้าใจได้

๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙

ฉันทักได้ลอกภาพตัวอักษรที่แท้จริง ซึ่งปรากฏบนแผ่นหนึ่งไว้
ในทันที อักษรประหลาดเหล่านั้นแหละ ได้นำให้ศาสตราจารย์
ลิเกนบรอก และตัวฉันทักผู้แปลเหล่านั้น ออกเดินทางทำการสำรวจ
อย่างพิสดาร ซึ่งจะไกล่ให้ท่านพึงท้อไป

ลุงของฉันมองคู่อักสรประหลาดหุ่ยครู่หนึ่ง เลื่อนแว่นตา
ขึ้นไบนหน้าผาก แล้วพูดว่า

“นี่เป็นอักษรรูนิกแน่ ๆ มันคงมีความลึกลับแฝงอยู่ ลุง
จะตองไขออกให้เงได้ หรือมิฉะนั้น———”

เขาขบประโยคด้วยการโบกไม้โบกมือสแกอากาศไป ซึ่ง
ฉันเองก็ไม่เข้าใจ

“นั่งลง” เขาพูดต่อ พลางชี้ไปที่โต๊ะ “แล้วเขียนไป”
ฉันทำตาม

“คราวนี้ ลุงจะบอกให้หลานเจกตัวอักษรรูนิกในภาษาของเรา
ซึ่งตรงกับตัวอักษรรูนิกของชาวโซซแลนคี่เหล่านี้อะไรบ้าง คุณ
หรือว่า เราจะไ้ความอะไรบ้าง ต้องระวังอย่าทำให้ผิดนะ”

เขาเริ่มบอกตัวอักษรรูนิกทีละตัว ๆ ฉันพยายามจดโดยปรานีค
ที่สุด เมื่อครบทุกตัวอักษรรูนิกแล้ว ก็ได้ล้อยคำซึ่งไม่เป็นที่เข้าใจได้
เวียงกันหุ่ย ถึงทำไปนี้

mm.rnlls	esreuel	seecJde
sgtssmf	unteief	niedrke
kt,samn	atrateS	Saodrrn
emtnaeI	'nuasect	rrilSa
Atvaar	.nscre	ieaabs
cedrmi	eeutul	frantu
dt,iac	oseibo	KediiI

พอทะเล็ด ลุงก็กระซาง กระตากแผ่น ที่ฉันเขียนไป พิจารณา
 อย่างพิถีพิถันเพราะให้เป็นเวลานาน

“มันหมายความว่าอะไรนะ?” เขาพจซ้ำๆ ซากๆ

ฉันสารภาพว่า ฉันเองก็ไม่สามาถที่จะบอกเขาได้ นอก
 จากนี้ เขาก็มีใ้ถามฉันด้วย เป็นแต่ขี้ก้นกับตัวของตัวเองเท่านั้น

“นั่นแหละคือลายแทง ซึ่งมีความลึกลับที่ผู้เขียนจงมิให้
 ทั่วๆ คนค้นพบ” ลุงของฉันอธิบายต่อไป “เราจะต้องจับเรียง
 ตัวอักษรเหล่านั้นให้ถูกวิธี จึงจะอ่านได้ความ บางทีข้อความ
 เหล่านั้นจะเป็นคำขบแฉ หรือจะเป็นข้อไขความลับให้รู้ถึงการค้น
 พบบ้างใดสิ่งหนึ่งที่สำคัญยิ่งก็ไ้ เราของหนังสือเล่มนั้นจะเป็นใคร
 ก็ตาม คงเป็นผู้เขียนอักษรลึกลับนั้นแน่ แต่ท่านผู้ใดคือใครเล่า?
 เราจะไม่จารึกชื่อของเขาลงในหนังสือเล่มนั้นอย่างเทียวหรือ?”

ลุงเลื่อนแว่นตาขึ้นแยะไว้ที่หน้าผาก หยิบแว่นขยายอันหนึ่ง
 มาส่องตรวจดูหน้าตาต่างๆ ของหนังสือนั้น ที่ด้านหลังของกระดาก
 แผ่นที่สอง เขาพบรูๆ หนึ่ง ซึ่งรูคล้ายกับเป็นจุดหมึก แต่
 เมื่อตรวจโดยละเอียดก็สังเกตเห็นว่า เป็นตัวอักษรหลายตัว ซึ่ง
 ลับเลือนไป เขามีความเห็นว่ นั่นแหละเป็นจุดสำคัญซึ่งจะต้อง
 เอาใจไว้ เขาตรวจดูตัวอักษรเหล่านั้น โดยไ้ความ

พยายามเก็บที่ รนในที่สก เมื่อได้ไ้ไ้แว่นขยายอันใหญ่ของเขา
 ำ รงอ่านอักษรวนิกเหล่านี้จนออก แล้วเขาก็รีบอ่านอักษรเหล่านี้
 ันที่

1111 4111111111

“อาร์เน สกนัสเสมมี” เขาเปล่งเสียงด้วยความแน่ใจว่า
 เขารู้เรื่องแล้ว “นี่เป็นชื่อคน และเป็นสำเนียงชาวไอซ์แลนด์
 เสียด้วย เป็นชื่อของทีสลาป้าโมซ นักวิสาขวิทยาผู้ลือนาม
 คนหนึ่งในสตวลส์ลียหก”

ฉันทของกลางของฉันท้วยความเลื่อมใส

“สกนัสเสมมีคนนั้น” เขากล่าวต่อ “เป็นผู้ชงคุณความดีผู้
 หนึ่ง ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้เขียนไว้เป็นภาสาพื้นเมืองของเขา เขา
 ก็คงนำเอาภาสาที่ใช้กันอยู่แพร่หลายในหมู่ชนที่ได้รับการศึกษา
 ในสตวลส์ลียหกมาใช้ ลงหมายถึงภาสาลาติน ถูกแล้ว ภาสา
 ลาติน” ลงย้าคำแล้วพูดต่อไป “แต่เป็นภาสาลาตินที่ผิด ๆ
 ถูก ๆ ถ้าใครรู้จักข้อความลัษของลายแทงนั้นแล้ว ก็จะสามารถ
 ำ เรื่องได้เป็นอย่างดี เราจะทำอย่างไรดีล่ะ?”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร เพราะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย

ก่อนที่เราจะหาความหมายของลายแทงนั้น ก็เปลืองเวลา
ไปหลายวัน ครั้นได้พยายามสลับตัวอักษรตามวิธีต่าง ๆ แล้ว
ฉันจึงพบเงื่อนไขซึ่งแปลได้ความดังนี้

“ท่านนักท่องเทียวผู้กล้าหาญ จงลงไปตามปล่องของ โยคล
แห่งสเนเฟลล์ ซึ่งเงาของยอกเขาสคาร์ทาร์ส ทอดไปรพคพอกี
ในวาระก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ท่านจะได้ยินเสียงกลองแห่ง
พินพิพ ดังที่ฉันได้ยินมาแล้ว อารเน ลักเนสเสมม์”

เมื่อสาครารายล์เดินบรอกได้อ่านข้อความในลายแทงนั้น
เข้าใจโดยตลอดแล้ว ก็กะโศกโศกตื่นด้วยความยินดี เขา
เก็บกลีบไปกลีบมาอยู่ในห้องหลายคอก ประสานมือทั้งสองไว้ที่
หัวข้าง เทียวผลึกโนนคังนี้ เดือนเก้าอืไปมาข้าง จักหนึ่งสื่อ
บนหลังข้าง ข้างที่หิยิก่อนหันต่าง ชนิดอันมีค่าของเขาโยนขึ้น
แล้วกรับ ในที่สุด เมื่อเขาค่อยส่งบอวมนลงข้างแล้ว เขาจึง
ชุกตัวลงนั่งบนเก้าอืด้วยอาการเหนื่อยหอบ

“ไปกินข้าวกันเถอะ” เขากล่าวขึ้นในที่สุด “และ ค่อ
จากนั้น———”

“ค่อจากนั้น จะทำอะไรอีก?” ฉันถาม

“เตรียมของของลงบันไดเหียบเดินทาง” เขาสั่ง

“เฮ้!” ฉันร้องด้วยความพิศวง

“และของหลานเองด้วย” เขาพูดต่อ ขณะที่เดินไปหัง

อาหาร

บทที่ 3

ชอहारือ

คำสั่งของเขาทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความกลัว แต่ฉันก็ไ้
คุมสติไว้ และตั้งใจว่า จะต้องผจญเรื่องในกวยฮารมนอันสขม
ความตั้งใจของลงที่ระเเกินทางไปสู่ใจกลางพิภพนั้น ฉันเห็นว่า
เป็นความผ่นอันเหลวไหล ฉันจะต้องคัดค้านให้เต็มที่ ในเมื่อ
มีโอกาสนะสนทนากัน แต่ลงของฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ฉัน
จะต้องคิดหาหลักวิทยาศาสตร์ มาอ้างให้เขาเปลี่ยนความคิดให้
จงได้

ระหว่างเวลากินอาหาร กลางสบายใจมาก เขาหัวเราะ
บ่อยๆ และเล่าเรื่องขบขันให้ฉันฟัง สองสามเรื่อง เมื่อกิน
ของหวานเส็ดแล้ว เขาก็พยักหน้าเรียกฉันให้ตามเข้าไปในห้อง
ทำงานของเขา

เขานั่งลงที่โต๊ะ และฉันก็นั่งตรงข้ามเขา

“ฮักเซล” เขากล่าวกวยเสียงเรอซๆ “หลานเป็น
เด็กที่มีไหวพริบกี้ และทำประโยชน์ให้แก่ลงมาก ลงจะไม่
ลืมเลยในซอน และหลานควนจะได้มีส่วนในชื่อเสียง ที่เรา
จะได้รับในครงนกวย”

ฉันเห็นว่าเขากำลังอารมณ์ ings คักว่าถึงโอกาสที่จะ

ออกความเห็นของฉันไปแล้ว แต่เขากลับพกข้อไปอีก

“ยังกว่านั้น ลงข้อให้เถียงเรื่องนั้นไว้เป็น ความลับที่สุด
ที่เดียว หลานคงเข้าใจดี มีทสาป้าโมซ้อน ๆ อีกหลายคน
ที่ของการแย่งข้อเสียง และพวกนกย้อมปรวณาทะผาอันทราย
ไปคามหนทางที่สายแถมยังไว้ เราต้องไม่ให้ใครรู้เรื่องรวน
ไต่เลย หนกว่าเราจะได้กลับ”

“ท่านคิดหรือว่า จะมีคนอื่น ๆ กล้าพอกที่จะเสียงไซ้เช่น
นั้น?” ฉันถามขึ้น

“แน่ที่เดียว ใครบ้าง จะ ยอม ยับยั้งไม่ ้วย ้วยโอกาส
แสงหาข้อเสียงเช่นนั้น ถ้าสายแถมยังเช่นแพร่หลายไป นัก
ภูมิวิทยาทั้งปวง จะพากันรีบร้อน ออกเดินทางไป คาม วักของ
ฮาร์เน สักกันสเลม”

“ฉันยังสงสัยอยู่ เพราะไม่มีพยาน หลักถานอะไรที่จะ
เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นข้อเท็จจริงของสายแถมยังนั้นได้”

“การที่เราได้พบสายแถมยังในหนึ่งล่อนะ ยังไม่เป็นหลัก
ถานพออีกหรือ?” เขาพก้วยความไม่พอใจ

“สิ่งนั้นเป็น ความจริง ฉันยอมเห็น พ้อง ้วยใน ข้อ ที่
สักกันสเลมเป็นผู้เขียนข้อความเหล่านั้น แต่ในนั้น มีข้อไว้

หรือเปล่าว่า เขาได้ทำการเดินทางเป็นผลสำเร็จแล้ว และ
ท่านเชื่อไหมว่า ลายแทงคร่ำคร่าอันนี้จะไม่เป็นการเดินตลก ?”

คำพกระโยกสุดท้ายของฉันทอก จะหละหลวมไปสักหน่อย
แต่เมื่อได้กล่าวออกไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ ฉันทเห็นศาสตราจารย์
ชมวดคว จึงนึกว่า ฉันทคงทำให้เขาโกรธอีกแล้ว แต่ก็ยังเิน
ไม่เป็นเช่นนั้น แทนที่เขาจะโกรธ เขากลับยิ้ม แล้วพูด

“นั่นแหละเป็นสิ่งที่เราจะได้รู้ในภายหลัง”

ฉันทถามต่อไป “ฉันทหยากข่าวว่า โยคุส สเนเฟลด์
และสตาร์คาร์วิส เหล่านี้เป็นอะไร ? ฉันทไม่เคยได้ยินชื่อมา
ก่อนเลย”

“ลองบอกให้ไ้ ง่ายนิดเดียว เมื่อเร็ว ๆ นี้ เปเตอร์มัน
เพื่อนของลุงไคส่งแผนที่มาให้แผ่นหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นโชคประจวบ
กันก็ไ้ ไปเอาแผนที่แผ่นที่สี่ในห้องสมุด ห้องที่สองชุด I
มานี้”

ฉันทลุกขึ้นไปในห้องสมุด ฉันทอดต้นเส้นลงของฉันทไม่ได้
ในการที่เขาจะมีความจำเอนยำหยู่ ฉันทได้พบแผนที่ที่ต้องการ
ในทันทีนั้นเอง ลุงของฉันทางแผนที่จะออก

“นี่เป็นแผนที่ที่ทักทัสต์ ของเกาะไอซ์แลนด์ และ ลุง

กล้าคุยไว้ว่า แผนที่จะกำจัดข้อสงสัยต่าง ๆ ของหลานได้
หมด” ลงพัก

ณิกมมองค์ความที่เขาชอบแผนที่แผ่นนั้น

“ก็เกาะนซึ เต็มไปด้วยเขาไฟทั้งนั้น” สาคกราวัย
ชียาย “หลานเรารู้สึกว่า เขาไฟเหล่านี้ ล้วนได้ชื่อว่า
โอคัลทั้งนั้น คำนี้เป็นภาษาโอซแลนด์ หมายความว่าถึงแม่น้ำ
น้ำแข็ง ความส่วนเหนือของโอซแลนด์ โดยมากเขาไฟระเบิด
ทะลุพ่นน้ำแข็งขึ้นมา”

“ฉันเข้าใจแล้ว” ฉันตอบ “สเนเฟลด์ล่ะ?”

ฉันคาดว่า เขาคงจะตอบคำถามของฉันไม่ได้ แต่ก็ผิด
ถนัด เขาเริ่มอธิบายอีก

“กันซึ แล้วถึงของฉันทักตามแนวฝั่งทะเลตะวันตกของ
เกาะโอซแลนด์ในแผนที่ “หลานเห็นเรกยะวิก ซึ่งเป็นเมือง
หลวงไหมล่ะ? ก็แล้ว ก็เข้าไปตามอ่าวแคบ ๆ ริมฝั่ง ที่นั่น
ได้ละติจูด 65 องศา เห็นอะไรบ้าง?”

“ฉันเห็นเขาสูงหนึ่ง กุรวากซ์ไฮล์ ชิม มาจาก ทะเล
ก็เกี่ยว”

“ก็ละ นั่นคือ สเนเฟลด์”

“สเนเฟลด์หรือ?”

“นั่นแหละ ยอกเซาสเนเฟลด์ สูง 5000 ฟุต เป็น
ยอกเซาสเนเฟลด์หนึ่งในเกาะนี้ และถ้าปล่องของมันนำไปถึง
ใจกลางพิภพได้ ก็คงนับว่า เป็นยอกเซาสเนเฟลด์ที่สุดในสากล
จักรวาลอย่างแท้จริง”

“เป็นไปได้!” ฉันขึ้นเสียง ยึดไหล่สั่นด้วยความ
ไม่เชื่อ

“เป็นไปได้ทั้งนี้” ลงของฉันทวนคำ “ทำไม?”

“เพราะปล่องของมันเต็มไปด้วยแร่ธาตุละลาย และ
ก้อนหินร้อน ๆ และเพราะว่า.....”

“แต่ถ้ามันเป็นปล่องที่ขุดแล้วละ?”

“อ้อ! ขุดแล้วหรือ?”

“คืบแล้วนะซี มีรายงานการระเบิดครั้ง สักหลายของ
ภูเขาไฟลูกนี้ใน ค. ส. 1219 คงแค่นมถาวรสันต์เท่านั้น
ก็สงสัยลงทีละน้อย ๆ จนบัดนี้เราไม่นับเขาเป็นจำพวกภูเขาไฟ
ที่ยังคุอยู่ต่อไปแล้ว”

ฉันเอียงข้อสงสัยอื่น ๆ ในลายแทงนั้นต่อไปอีก

“คำ สคริปการิส หมายถึงอะไร และเกี่ยวข้องกับ
วันที่ 1 กรกฎาคมอย่างไร?”

ลุงของฉันทักขุสักร์หนึ่ง คราวนั้นแน่ใจว่า ลุงคง
ตอบฉันทไม่ได้ แต่ในไม่ช้าเขาก็กล่าวต่อไปอีก

“สิ่งที่มีค่าสำหรับหลานเป็น สิ่ง ที่ มีค่า มาก สำหรับ ลุง
สักคนละคนเป็นคนฉลาดมากทีเดียว สิบแปดปีต้องอยู่
หลายแห่ง ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่ของสแวงซอสังเกตให้เห็น
ชัดว่า ปล่องไคอาคนนำไปสู่ใจกลางพิภพได้ ที่สาปโมซาว
โฮซแดนคนนั้นได้ สแวงไวโดยวิธีใดเล่า ? เขาได้สังเกตว่า
เมื่อวันจันทร์ที่ 1 กรกฎาคม หรือราวปลาย เดือน มิถุนายน
ยอกเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีชื่อ สคารคาร์ส จะทอดเงาอยู่เหนือปาก
ปล่องที่เราต้องการพบนั่น และ เขาก็ได้อ้างหลักฐานอันนี้ไว้ใน
ลายแทงนั้นแล้วว่า เราจะคงไปตามทางใดต่อไป แต่ขอให้
หลานสงบไว้ก่อน จำไว้ละ ทุกสิ่งทุกอย่างอย่าได้แผ้วพราย
ไปเลย อย่าให้ผู้ใดได้ขบขาคความคืบหน้า ก่อนที่เราจะสำรวจพบ
ใจกลางพิภพเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ”

การสนทนาในเรื่องลึกลับนั้นก็สิ้นสุดลง เราได้ขึ้นเรือหือข้อ
ที่ใช้ในการเดินทางเรียบรอยในย้ายวันนั้นเอง ครั้นวันรุ่งขึ้น
เราก็เริ่มออกเดินทาง

ตามทางไปสเนเฟลด์

ลำคารถารยและฉนวนรถไฟจากเมืองฮัมบูร์กไปยังเมืองค็อล
ซึ่งอยู่ชายทะเล การเดินทาง ระยะสั้น เวลาสามชั่วโมงเต็ม
ต่อจากนั้น เราลงเรือไป ขนทเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งอยู่บนฝั่ง
ตะวันตกของ เกาะ ชีแลนค์ แล้ววิ่ง ขนรถไฟไป ลงที่เมือง
โคเปนเฮเกน

เราต้องเสียเวลาอยู่ที่โคเปนเฮเกนห้าวัน นานจนลงใต้
ผกให้ฉันชินต่อการมองทิวทัศน์ โดยพาฉันไปบนยอดหอคอย
แห่งหนึ่ง แล้วให้มองลงมาที่ภาพเบื้องล่าง เขาพาฉันไปผก
เช่นนกแก้ว ฉันไม่รู้สึกลัวและไม่เวียนหัว ถึงวันที่ 2
มิถุนายน จึงลงเรือเดินทางต่อไป ออกจากโคเปนเฮเกนได้
สองวัน ก็มองเห็นฝั่งสกอตแลนด์ แล้วเราก็กายหน้าไปยัง
หมู่เกาะฟาโร ผ่านไประหว่างเกาะออร์กนี และเกาะเซ็คแลนด์
ในวันที่ 11 เราก็เห็นแหลมปอร์คแลนด์ ซึ่งอยู่ตอนใต้ของ
เกาะไอซ์แลนด์ เรือแล่นมุ่งไปทางทิศตะวันตก ในแถบนี้
ก็ยังคงเห็นเรือห่างจากฝั่งไว้เสมอ เพราะตามฝั่งของไอซ์แลนด์

เป็นหินระเกะระกะ และทะเลก็กำลังคนอง ควันแล้วเรือก็หอม
 แห่ลมเรกยะเนส เข้าสู่มืองเรกยะวิกในวันที่ 13 เกือน
 เกียวกัน

ก่อนที่เราจะขนยก ลงใต้ซุให้คนทางทิศเหนือของอ่าว
 ฉ้นเห็น ยอก เขา สูง ตระหง่าน สองยอก ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ
 กลดกบ

“นั่นหย่างไรละ สเนเฟลด์” ลงของฉ้นร้องทวยความ
 ทันเคน

เขากำขยฉ้นอีกครั้งหนึ่งว่า ไม่ให้พุดถึงความประสงค์
 ล้นแท้จริงของเรา ในการทมายังเกาะนเลยเป็นอันขาด แล้ว
 เราลงเรือพายไปขึ้นฝั่ง เราได้ตกลงว่าจ้างคนรับแยกทะเล
 ชาวเคนมารักผู้หนึ่งชื่อ ฮันส์ บีเซลเก เป็นผู้นำทาง ฮันส์เป็น
 ชายร่างสูง แข็งแรง ลำสัน มีกล้ามเนื้ออิมคา หัวโต นัยน์ตา
 สีน้าเงิน ซึ่งฉ้นรู้สึกว่าเขาเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน และมี
 ใจพริบ ฝีมือของชายผู้นี้ดีแคง ยาวประบ่า เขามีรูปร่าง
 ผอมผาย มีลักษณะเป็นนักกีฬา ว่องไว และมีอารมณ์สงข
 เกียบขม รู้สึกว่าเขาไม่เอาใจใส่กับเรือร่าวของผู้ใดเลย
 งานถึงไถถ้าเขาเห็นควน เขาก็ลงมือทำทันที

เราคงใช้มาสัตว์ สัตวาทารยและคนชักคนละตัว อีก
สองตัว สำหรับบันทึกสัมภาระ ส่วนอื่นสิ้นเกินไป เพราะเขา
ฉันทึกเขินมากกว่าหมา เขารู้จักพื้นที่และผิงทะเลเป็นอย่างดี
เขาสัญญาว่า จะพาเราไปยังภูเขาไฟสเนเฟลด์โดยทางลัดที่ใกล้
ที่สุด

ลุงไค้ตกลงว่าจ้างชายผู้นี้ไว้ ตลอดเวลาเดินทาง ทำการ
สำรวจทางวิทยาศาสตร์ของเขา โดยคิดค่าแรงให้สัปดาห์ละ
สามเหรียญกษาปณ์ ซึ่งไค้ตกลงกันแล้วว่า จะจ่ายให้ทุกเย็น
วันเสาร์

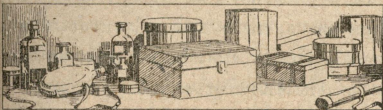
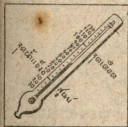
การสำรวจจะเริ่มตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน

“นายคนนั้นชื่ออะไร” ลุงพดด้วงถาม เมื่อขึ้นสลา
กลัยไปแล้ว “แต่เขาไม่ค่อยรู้ถึงความสำคัญองงานที่เขาจะ
ทำอยู่ที่นี่ในพายุหิมะนี้”

“ขึ้นล่ะต้องไปกับเราจนถึงปลายทางหรือ?” ฉันทถาม

“แน่ล่ะ อีกลีเซล เขาคงไม่จนถึงใจกลางพิภพด้วย”

เรายังมีเวลาเหลืออีกสี่สัปดาห์แปดชั่วโมงก่อนที่จะออกเดินทาง
ระหว่างนี้ ฉันทยังยุ่งอยู่กับการเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ซึ่ง
ต้องใช้ความอดทนของเราในการขนสิ่งของเพื่อให้ไค้ประโยชน์

เคมีที่ เครื่องวิทยาศาสตร์ไวพวกหนึ่ง เครื่องฮาวพวกหนึ่ง
เครื่องมอการช่างไวหอน และอาหารไวหอนั้น รวมเป็นสี่
ประเภทด้วยกัน

ฉันไม่ฮากวาระในไควว่าเราเอาอะไรไปบ้าง รู้สึกว่าลง
เป็นคนละเอียกไม่ไควล้ม อะไรที่จำเป็นในการเดินทางคราวนี้โดย
สักหย่างเกียว แม้แต่เงินก็นำไปคัวเป็นจำนวนมาก เขาคง
หวังว่า จะไควไปพบร้านขายสินค้าต่าง ๆ ในใจกลางโลกกะมัง
สิ่งของที่เตรียมเอาไปซึ่งควรจะกล่าวถึงนั้น มีเทอร์โมมิเตอร์
ซึ่งอ่านไควถึง 150° ซ. ฮะนรอยก็ยาโรมิเตอร์ไคววัดความ
กดกันของอากาศพายไควพันพิภพ ไครโนมิเตอร์ คือ นาฬิกา
ซันคิฟเสส อ่านไควจนถึงเสสส่วนของวินาที เซมิคิส ตะเกียง—
ไฟฟ้า บันยาว ขวานแจะ บันไควเชือก ไควเทวชอเหล็ก
ขวานฟัน ค้อน และเชือก อาหารโดยมากเป็นจำพวกแห้ง
และเนอแห้ง พอกันไควถึงหกเคอน ขวคนำซึ่งมิไควบันนำไป
คัวเลย เพราะลงเซอแนว่า อาจไควบันไควพายหลังเมื่อไควไปพบ
นำพายไควพันพิภพเขา นอกจากสิ่งเหล่านี้ เรายังเอายารักษา
โรค และเครื่องไควในการบำรุงบันพยามาสไปคัวเป็นอันมาก

ครนลงเวลา 6.00 น. วันที่ 16 มิถุนายน เราก
เริ่มเดินทางออกจากเรกยวีก ฮันต์เคินนำหน้าไปหย่างรวกเร็ว

ไปอีกครั้งชั่วโมง ถัดหมู่บ้านการภาร อันคือการปล่อย
 ม้าให้ออกไปหาอาหารกินเองในทุ่ง แล้วเราก็เข้านอนพักค้าง
 คืนในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งอากาศภายในไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็
 อุ่นสบายดี

วันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. เราอำลาเจ้าของกระท่อมผู้
 ใจดีออกเดินทางต่อไป

เราจึงเดินทางไป ภูมิประเทศก็ยิ่งเปลี่ยนและ กับการ
 มากขึ้น ไม่มีคนเหยา คนไม้ หรือสัตว์ต่างๆเลย นอกจาก
 ม้าสองสามตัว ซึ่งเที่ยวหาอาหารกิน บางคราวเราเห็นนก
 ตัวใหญ่ๆ ขึ้นไปทางใต้ เราต้องข้ามแม่น้ำและ ลำน้ำเล็กๆ
 หลายแห่ง และไปพักค้างคืนที่โกรสชลบัท

วันที่ 19 มิถุนายน เราเดินทางต่อไปตามทาง ซึ่งมีกอนหิน
 ขรุขระแหลมคม ทำให้การเดินทางลำบากยิ่งขึ้นทุกที ตาม
 ทางทอดยาวไปแม่น้ำพรอน พุ่งขึ้นมาจากใต้ดินอยู่หลายแห่ง ยอด
 เขาสเนเฟลด์ขาวโพลนด้วยหิมะ และสูงเทียมเมฆ หยุ่ห่าง
 จากเราไม่ถึงไมล์ ฉนวนสูงชันเพรียเหลือนเกิน แทะหมกแฉก
 แต่ถึงของฉนวนยังคงแข็งแรงกระฉีกกระเผลงตามเคย ส่วนอันสัน
 ทรายก็ว่าการเดินทางครั้งนี้ เป็นเพียงการเดินทางเล่นตามสบาย
 ของเขาเท่านั้น

วันเสาร์ที่ 20 มิถุนายน เวลาห้าค่ำ ถึงหมู่บ้านบเคอ
ซึ่งอยู่ชายทะเล ที่นเองเป็นบ้านของฮันส์ ผู้นำทางของเรา
เขาขอรับเงินค่าจ้างในสัปดาห์แรก ลุงก็ได้จ่ายให้ด้วยความ
เต็มใจ ญาติพี่น้องของเขาพากันมาต้อนรับเราด้วยความอาว

เขารุ่งขึ้น เราก็นำออกเดินทางต่อไป เรายังใกล้
เพเขาไฟสเนเฟลด์เข้าไปทุกขณะ สัตวกรายลึกลับคนบรอก เฝ้า
แต่ร้องบอกเขาไม่วางตา บางทีฉันได้ยินเขาพูดคนเดียวว่า
“สเนเฟลด์เอง ที่มีทวนนำไปสู่ใจกลางพิภพ ลึกลับเต็ม
อวเน ลึกลับเต็ม เรามาถึงแล้ว” ในวันนั้นเราพักนอนที่
หมู่บ้านสค้าย

วันต่อมา เราเตรียมพร้อมที่จะไต่ขึ้นเขา เราไม่ต้องการ
ใช้ม้าอีกต่อไปแล้ว จึงได้ว่าจ้างชาวไอซ์แลนด์สามคนให้
แบกสัมภาระของเราไป เราถือไม้เท้าขอเหล็กไปด้วย ฮันส์
เตรียมเตมน้ำใส่ขวดใหญ่ ซึ่งจะมีเหลืกินจนตลอดสัปดาห์
ครั้นเวลา 9.00 น. เราก็ตอกจากหมู่บ้านสค้าย

บินพาไฟ

พาไฟสเนเฟลตลงถึงหาพนฟต ในขณะนั้น เรามอง
เห็น แต่ให้ล้ เขา และ หิมะ ที่ ปกคลุม หย เบื้อง ขน เท่านั้น เรา
เกินเวียงหนึ่งตามกันไป ชันสเป็นคนนำหน้า ทางก็ไม่ได
พกาอะไรกันเลย ความเงยย และ ลัง แวกลอมตามบริเวณ
พาไฟน ทำให้ฉนวนนกไปถึงภูมิประเทศของเกาะไอซ์แลนด์
ซึ่งลำตราวรายเคยเล่าให้ฟัง ก่อนที่จะมาลงเกาะน เมื่อหลาย
ร้อยล้านปีมาแล้ว ทชงเป็น พันต้นใน บักรวม หย ไค ทองทะเล
ครนนานเขาก็คอยไผ่ชันทละนอย ๆ จนเป็นพันต้น ถึงที่ปรากฏ
คามแผนทในขัรยบิน เกาะไอซ์แลนด์คนคงไผ่ พันทเลชัน มา
ในราวสามสิบล้านปีนั่นเอง และบางทก็อาจจะยิ่งไผ่ชันเรื่อย ๆ
ต่อไปอีก ภูมิประเทศประกอบไปด้วยพาไฟที่คืบแล้วโดยมาก
พายไคพื้นผิวพ ยัง คงรอน จักหย และ ถายังลงไป ลึก เข้า
อนหมกมยิงสูงชันทกขนะ ถึงกระนั้นลึง ของ ฉน ก็ ยิง คงต้งไ
ระไปให้ถึงศูนย์กตางของโลกให้จงได้ เป็นความคึกคักแสดง
พิสการเลยเหลือเกิน แต่ว่าบางทีเมื่อเขาไคไปถึงทชงมหิน

กำลังละลายและเกิดพลึก ๆ หน่อยแล้ว เขาก็จะยอมเลิกล้ม
 ความรักกะมัง เมื่อฉันทึกเขนนแล้ว ก็ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้น
 ทางที่เราเดินไปนั้นยังชันมากจน ทำให้เราเดินไปได้
 ด้วยความ ยาก ลำบาก ชน ทักษะ อันส์เดินไปหย่าง สบาย
 รวกับกำลังห้วยบนถนนทรายเรียบ เขาเอาก้อนหินมากของเป็น
 เครื่องหมายไว้ตามทางที่ผ่านไปเป็นระยะ ๆ เพื่อเราจะได้ทำ
 ทางกลับให้สะดวก นับว่าเป็นความคึกคักของเขา แต่ในที่สุด
 ก็มีได้เป็นประโยชน์แก่เราเลย

เราเดินทางมาแล้วถึงสามชั่วโมงเต็ม แต่เรายังคง
 ห้อยเพียงเชิงเขานั่นเอง อันส์แนะนำให้เราหยุดพักกินอาหารกัน
 เสียก่อนสักครู่หนึ่ง ลงของ ฉันทึกกินเสกก่อนคนอื่นเป็นนาน
 เพราะความไวรอนของเขาที่จะออกเดินทางต่อไปโดยเร็ว แต่
 เราไม่ได้หยุดพักกินอาหารเท่านั้น เรายังคงพักเหนื่อยออกกว
 หนึ่งชั่วโมง อันส์เร่งเตือนให้ออกเดินทางต่อไป ชาวไอซ์แลนด์
 สามคนนั้นไม่ค่อยพักทำอะไรเลย

เราได้ไปตามทางที่ชันจนตกๆ ยอกเขายังมีหิมะปกคลุม
 ห้อย แลดูขาวโพลนเป็นเครื่องลวงตา ทราบกับว่าห้อยใกล้เสีย
 เต็มที่ แต่กินเวลาตั้งแต่หลายชั่วโมงกว่าจะขึ้นชันไปถึง ยิ่ง
 กว่านั้น เรายังได้รู้ความลำบากในประการอื่นๆ อีก ก้อนหินซึ่ง

มีโคตกแน่นหุบกับพนักคน หรือไม่มีถอยหายคเหินยวให้ตกคน
เมื่อเราเข้าเหยียบ ก็กลิ้งลงไถลร่วงลงมาตามลาดเขา

ลงไปก็พยายามเกินขีดความทนทนสิด เขาไม่เคยปล่อยให้
ฉันลื่นหายไปไถ่เลย และก็มีหลายครั้งที่เขาต้องช่วยพยุงเมื่อฉัน
เค้นยั้งตัวไม่หุ่ย ส่วนตัวเขาเองนั้นไม่เคยเหยียบพลาดเลย
เมื่อมองดูความสูงของสเนินเฟลิดแล้ว ฉันรู้สึกว้า ถาจนทาง
คานนั้น ก็คงไม่ม้วนลงไถ่ นอกจากให้เขาจะชันนอยกว่า
เท่านั้น แต่เพราะหึกเมื่อเราไปพยายามย้ายบนชันมาจนเห็นก
เหินยวแล้วหนึ่งชั่วโมง เราก็ขึ้นถึงลาดเขาตอนที่มีลักษณะ
คล้ายบันไคทอดหุ่ยหว่าง กลาง พนหิมะ ซึ่ง ปักคลุมให้ลุ่มเขาไฟ
คานนั้น ทำให้การไถ่เขาในตอนนั้น สดวกขึ้นมาก ทางใน
ลักษณะนี้เกิดขึ้นจากหินละลาย ซึ่งพเขาไฟไถ่ พ้น ออกมาใน
คราวระเบิดขึ้นเอง

พอเวลา 19.00 น. เราก็ขึ้นเขามาได้สองพันฟุต
และไถ่ขึ้นมาหุ่ยบนปากปล่องของพเขาไฟที่คัยแล้ว
ที่ซึ่งเราขึ้นหุ่ยขึ้นถึงกวาระคัยนาทเลดถึงสามพันสองร้อยฟุต
และเห็นหิมะคัยหิมะชันมามาก รู้สึกหนาวจก มีลมหนาวพัดแรง
ฉันหมกกำลังที่จะเดินต่อไป เมื่อสำรวจาวารยเห็นว่า ฉันไม่

สามารถจะชงถ้วยน้อยให้ เรายังคงลงใจหยอกพักหนึ่ง และไต่
ตั้งอ่านก็สลับอ่านหยอกให้ย่นส่าย แต่ชั้นสลับสั้นหัว

“เห็นจะต้องขึ้นไปอีก” ลงหินมาพอกับฉัน แล้วร้อง
ถามเหตุผลกับย่นส

“มีสตร” ย่นสตอบ

“ยา มีสตร” ชาวไอซ์แลนด์คนหนึ่ง กล่าว ทวน ถ้วย
น้ำเสียงทล่แ่งให้เราว่า เขาหวาดกลัวสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่

“เขาพกว่าอะไร” ฉันถามด้วยความไม่สบายใจ

“คนนั้น!” ลงตอบ พลางชี้มือไป

ฉันมองลงไปเบื้องล่าง แลเห็นฝูงหิน และแผ่นพเขาไฟ
ปลิวจิบรวมกลุ่มเป็นลำใหญ่ ลอยหมุนควางขึ้นเบื้องบน รวากับ
ลมหอยน้ำทะเลขึ้นบนฟ้า กระแสลมได้พัดพากลุ่มละอองเห็ดอัน
ตรงมายังฉากเขา คำนที่เรากำลังอยู่ เมื่อกลุ่มละอองนี้ลอยผ่าน
ดวงอาทิตย์ ก็ยังเกิดเงาดำมืดขยับมาที่พเขา ถ้ามันลอยมาทางที่
เราอยู่ กระแสลมก็จะพัดพาเราขึ้นไปในอากาศด้วย สิ่งที่กำลัง
ปรากฏอยู่นี้คือ พายุมีสตรของแถบพเขาน้ำแข็ง

“ฮาตึกัก! ฮาตึกัก!” ผู้นำทางของเราร้องตะโกน
บอก ทั้งๆ ที่ฉันไม่รู้ภาษาเคนมาร์ก ฉันก็คาดเดาว่าเขาบอก
“เร็วๆ เข้า! เร็วๆ เข้า!” เรายังรีบออกเดินจากที่นั้น ในไม่ช้า

ถ้ากลุ่มละของมัทมานันถ์มาลงให้เลขาอีกข้างหนึ่ง ก่อนนั้น
 และแผนกตกคกลอยขึ้นไปนั้น ก็กระจายตกลงเบื้องล่าง นับว่า
 เป็นโชคคของเรา ทบยหลบหนีมาอยู่เลย อีกท่านหนึ่งได้กิน
 ฝรั่งอันตราย ถ้าหากผู้นำทางของเราเฉลย ไม่ระวังตกเคียน
 ให้รู้ตัวเสียก่อนแล้ว ร่างของเราคงถูกยึกเป็นเกลียวด้วยสายลม
 และถูกยึกเป็นแผ่น แล้วตกกระแทกกระจายทั่วไป คล้ายกับเสลหิน
 ของดาวตกเป็นแน่

ถึงกระนั้นก็ตาม ฉันก็ยังเห็นว่าไม่เป็นการปลอดภัยที่จะ
 หยคพกนอันที่ปากปล่องคานนี้ เราจึงต้องขึ้นขึ้นไปตามทางคก
 เคียวต่อไป หนทางซึ่งเราจะต้องขึ้นขึ้นถึงคกพินทาร์ฮอยฟค
 สิ้นเวลาเกือบห้าชั่วโมง คามระยะทางตรงข้าง คกมายัง วก
 กลัยหลังมายัง คเนหู่ในราวเก้าไมล์เป็นอย่างน้อย ฉัน
 เหนื่อยจนหมดแรงเพราะ ความหนาวและความหิว และรู้สึก
 หายใจไม่เต็มปอด เพราะอากาศข้างลงทุกที

ในป่องพุเขาไฟ

เรารีบรักษาอาหารกินเร็วที่สุด เส็กแล้วต่างก็พักผ่อน
หลับนอนตามแต่จะได้อันนี้คงนอนบนพื้นหินรวบ ๆ ทากายก็
ไม่พอเพียง และหายใจไม่เต็มปอด เพราะเหตุว่าทากเราพัก
นั้น สูงจากระดับน้ำเล็งถึงห้าพันฟุต แต่สำหรับตัวฉันกลับ
นอนหลับสนิทเหมือนตาย และมีไคล้จนถึงอะไรเลย

รุ่งขึ้น เมื่อเราตื่นนอน ก็รู้สึกซาไปครึ่งตัวเพราะอากาศ
หนาว แต่เช้าวันนั้นแดดกล้า ฉันลุกขึ้นจากพื้นหิน แล้วก็
ไปเดินรอบ ๆ คูภาพอันงดงามซึ่งปรากฏอยู่เบื้องล่างของ
พุเขาไฟ ในทันใดนั้นลงและขึ้นสลับกันมาหยุดอยู่ข้าง ๆ ฉัน

ทั้งสองเวลายืนอยู่นั้น เป็นยอดหนึ่งของยอดเขาแฝดแห่ง
พุเขาไฟสเนเฟลด์ จากที่นั้นฉันมองเห็นภูมิภาคว่าส่วนใหญ่ของ
เกาะไคธันด์ ลุกลงไปทางทิศตะวันตก และชมต่อไปยังแผ่นดิน
แห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะที่กลมุ่มหมอกเหินออกจนทเห็นอยู่ลิบ ๆ
ทางขอบฟ้า แล้วพบว่า

“นั่นคือกรนแลนค”

“กรนแลนคหรือ?” ฉันทวนถามด้วยความประหลาดใจ

“ถูกแล้ว เราอยู่ห่างจากกรนแลนคราวร้อยไมล์เท่านั้น
เมืองรูก ทนาแซงละตาย พวกหมื่นขาวก็จะเกาะมากับก้อน
น้ำแข็งที่เลื่อนไหลจากทางเหนือ จนถึงไอซ์แลนด์ไค แต่เรองั้น
ไม่สำคัญอะไรหรอก เกยวนเรามาหย่อนยอกเซาส์เนเฟลด์แล้ว
พวเขามีสองยอก ยอกหนึ่งอยู่ทางใต้ และอีกยอกหนึ่งอยู่ทาง
เหนือ อันสค์จะบอกเราได้ว่ายอกที่เราอยู่นี้ ชาวไอซ์แลนด์
เรียกชื่ออะไร”

ฉันทน์ไปถามอันสค์ อันสค์ตอบว่า “สค์คาร์ทาวิส”

ฉันทน์มองฉันทน์ด้วยความขบขัน เพราะระบกระสังข์ของเขาใน
ชั้นแรกก็คือ สค์คาร์ทาวิส ซึ่งเป็นทวารที่จะพาเขาไปสู่พายุใน
ใจกลางพิภพ

ปากปล่องพเขาไฟสเนเฟลด์เป็นรูปกรวยเขาปลายแหลม
ลงล่าง มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวไมล์ครึ่ง ฉันทน์เห็นว่า
ส่วนใต้กรวยสองพันฟุต ล้อมรอบด้วย ฝรั่งหนึ่งนานมา
แล้ว ปล่องนี้เองก็พ่นแร่ต่าง ๆ ที่กำลังละลายออกมาด้วย
เสียงสเทือนเลื่อนลั่นยิ่งกว่าเสียงฟ้าคะนอง และมีเปลวเพลิง
พลุ่งโพล่งขึ้นจากปากปล่องนั้น กันปล่องวิกโคยรอบคงไม่เกิน

กว่าห้าร้อยฟุต ดังนั้น ความชันของกรวยปากปล่องจึงไม่สูง
มากนัก เราจึงไต่ลงไปไต่สควก

ฉันส์เดินนำหน้าลงไปตามที่ลาดชัน โดยไม่รู้ลึกสทก
สถานที่อันใดเลย ฉันไต่ตามลงไปเงียบ ๆ

เพื่อให้การไต่ลงสควกชัน ฉันส์ได้เลือกไต่ลงตามทาง
คดเคี้ยวไปมา แทนที่จะลงไปตรง ๆ เราจำเป็นต้องไต่ไปตาม
ก้อนหินแตก ๆ ซึ่งพอตกเหยียบหนัก ๆ เขาก็หลุดเลื่อนลงไปยัง
ก้นเหวลึก และทำให้ยังเกิดเสียงสทอนชนมากกกก้อง

ข้างคอนของปล่องรปรวณนี้เป็นทางน้ำแข็งไหล ฉันส์
ต้องเดินด้วยความระมัดระวัง เขาคงเอาไม้เท้าขอเหล็ก
เกาะผนังเพื่อฟังเสียงเรอไป ว่าที่ไต่จะเป็นโพรงข้าง เมื่อถึง
คอนที่สงสัยว่าจะเป็นโพรง ก็จำเป็นต้องใช้เชือกเส้นยาวมัด
ลำตัวของเราโยงติดกัน เพื่อว่าเมื่อผู้ใดพลากพลั้งถลาลงไป
ผู้อื่นจะได้ช่วยกันฉุดขึ้นมาได้

ถึงอย่างไรก็ดี นอกจากความยากลำบากต่าง ๆ ในการ
ไต่ลงไปตามทางลาด ซึ่งผู้นำทางเองก็ไม่เคยรู้จักแล้ว ตลอด
ทางคอนนั้นหาได้มีอุบัติเหตุอันใดเกิดขึ้นแก่เราไม่ พอเที่ยงวัน
เราก็ลงถึงก้นปล่อง ฉันเห็นหน้าชนมอญอยู่เบื้องบน แลเห็น
ส่วนหนึ่งของท้องฟ้า ปรากฏอยู่ภายในวงกลมเล็ก ๆ ของปล่อง

ปล่องเหนือหัว ก่อนหนึ่งของทางนเมอเงยหน้าขึ้น ก็แลเห็น
ยอดของสการคารวิหฺยุในท้องฟ้าพอก

พอถึงข้างล่างแล้ว ก็พบว่า ทึกนของปากปล่องนั้น
เป็นทรวมของปล่องเล็กๆ 3 ปล่อง ซึ่งเมื่อครึ่งพเขาไฟระเบิด
นครงนั้นเป็นใจกลางของสเนเฟลด์ ทึกนหินละลายและไอรอน
ออกมา ปล่องเหล่านี้คล้ายกับปากเหวคอยอารัยรเวหฺยุ ปล่อง
หนึ่ง ๆ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวร้อยฟุต ฉันไม่กล้าพอที่จะ
มองลงไปตรง ๆ ในปล่องเหล่านั้นได้ แต่สักครู่จาวรยดิเคนบรอก
ไกรยทำการสำรวจบริเวณปล่องเหล่านั้นทันที เขาวิ่งกะทิ
กะหอยจากปากปล่องนี้ไปปากปล่องนั้น ทำอาการขี้ไขและพูด
พิมพ์ไม่ได้เรื่องราวไปก้วยตลอดเวลา ฉันส์และสหายชาว
ไอซ์แลนด์นั่งหุยนกอนหิน ร้องก้วยความสงสัยว่าเขากำลัง
ทำอะไรและพูดวากะไร คงพากันคิดว่าลงของฉันเป็นบ้าไปแล้ว

ทันใดนั้น ลุงร้องออกมาเสียงกึ่งลั่น ฉันนึกว่าเขา
ก้าวพลาดและคว่ำลงไปโนเหวเสียแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่
ฉันเห็นเขากำลังยืนถ่างขาและกางแขนเหยียกออกไปเต็มทีตรง
หน้าหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ซึ่งหุ่ยตรงกลางของกันปล่อง เขายืน
ตะลึงหุ่ยในท่าทางอันแปลกประหลาดนักสักครู่หนึ่ง แต่ในไม่ช้า
ก็สแกงความกัใจออกมาเต็มที

“อ๊กเซล! อ๊กเซล!” เขาร้องเรียก “มานี่ เร็วๆ!”

ฉันทิ้งวิ่งไปหาเขาทันที แต่ฮันส์และสหายชาวไอซ์แลนด์
มิได้เคลื่อนไหวเลย

“อะไรนั่นซี!” สัตราจารย์พูดหัวน้ ๆ

ถ้าไม่ใช่ความกลัวของเขา อย่างน้อยฉันก็มีส่วนร่วมใน
ความตกคลั่งของเขาด้วยเหมือนกัน เพราะเหตุว่า บนก้อนหิน
ก้นกระดานตกมีตัวอักษรนึค ซึ่งลยเลือนไป เพราะ ความนาน
ของเวลา สักหรือนานอ่านเกือบไม่ออก ปรากฏอยู่ดังนี้

1KK 4TKK44J

“ฮาร์เน สักนึสเสม!” - ลงของฉันทิ้งขึ้น “คราวนี้
หมกส่งสยหรือยังเลาอ๊กเซล?”

ฉันไม่ค่อยว่าอะไร เป็นแต่กลับไปยังสิ่งที่เดิมด้วยความ
พิสวง งง งวย เป็นที่ยิ่ง สัตราจารย์ทำให้ฉันนั่งงงอยู่เป็นนาน
ฉันได้นั่งคลั่งงงนานเท่าไรก็บอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า เมื่อฉัน
เงยหน้าขึ้นออกถนน ก็เห็นแคฮันส์กับลง ที่ยังคงอยู่ในปล่อง
กับฉัน ส่วนชาวไอซ์แลนด์ทั้งสามคนได้เดินทางกลับไปแล้ว
แล้ว ฮันส์กำลังนอนหลับสนิทอยู่ข้างหินก้อนหนึ่ง ซึ่งเขาคง

เห็นว่าเหมาะกว่าที่อื่น ลงของฉันทาลงเดินกะสัยะสายไปมา
 ห้อยที่กันปล่อง รวาก็ สักวาที่ตก ห้อยใน หลุม ของนายพรวน
 ฉันทไม่มีความปราดนาและทั้งไม่มีเรียวแรงทะลกลั่นไปหาที่นอน
 ให้เหมาะอย่างอื่นดี ฉันทลงมดตัวลงนอนหลับ ๆ คน ๆ ห้อย
 นะที่เกมนั่นเอง และเคลมไปว่า ไคยในเสียงต่าง ๆ บางทีก็รู้สึก
 เหมือนว่าพาเชนนั่นสั่นสะเทือนไปทั่ว

คนแรกไคยผ่านไปในสภาพการนี้คงตกลงแล้ว

วันรุ่งขึ้น มีกลุ่มแมงคัสเตาทยอยห้อยเห็นอย่างปล่อง ทำ
 ให้พ่ายในปล่องมีกรรม ถึงสแกงอาการฉันทเดียวห้อยตลอดเวลา
 จนฉันทลงมดถึงสภาพความมีพ่ายในปล่องเสียสิ้น

ฉันทรู้เหตุผลนี้ทุกเคยว จึงทำให้เกิดความหวังในใจ
 หายางหนึ่ง กล่าวคือ ปล่องทั้งสามที่ห้อยพ่ายไคยเราน ปล่องหนึ่ง
 เท่านั้นซึ่งเป็นทางที่สถิตินสเสมมีใช้เดิน ทางลงไป และตาม
 ขั้วความในลายแทงที่สถิตินสเสมมีไคยทำขึ้นไว้บอกว่า ทางที่จะ
 เดินคือไปนั้น จะมีเงาของยอกเขาสการตัววิธทอดมาปรากฏห้อย
 และจะเห็นไคย ชักเพียง สองสามวันระหว่าง ปลายเดือนมิถุนายน
 ในขณะที่มีนักกักต้อนเที่ยงเท่านั้น

ถ้าแมงทองพ่ายมากขมัวห้อยตลอดเวลาเช่นนั้น เงาของยอกเข
 ก็จะปรากฏชัดเจนที่กันปล่อง และผลที่ สักวา จะไม่มีอะไรเป็น

เครื่องสังเวยให้รู้ทางใต้ บัคนกถึงวันที่ 25 มิถุนายนแล้ว
ถ้าทองพวยงคงมีกคลุ่มหยุดต่อไป ตลอดเวลาหกวัน เราก็จะ
ต้องงกการสำรวจไปจนกระทั่งหน้า

ฉัน ของ ก กล่าว ถึง โทสะ ฉันระวังไม่หยุด ของ สาคราจารย์
ดิเคนบรอก วันนั้นได้ผ่านพ้นไปโดยไม่มีเงาปรากฏตนที่พายุใน
กันปล่องเลย ฉันไม่รู้สักเคือครอนอะไร ถ้าแม่เขาจะตั้ง
คำถามฉันถามตัวเขาเองสักอย่างหนึ่ง เขาก็จะถามว่า เรา
คอยหยุดกันทำไมกัน คงไม่พักอะไรกับฉันเลยแม้แต่คำเดียว
เขาเล่าแต่ของศอกทองพวยงไปกคลุ่มไปด้วยเมคหมอกเท่านั้น

ในวันที่ 26 ก็ยังไม่มีแสงแดด ทั้งฝนและหิมะตก
ปรอย ๆ ตลอดวัน สาคราจารย์ไม่สามารถจะส่งยัสติอารมันไว้
ใต้ออกต่อไป ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเขาได้มองเห็นทุกหมายหยุดไว้ ๆ
แล้ว แต่กลับมีอุปสัคมาขัดขวางเสีย มีให้เขายันลูกทุกหมาย
นั้นไว้

ในวันต่อมาทองพวยงมีกคลุ่มอีก แต่ ครั้น ถึง วันอาทิตย์
28 มิถุนายน กลายเป็นวันแจ่มจก แสงแดดส่องเข้ามาใน
ปล่องพวยงไฟ ก่อนหินน้อยใหญ่และช่องหินต่างก็ได้รับแสง
และทอดเงาลงมาอย่างพ่น ในหมู่เงาเหล่านั้น ปรากฏเงาเรียว
แหลมของยอดเขาสคราจารย์สหยุดด้วย เงาอันค่อย ๆ เคลื่อนไป

ช้า ๆ เป็นวงโค้ง ลงของฉันทก็ค่อยเคลื่อนที่ตามไปด้วย ครั้น
ถึงเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่งานนั้นสนิทสนม เงามแห่งยอก
เขาสถาการวิจิตรก็ทอดไปจรดขอบปากช่องของปล่องกลางพอก

“ทางนี้ใช่แล้ว!” สัตราจารย์ตะโกนขึ้น “ทางนี้
ก็นำไปสู่ใจกลางพิภพ” เขาพูดขึ้นอีกเป็นภาษาเคนมารัก

ฉันทมองดูฉันท

ฉันทพูดอย่างหน้าตาเฉยว่า “พอรู้!” ซึ่งแปลว่า
“เกินหน้าต่อไป!”

“เกินหน้าต่อไป!” สัตราจารย์ฉันทก็เอนบรอกออกคำสั่ง
ขณะนั้นเป็นเวลา 13.13 น.

ไปสู่ใจกลางพิภพ

จากปากปล่องนั่นเอง เราได้เริ่มเดินทางไปสู่ใจกลางพิภพ การเดินทางตั้งแต่แรกมาจนถึงขณะนี้ เพียงแต่ทำให้เรา อ่อนเพลียเท่านั้น เรายังมิได้เผชิญกับความลำบากหย่างหนึ่ง หย่างใดเลย แต่ต่อไปความยากลำบากจะยังเกิดขึ้นทุก ๆ ผลการ

ฉันยังไม่กล้าลงใจลงไปในเหวซึ่งลึกจนแสงไม่เห็นก้นเนินเลย และก็เหวนแหว่งที่ฉันจะต้องลงไป ถึงเวลาแล้ว ยখনฉันจะต้องตัดสินใจว่า จะสมัครไปช่วยในการค้นคว้าครั้งนี้ หรือจะยับยั้งอยู่เพียงปากปล่อง

ฉันนึกละอายใจที่จะปฏิเสธ และปล่อยให้ลงไปแต่ลำพัง กับผู้นำทาง ฉันเองยังยินดีที่จะผจญภัยอย่างเล็ดเคเย็น และไม่ท้อหวาดค้อภัยอันทราญใด ๆ ทั้งสิ้น ฉันละอายตัวเองที่เป็น คนมีความกล้าห่านน้อยกว่าฉันส์ ถ้าฉันปฏิเสธออกไป หากว่าฉันหยุดแต่ลำพังกับลง ฉันก็คงกล้าพุดักทธานอีกสักครั้ง แต่เมื่อมีผู้นำทางช่วยด้วยเช่นนั้น ฉันจึงต้องเงยบไว้ และแข็งใจทำ ทำทางองอาจ เดินตามลงและฉันส์ตรงไปยังปากปล่องกลาง

ฉันก็กลัวแล้วว่า ปากปล่องนี้ วัคเส้นผ่านศูนย์กลาง
 ใต้รอยฟก หรือมีเส้นรอบวงยาวกว่าสามร้อยฟก ฉันเกาะ
 กอนหินที่ยื่นလာออกมา แล้วไขว่ของลงไปภายในปล่องนั้น
 ฉันชนหัวลก ความน่าหวาดเสียวของเหวลึกอันเว้งว่าง ทำให้
 ฉันมือขั่นตั่นขั่นไปหมด ฉันรู้สึกเวียนหัวหนามกตัญที่ ราว
 กุยกิมสราจนมันเมาไม่ไคสติ ฉันเกือบจะตกลงไปหุ้ยแล้ว ก็
 พอกิมมอข้างหนึ่งฉกทั้งฉันไว้ มอของฮันสันนั่นเอง ฉันยังไค
 วยการ ผก หัก มอจ จากที่ สูงลง เบื้องล่างที่ไคเป็นเซเกนไม่เพียง
 พอเสีย

ถึงแม้ว่าฉันจะไคสำหรับทุกเหวนในเวลาอันน้อยก็ตาม
 แท้ก็พอจะนึกถึงภาพและลักษณะของมันไคได้ ก้านข้าง ๆ ของ
 ปล่องเหวซึ่งชันเกือบตั้งไคฉากนั้น มีหนกระบ่มตะป๋ายื่นออกมา
 ึ่งอาจช่วยให้การไคลงสะดวกขึ้นมาก แต่ถ้าหินที่ยื่นออกมานั้น
 ใสเป็นชั้นเป็นไคไคแล้ว เราก็ยังขาดที่สำหรับยึดเหนี่ยวหุ้ยอีก
 ถ้าเขาเชือกผูกเข้ากับขอบปากปล่องให้แน่นแล้ว ก็พอจะใช้
 เป็นราวสำหรับยึดเหนี่ยวพองตัวไค แต่มีข้อหาหุ้ยว่า เมื่อเรา
 ลงไปบนสัคปลายเชือกแล้ว เราจะแก้มปลายเชือกข้างบนไค
 อย่างไร ?

ศาตราจารย์ ลิเกนบรอกหาทางขจัดความลำบากขึ้นได้
 กวียร่ายและฉลากทสฺส เขาแกะขุดเชือกขึงโตขนาดหัวนมมือ
 ยาวราว สร้อย ฟัก ออกล หย่อนลงไปข้างล่าง ครึ่งหนึ่ง ก้อน
 แลเธอากงกลางเชือกพันโอบรอบก้อนหินซึ่งยื่นล้ำออกมา แล้ว
 จึงเหวี่ยงปลายเชือกออกครึ่งหนึ่งนั้นตามลงไป เขาเซแฉงว่า เรา
 จะไป อาศัย เชือก ทั้งสอง ทางนี้ไหน ตัวใดจะไปได้ โดยไม่พลาด
 เมื่อลงไปได้ถึงสองร้อยฟุตแล้ว ก็ปล่อยปลายเชือกข้างหนึ่งเสีย
 แล้วคงปล่อยอีกข้างหนึ่งส่วลงมา และคงค้นทำเช่นเดิมอีก
 เรื่อย ๆ ไป

“คราวนี้” ถึงพักเมื่อ ตรีเตรียมการทิ้งถั่วข้างต้น
 ได้แล้ว “มานั่งลงข้างของกันเถิด เราต้องแบ่งออกเป็น
 สามส่วน เอาผูกติดหลังไปคนละส่วน เลือกละเอียดเพราะของที่
 แดกหักง่ายเท่านั้น”

ศาตราจารย์ ผู้กล้าหาญมิได้ให้ของที่แตกหักง่ายไปกับฉัน
 และฉันสละเลย เขาแบ่งสเบียงออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน

“ฉันดี” เขาพูด “จงเอาเครื่องมือและสเบียงไปส่วน
 หนึ่ง อีกเชล เอาสเบียงอีกส่วนหนึ่งและเอาขึ้นไปด้วย ลงจะ
 เอาสเบียงส่วนที่เหลือ และ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ ที่ชอบอย่าง แดก
 ง่ายไปเอง”

“แล้วกลืนซะ” ฉันถาม “เชือกนั้นอีกทั้งกอง
และบันไดเหล่านี้น ใครจะเป็นคนเอาไป?”

“มันไปของมันไ้เองคอกันะ”

“เฮ้! อย่างไรกัน?” ฉันถามด้วยความประหลาดใจ

“หลานจะรู้เดี๋ยวแหละ”

ศาสตราจารย์สั่งให้ฉันสำรวจรวม สิ่งที่ไม่แตกหักง่ายเข้า
ด้วยกัน และเขาเชือกมุกจนแน่น แล้วก็โยนลงไปในเหว

ฉันได้ยินเสียงมุกของนั้นตกแหวกอากาศดังหวิวดัง
มา เสียงนั้นค่อยเบาลง ๆ จนเงียบไป ลุงก็มีลวดดูตามสัณหาระ
ที่หล่นแล้วลงไปจนลึก

“เฮอะ” เขาพูด “ทนงศรารของเรายัง”

ฉันขอลาจากผู้อ่านด้วยความจริงใจว่า เมื่อท่านได้ยินคำพูด
เช่นนั้นแล้ว ท่านจะรู้สึกใจหวิวบ้างเลยเทียวหรือ?

ศาสตราจารย์ ดิเคนบรอกมุดหื้อ เครื่องทกลองวิทยาลัยคร
เข้ากับหลังของเขา อันสึดอมคเคื่องมื่อ ส่วนฉันถือบันไป
ด้วย แล้วเราก็ดลงไปใ้ในเหวนั้นตามลำกัย อันสนำหน้า ถักมา
ถึงลง แล้วฉันเป็นคนสุดท้าย เราพากันไ้ลงไปเงียบ ๆ ไ้
ยินแต่เสียงก้อนหินเล็ก ๆ ที่หล่นร่วงหล่นลงไป กันเหวบางครั้ง
บางคราวเท่านั้น

ฉันปล่อยตัวให้เผลอลงไป มือหนึ่งจับเชือกทั้งสองเส้น
ไวแน่น อีกมือหนึ่งจับไม้เท้าเหล็กคอยยืนมิให้ตัวแกว่ง ใน
ขณะนั้น ฉันเกรงว่า เชือกจะทะลุ น้ำหนักคนถึงสามคนไม่ไ้
ฉันจึงใช้กำลัง เหนียว เชือก เส้นนั้นหยาย นอย ที่สีกที่ระ ทำให้
และคอยใช้เท้าควานไปยืนกับยืมทนทนด้าออกมา เพื่อให้
ช่วยรับน้ำหนักตัวไว้บ้าง

พอครึ่งชั่วโมงล่วงไปแล้ว เราถึงแผ่นดินไทยแผ่นดิน
ซึ่งผดึกคึกแน่นหยาบกับกำแพงของปล่อง อันสั่วปลายเชือกข้าง
หนึ่งลงมา อีกปลายหนึ่งก็เผลอลงไป พอพ้นก้อนหินที่เชือก
คล้องอยู่ เชือกก็ตกลงมา พาเราก้อนหินน้อยใหญ่ร่วงกราว
ลงมาราวกับห่าฝน

เมื่อขึงลงมาจากขอบแผ่นดินที่ยืนอยู่ ฉันมองไม่เห็น
กันเหวเลย

เราเริ่มไต่เชือกลงไปอีก และต่อมาอีกครึ่งชั่วโมงเรา
ก็ลงไปถึงอีกสองร้อยฟุต

เวลาล่วงไปแล้วสามชั่วโมง ฉันก็ยังมองไม่เห็น
กันปล่องหุ้ยนั้นเอง เมื่อแหงนหน้าขึ้นดูข้างบน ก็รู้สึกว่ายาก
ปล่องนั้นเล็กลงไปมาก ด้านข้าง ๆ โดยรอบแคบเข้า และมืด
ลงทุกที

เรายังคงได้ลงเรื่อย ๆ ฉันรู้สึกว่าได้ยินเสียงกอนกน
เล็ก ๆ ร่วงตกลงกนเหวเร็วขึ้น และมีเสียงดังกว่าเดิม

ในถ้ำที่ฉันต้องเป็นผู้ระวังทำการนับจำนวนครั้ง ของ การ
ไต่เชือก ฉันจึงรู้ระยะทางที่ทำการไต่ลง และเวลาที่ลงไป
ไต่ได้อย่างแน่ชัด

การไต่ลงทอดหนึ่ง ๆ กินเวลาครึ่งชั่วโมง และเราไต่
ทำการไต่ลงมาแล้วลงสิบสี่ทอด ซึ่งกินเวลาเจ็ดชั่วโมง รวม
เวลาหยุดพักเป็นพิเศสเข้าอีกสามชั่วโมงครึ่ง เป็นสิบชั่วโมง
ครึ่งยกยกัน เราเริ่มลงมาแต่เวลา 13.00 น. ฉะนั้น บัดนี้
คงเป็นเวลา 23.00 น.

เราทำการไต่ลงมาแล้วสิบสี่ทอด ทอดละสองร้อยฟุต
ดังนั้นเราจึงลงมาไต่ลงถึงสองพันแปดร้อยฟุตแล้ว

ขณะนี้ฉันได้ยินเสียงฮันส์ร้องกระโณกซ์ว่า “หยุด”

ฉันหยุดทันที แต่เกือบจะเหยียบลงบนหัวลิง เพราะ
ความมืด

“เราลงมาถึงแล้ว” ฮันส์ร้องบอก

“ถึงไหน?” ฉันถาม แล้วเลื่อนตัวลงไปยังข้าง ๆ ฮันส์

“ถึงก้นเหวแล้ว”

“มีทางแยกไปทางไหนอีกไหม?”

“มี ฉันเห็นมีทางเลี้ยวไปทางขวา พวุนเราจึงค่อย
 ทรุดตกกันเถะ เราควนกินอาหารกันเสียก่อน แล้วจะไ้กินอัน
 พกเสียที”

เวลานั้นยังไม่มีคทีเกี้ยว เราเบ้คดังสเบียงออก เมื่อ
 กินเสียแล้ว ต่างก็พักผ่อนหลับนอนบนพนกรวกและหินระกัน
 แหว่นเอง

ขณะที่นอนหย่น เมื่อลม ค่ำ ชนสังเกตเห็นเป็นจก
 สว่างห้วยตรงปากปล่อง ชนไปซังสังดังสามพันฟุต บคนปล่อง
 ดังที่เราลงมาก็กว่หนาทเหมือนไทรทสันอนมหมาไปเสียแล้ว
 ดังทณมองเห็นนคอกวทวงทงหนึ่ง แล้วฉนก็หลับไป

เวลา 8.00 น. วันรุ่งขึ้น แสงแดดเบื้องบนได้ส่องลอดเข้ามาภายในห้อง ต้องเงยหน้าตามกำแพงภายในห้องเป็นประกายแวววาว ทำให้เราค้น แสงสว่างพอให้เราสังเกตเห็นสิ่งแวดล้อมได้ชัด

“อย่างไร อักเซล หลานเห็นว่าเป็นอย่างไร?” ลงของฉันทพลงมือทั้งสองไปมา “หลานเคยรู้สึกว่ามีคนที่เจียบส่งก็ยิ่งกว่านั้น เมื่อหยุดยั้งเราบ้างไหม? ไม่มีเสียงรบกวนเลยโว้ยวายตามถนน หรือเสียงตะโกนของชาวเรือเลย”

“แน่ละ ที่นั่นเราได้รับความเจียบส่งก็พอทีเดียว แต่ความเจียบเช่นนั้นออกจะทำให้รู้สึกหวาคเกรงอะไรๆ อยู่นะ”

“เฮาแล้ว!” ลงของฉันทพ “ถ้าหลานตั้งต้นหวาคกลัวเสียแล้ว จะไปต่อไปได้อย่างไรกัน เราเดินทางเข้าสู่ภายในเปลือกโลกได้ยังไม่ถึงวหนงเลย”

“ลงหมายความว่าอะไร?”

“หมายความว่า เราเพิ่งลงมาลงเสมอกับกระต๊อบพันคน
เพียนนอกเท่านั้น ความลึกของปล่องภูเขาไฟสเนเฟลล์ที่ยังลง
มาเพียงระยะนี้แหละพอ”

“ลงเชื่อนั่นหรือนั่นหรือ?”

“เชื่อได้แน่นอนทีเดียว คุณาโรมีเตอร์?”

“เห็นไหมล่ะ?” ลาคตราจารย์ลิเคนบรอกกล่าวต่อไป
“เราอ่านได้หนึ่งบรรยากาสพอ”

“ถ้าความกดของอากาศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปเช่นนั้น จะไม่
ทำให้เราได้รู้ความทรมานมากจนหรือ?” ฉันทถาม

“คงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเราจะลงไปช้า ๆ และยอดของ
เราก็จะคุ้นกับอากาศแน่นมากขึ้นทุกที เออ! ห่อของที่เราโยน
ลงมาก่อนไปห้อยเสียที่ไหนล่ะ?”

ฉันทักขึ้นได้ว่า เมื่อคนเราได้ช่วยกันหาหนทางแล้ว
นั้นก็ยังไม่พบ

ลุงของฉันทถามขึ้นถึงห่อของนั้น เขาเหลียวมองไปรอบ ๆ
ด้วยสายตาอันแหลมคม ความวิสัยของนายพราน แล้วตอบว่า

“ห้อยข้างบนนั่นแหละ”

ห่อของของเราเกี่ยวติดอยู่กับ แ่ง หิน ก้อน หนึ่ง ผันหัว
ขึ้นไปประมาณร้อยฟุต ชาวไอซ์แลนด์ก็วิ่งไว้อย่างรวดเร็วไป

กล้องแล้วรววก็ยัแมว และต่อมาอีกสองสามนาที เราได้
 ห่อของนั้นคนมา

“คราวนี้” ลงพัก “เรามากินอาหารกันให้เต็มที่ ก่อน
 ที่จะออกเดินทางไปตลอดวัน”

เราพากันกินขนมปังกรอบกับชุปซัน แล้วก็มีน้ำส้มเหล้า
 นิดหน่อย แก่ผัดคอ

“อีกเซต เตรียมตัวนะ” สำนักรายพุดด้วย ความ
 ร้อนรน “ต่อไปเราจะเดินกันเข้าสู่ภายในของโลกนะ บัดนี้
 ถึงเวลาอันควนที่เราจะออกเดินทางได้แล้ว”

พอพูดจากคำ ลงก็เอาไฟฉายส่องทาง และร้องบอกว่า
 “หน้าเกิน!”

เราช่วยกันหอยสัมภาระของเราไป อันต์เดินกลาง กลัง
 มีกเชือกและเสื้อผ้าไปด้วย เดินขึ้นข้างหลัง ค้างเข้าสู่ช่องทาง
 แคบ ๆ นั้นต่อไป

ก่อนที่จะเข้าปากทางอันมืดมน ฉันเห็นหน้าของทาง
 ปากปล่อง และมองดูท้องฟ้าอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งฉันอาจไม่ได้เห็น
 อีกเลยก็ได้

ราว 20.00 น. ลงให้สัณณานหยุดพัก อันต์นั่งลง
 ทันที แขนงตะเกียงไว้กับแรงหินที่ยื่นออกมา บัดนี้เราอยู่ในที่

ซึ่งดูคล้ายๆ แต่อากาศยังคงเป็นปกติอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงไป
 กว่าแรกเลย มีลมอ่อน ๆ พัดโชยมา ลมนี้จะพัดเข้ามาทาง
 ใหนก็ตาม ฉันไม่มีจิตใจที่จะนึกถึง ฉันรู้สึกหัวและเหนื่อยมาก
 จนไม่อยากจะสนใจกับข้อหาเล็กๆ น้อยๆ เลย กวเรเกินทาง
 กลอดเวลาเจ็ดชั่วโมงโดยมิได้หยุดพัก ทำให้ต้องเสียกำลัง
 ไปมิใช่น้อย ฉันอ่อนเพลียเหลือทนอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำว่า
 “หยุด!” ก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ฉันรู้สึกเตรียมสเปียงวางเรียงรายไว้นบนแผ่นหิน แล้ว
 เราก็กินกันอย่างเอร็ดอร่อย ฉันยังกังวลอยู่อย่างหนึ่งคือความ
 น้ำของเราพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้ว คงคิดว่าเราจะได้เพิ่มเติมจาก
 ลำธารใต้ดิน แต่เราเดินมาไกลลงเพียงนี้ ก็ยังไม่ปรากฏ
 ธารน้ำอะไรใดเลย ฉันทนอยู่ไม่ได้จึงเตือนเขาถึงเรื่องน้ำ

“การที่ยังไม่พบน้ำทำให้หลาน ประหลาดใจ อย่างนั้น
 หรือ?” เขาถาม

“ใช่ ฉันไม่สบายใจเลยเลย เรายังมีน้ำเหลือพอที่จะ
 ใช้ดื่มได้อีกห้าวันเท่านั้น”

“อย่าวิตกไปหน่อยเลยนะ อักเซล เราจะได้พบน้ำแน่นอน
 และมากเกินความต้องการเสียอีก”

“เมื่อไรจะพบล่ะ?”

“เมื่อเราผ่านพ้นหินลาวาชนันไปแล้วนะ”

มีคนเราหยุดต่ำกว่าระดับน้ำทะเลหมื่นฟุต

อันหมื่นซึ่งควรจะแปด 81 ก็อ่านไต่เพียง 15 นึก

เป็นสิ่งที่เราจะต้องใคร่ครวญ

รุ่งขึ้น วันอังคารที่ 30 มิถุนายน เวลา 6.00 น.

เราเริ่มทำการไต่ลัดลงไปอีก

เรายังคงเดินทางไปตามช่องทางหินลาวา ซึ่งเป็นชั้น
ชั้นไต่ตามธรรมชาติ ค่อย ๆ ลาดเหมือนกับพื้นเอนซึ่งใช้แทน

ชั้นไต่ในย่านโบราณบางแห่ง เราเดินต่อไปจนถึง 12.17 น.

จึงทันชั้นสัฟฟรอนซึ่งหยุดคอยเราอยู่

“ฮา!” ลุงร้องขึ้น “ทางคืนแล้ว”

ฉันมองดูรอบ ๆ เรากำลังหยุดทางแยก เบื้องหน้าเรา

ทางมืดแคบ ๆ หนูลองทาง บังคับที่จะต้องคิดต่อไปก็คือ เรา

จะเลื้อยเดินทางไต่? ลุงมิได้สังเกตอาการลงเลื่อยังไรเลย

เขาเข้าไปยังช่องอ้อมมืดทางตะวันออก เราทั้งสามจึงพากันเดิน

เข้าไปในอ้อมคนนั้น

ไซคราย อมงค์ชอกันนั้น เราจึงต้องย้อนทางกลับม

ใหม่ คือมาออกสัปดาห์ พอดีวันอังคารที่ 8 กรกฎาคม น

ก็หมด เรากลับมายืนหยุดทางแยกเดิมอีกครั้งหนึ่ง

ขณะเป็นเวลา 10.00 น. เราเริ่มเดินทางลึกลงไปอีก
ครึ่งเราเดินไปตาม มุม^{๕๕}คอก^{๕๕}ช่อง^{๕๕}หนึ่ง จนถึง 20.00 น.
ก็ยังไม่ได้อ้วว^{๕๕}ธารน้ำเลย ฉันได้รับ^{๕๕}ความ^{๕๕}ทรมาน^{๕๕}แสน^{๕๕}เข้น
ลงเดินไปข้างหน้า เราไม่ยอมหยุดเลย เดินไป หัก^{๕๕}คอก^{๕๕}ฟ้ง^{๕๕}
เสียงน้ำไหลตามซอกกำแพงไปตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ได้ยิน
เสียงอะไร

ในที่สุด ฉันหมดกำลัง ร้องออกมาได้เพียงว่า “ช่วย
ด้วย ฉันจะตายแล้ว!” ต่อมาฉันก็ล้มลง

ลงหันกลับมาได้ยินกอกอก จ้องดูฉัน ฉันได้ยินเขากระซิบ
เสียงแหบ ๆ ว่า

“เขกันเท่านั้นเอง”

เสียง ฉันรู้สึก^{๕๕}ยืน^{๕๕}ตาย^{๕๕} และสงสัย^{๕๕}ทำอะไร^{๕๕}ไม่ได้^{๕๕}ต่อไป

เมื่อลมคาซนออกครึ่งหนึ่ง ก็เห็นสหยา^{๕๕}ร่วม^{๕๕}ทาง^{๕๕}ทั้ง^{๕๕}สอง
นอนคลุมผ้าหุ่ย เขา^{๕๕}นอน^{๕๕}หลับ^{๕๕}กัน^{๕๕}หรือ^{๕๕}นี้ ส่วนตัวฉันแล้ว ไม่
ซอกหลับได้เลยแม้แต่นิดเดียว ฉันได้รับ^{๕๕}ความ^{๕๕}ทรมาน^{๕๕}อย่าง^{๕๕}หนัก
คำ^{๕๕}พท^{๕๕}ครึ่ง^{๕๕}สุดท้าย^{๕๕}ของ^{๕๕}ลง^{๕๕}ยัง^{๕๕}แหว่^{๕๕}คอก^{๕๕}หุ่ย ในสภาพอันอ่อนเพลีย
เช่น^{๕๕}นี้ ใคร ๆ ก็ไม่สามารถจะคิดกลับสู่^{๕๕}ผิว^{๕๕}โลก^{๕๕}ได้

เวลาล่วงไปหลายชั่วโมง ความเจ็บ^{๕๕}สั^{๕๕}ก^{๕๕}เข้า^{๕๕}ครอบ^{๕๕}งำ
ราวกับว่าหุ่ยใน^{๕๕}บ้ำ^{๕๕}ซ้า ไม่มีสิ่งใดที่จะแซกกำแพงหินเหล่านั้นลงมา

ถึงเราไว้ เพราะจากพนักบินเบื้องบนลงมาถึงเรานั่นหน้าถึงท่าไม้
 หย่างไรก็ดี ในขณะที่ฉันงมลงหยู่ ฉันคิดว่า ไคยีน
 เสียงอะไรอย่างหนึ่ง ในอโมงคนนั้นมกรังๆ ฉันพยายามเพ่ง
 มองอย่างเต็มที่ และคิดว่า ได้แต่เห็นซารโซซแดนค์ผู้นำทาง
 ของเราดอโคมเกินล้วยกายไป

เขาลงไปทำไม ? อันสระทั้งเราเสียละหรือ ? ลงของ
 ฉันก็ยังหลยหู่ ฉันพยายามตะโกนเรียกออกไป แต่เสียงก็
 ไม่ถึงผ่านพ่นรมฝปากอันแห่งผากออกไปได้ และเสียงที่ไคยีน
 เป็นครังสุดท้ายก็เงียบหายไป

ฮันส์พบน้ำ

ขณะที่ฮันส์ลัดควงเขยิบไปนั้น ฉันเฝ้าแต่นึกฝันเพื่อ ๆ ไป
สักชั่วโมงหนึ่งเต็ม ๆ คิดถึงแต่สิ่งแปลกประหลาดซึ่งเป็นไปได้
ได้คล้ายกับคนบ้า ฉันคิดว่าฉันกลายเป็นบ้าไปแล้ว

แต่ในที่สุด ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินอยู่ในอุโมงค์ ฮันส์
กำลังเดินกลับมามาก มีแสงสลัว ๆ ฉายรุ่มรวยบนกำแพง แล้ว
ต้องเข้ามาจากคันทาง ฮันส์นั่นเอง

เขาเดินไปที่สูงของฉัน จับไหล่ลงเขย่าเบา ๆ จนลุกขึ้น

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?” เขาถามฮันส์

“น้ำ” ผู้นำทางตอบ

“น้ำ! น้ำ!” ฉันตะโกน ทขมือด้วยความดีใจ และ
ยกมือขวักไขว่ราวกับคนบ้า

“น้ำ!” ลงทวนคำ “ที่ไหน?” เขาถามฮันส์

“ข้างล่าง” ฮันส์ตอบ

ฉันช่วยมือคนนำทางมากุมไว้แน่น เขามองฉันด้วย

ในไม่ช้า เราก็เตรียมของเส็ด และออกเดินตามอันส์ไป
ตามทางขรรระ ในราวครึ่งชั่วโมง เราเดินไปได้ไกลหกพันฟุต
แต่ลงไปไ้ลึกเพียงสองพันฟุตเท่านั้น

ทศกรณัน เราไ้ไ้ยนเสียงประหลาดเสียงหนึ่งซึกๆ สดแคง
ว่าเป็นอะไรไ้ยทางหนึ่งวงผ่านไ้ในกำแพง เป็นเสียงซึกเหมือน
ฟ้าคนองหยูไ้ไกลๆ เมื่อไ้เดินมาถึงครึ่งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่พบ
นำฟทไ้แห่งไ้เลย ฉินเริ่มทออดอาลยอก แต่ลงไ้ซึกแรงกับฉิน
ถึงทมาของเสียงทเราไ้ไ้ยน

“อันส์ไ้เฝ้าไ้ผลคอก” ลงพด “เสียงทเราไ้ไ้ยน
คือเสียงกระแสดำซังไ้ลเซยวนนเอง”

“กระแสดำไ้ไ้คนหรือ?” ฉินถามเสียงก้ง

“ไ้ไ้ต้องสังสัยละ ต้องมีแม่น้ำไ้พิภพไ้ลเซยวนนรอบตัว
เราแน่นอน”

เราเร่งเดินไ้ไ้เร็วซนอก ด้วยหวังทไ้ไ้พบนำ ฉิน
ไ้ไ้รู้สึกอ้อนเพลยอกแล้ว เสียงนำไ้ลทไ้ไ้ลคซันซนไ้ไ้ไ้ย
ประหลาด เสียงกระแสดำซังก้งหยไ้เอนอหวเรานน บั้คนมาถึง
หยไ้ทกำแพงกานซาย เสียงนำซึกสาคก้งสั่น ฉินเฝ้ามอลบ
ไ้ไ้ตามกำแพงหินซ้อยๆ หวังว่าจะพบความซนหยไ้เนทไ้ไ้ทหนึ่ง
บ้าง แต่ไ้ไ้ไ้ผล

เวลาล่วงไปอีกครึ่งชั่วโมง และเราเดินต่อไปได้อีก ไม่นาน

พอถึงตรงนั้น เราได้เห็นว่า ในขณะที่ฉันลงมาหาน้ำแต่ผู้เดียว เขามีได้เดินเลยต่อไปอีก เขาถึงเขตกระแสน้ำหลังผนังหิน ได้ด้วยสัจชาติความ ซึ่งมักจะมียุ่แต่ในพวกชาวเขาเท่านั้น เราแน่ใจทีเดียวว่า เขามีได้พบน้ำ ทั้งไม่ได้ลืมนำเพอร์มีย ความกระหายของเขาเลย

ในไม่ช้าเราก็เห็นชัดว่า ถ้าเดินไกลต่อไปอีก เราก็ยังห่างธารน้ำออกไปมากเข้า เพราะเสียงนั้นแล้วเขาถึงตกที่

เราจึงย้อนกลับมา ฉันสหายก็ตรงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนว่าอยู่ใกล้ธารน้ำที่สุด

ฉันนั่งลงริมกำแพง เสียงน้ำไหลถึงสนั่นหือหือทางตัวราวสองฟุตเท่านั้น แต่กำแพงหินก็ย้งกั้นเราไว้ ฉันทอดอาลัยเสียแล้ว

ฉันสั่งของกิน และฉันก็คิดว่าได้สังเกตเห็นหน้าของเขา เบกบานชน

ฉันสั่งลูกชน หวดตะเกียงก้าวไปทักกำแพง ฉันก็ตามไปด้วย เขาแนะนำเขาภรรยาที่นั่งที่แห่งผาก แล้วค่อย ๆ เคลื่อนที่

ฟังไป เพื่อหาส่วนบางของกำแพงซึ่งกันน้ำไว้ ในที่สุดเขาก็
พบแหล่งที่ตอถาวร นะกำแพงบ้านซ้ายสูงจากพื้นราวสามฟุต

ฉันรู้สึกทนเด่นจนบอกไม่ถูก ฉันแทบไม่กล้าเถวว่าเขา
จะทำอย่างไรต่อไป แต่ในไม่ช้าก็เข้าใจดี และนั่นเส้นเส้นใน
ไหพริบของฮันส์ เมื่อเห็นเขาเงยขวานเจาะจน แล้วก็เหวี่ยง
ลง เขาคงทนเจาะเห็นที่ตรงนั้น

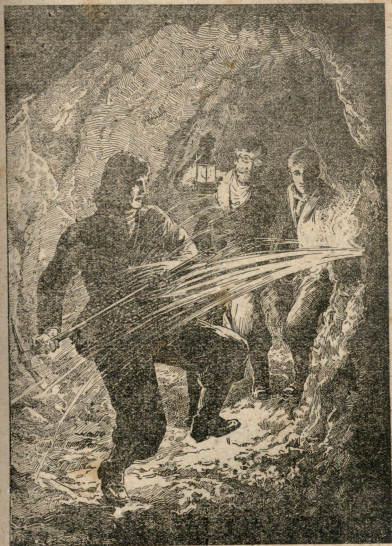
“รอกแล้วเรา!” ฉันตะโกนด้วยความกลัว

“นั่นละ!” ลงพดขึ้น ทำทางเต็มไปด้วยความอึดอึด
“ฮันส์ทำถูกทีเดียว ในเรื่องอย่างนั้นเราไหวไม่ทันเลย”

ฉันเห็นด้วย ไหวพริบง่าย ๆ เราไม่เคยคิดได้ การเอา
ขวานเจาะลงไปกำแพงหิน จนทะลุในถ้ำเช่นนั้น ค่อนข้าง
จะมีอันตรายอยู่มาก สมมติว่า ถ้าก้อนหินพังทลายทับเราแบน
แล้ว หรือถ้ากระแสน้ำจะไหลเข้ามาท่วมเราแล้ว แต่ความ
ทะยานน้ำของเราได้ปลงล้างความกลัวภัยเหล่านั้นเสียสิ้น

ฮันส์เจาะหินอยู่นานกว่าชั่วโมง จึงได้ยินเสียงน้ำไหล
และมีสายน้ำพุ่งออกมาอย่างแรงจนถึงกำแพงด้านตรงข้าม

กระแสน้ำพุ่งออกมาถูกฮันส์โดยแรง จนเขาเซและถลัน
ถลันตกลงก้นพื้น ในไม่ช้าฉันก็รู้ได้ว่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น

และฉันเองก็ต้องร้องขานบ้างเพราะถูกนารอนลวง เมื่อรู้มื่อลง
ไปในน้ำนั้น

“แหม! นี่เป็นน้ำเคือกชก ๆ” ฉันทะโกนออกมา

“เฮ่น้ำ! แล้วก็เย็นลงชก” ลงตอบ

น้ำไหลนองทางเดินเป็นสายคดไปเคียวมา ในไม่ช้าเมื่อ
น้ำเย็นลง เราทั้งสองก็กินลมชมวิว

น้ำอะไรกัน! วิสเสอะไรเชื่อนี้! ไหลมารากไหนกัน?
เป็นของวิสเสสทหาคามีไต่ทเคียว ชั่วชีวิตซึ่งกำลังจะจากไปแล้ว
ไต่กลีบคนมาสู่เราอีก ฉันทิมแล้วทิมเล่า โดยมีไต่ของชิมคู่ก่อน
ว่านานเป็นนาคทวนคิมหรือไม่

เมื่อคอยชานชานขานบ้างแล้ว ฉันทิงูรัส และร้องออก
มาว่า

“เอ๊ะ! มิสเป็นสนิมเหล็กนี้”

“เป็นประโยชน์สำคัญสำหรับกะเพาะอาหารมากทีเดียว”
ศาสตราจารย์เคเนบร็อคพูด “และเป็นน้ำแร่หย่างแรงด้วย”

“เอ๊ะเอ๊ะ วิสเสจริง!”

ฉันทิมเหมือนเดิมเหมือนกัน นาคทวนหาไต่จากไต่กิน
ซึ่งลกลดงหกไมล์ ถึงสระปร่าไปบ้าง ก็ยังใช้คิมไต่ เพราะ

ฉันสับสนผู้พบหน้าเร็วเสียดัน ฉันทจึงพยายามจะให้ไซ้ขอเขาเป็นขอ
ของลำธารเสียเลย

“เหมาะที่เกี่ยว!” ฉันทรับของ แตะนมมาเราจึงเรียกธาร
นำแรวนว่า ฉันสับสน

ฉันสับสนไม่รู้สักยี่สิบยี่สิบร้อยอย่างไรเลยในการที่เขาได้รับ
เกี่ยวที่เขื่อนนั้น เมื่อเขาคิดว่าฉันรู้สึกสับสนพอควรแล้ว เขาก็นั่ง
ลงทิ่มหมั่นของฉันท ไกล ๆ กับลำธาร กว้างท่าทางขรุขระ ๆ ตาม
เคยของเขา

“คราวนี้” ฉันทพูด “เราคงไม่ยอมให้น้ำไหลไปหมด”
“ทำไมกัน?” ลงพูด “ฉันเชื่อว่า ลำธารนี้จะไม่มีวัน
แห้งไปได้”

“จะอย่างไรก็ตาม เราคงมีน้ำใช้กะดึกและลงหนึ่งเสีย
ให้เต็มก่อน แล้วมาช่วยกันอุดรณเสียเถิด”

เป็นอันตกลงตามคำแนะนำของฉันท เราจึงช่วยกันไซ้เสียดัน
หินและเชือกยี่สิบยี่สิบร้อยเท่าแพง แต่ทำได้ไม่มากนัก มือของ
เราถนัดรอนลวกปลวกเสียยี่สิบยี่สิบร้อยไปตาม ๆ กัน และกำลังกัน
ของนานนักแรงมาก ความพยายามของเราจึงไม่เป็นผล

“คนน่าสยดสยองของห้วยสูงมากที่เกี่ยว” ฉันทพูด “ถึงเถิด
ทุกกำลังของน้ำพุพุ่งออกมามี”

“ไม่คงสงสัยเลย” ลงตอบ “แต่เนาะ ฉันทะไร
ไต่อย่างหนึ่งแล้วละ”

“นิกะไรไต่?”

“ทำไมเราจึงมุ่งแต่จะออกซ่องนทำเกี้ยวเล่า?”

“ทำไมละ? ก็เพราะว่า——” ฉันท้องหยดซังก
เพียงนี้ เพราะไม่เป็นการร่ายนิกในการทลนระหาเหตุผลที่เหมาะสม
มาตอบ

“เมื่อน้าของเราหมดกะตึกแล้ว เรามั่นใจไต่หรือว่า
เราจะได้น้ามาเติมใหม่อีก?” ลงพูด

“บางทีจะไม่ไต่”

“ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยให้น้าไหลเรื่อยไปก็แล้วกัน มัน
ย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำเป็นธรรมดา มันจะเป็นผู้นำทางเราไป ทั้ง
จะเป็นยาสกัดล้างเราไปตลอดทางด้วย”

“ความคิดนั้นชั่วเสียดเดียว” ฉันทรงชม “และเมื่อเรามี
ธารน้ำร่วมทางไปด้วย ก็ไม่มีเหตุอะไรที่จะทำให้แผนการ
ของเราไม่สำเร็จผลลงได้”

“ฮ้า! หลานกำลังคิดหย่างเกี้ยวกับลง” ลาคตราจารย์
พดพดางยมพดาง “ขคนเราจงมาพดพดอนกันเสียดสักสองสาม
ชั่วไม่มก่อนเถอะ”

ฉันลืมนึกว่าขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน แต้นาฬิกาบอก
ชัคว่าคึกแล้ว ในไม่ช้าเราทุกคนซึ่งสับสนและมีกำลังขม
เพราะน้ำแวกันนอนหลับไป

วันรุ่งขึ้น เราพากันลืมนึกความยากลำบากที่แล้วมาโดยสิ้น
เชิง เมื่อคนชนฉันแปลกใจที่ไม่กระหายน้ำเลย จนต้องนก
ถามตัวเองว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เสียงแผ่วเบาของน้ำที่ไหล
เอื่อย ๆ หยุ่นแทบเท้าของฉันทนเองที่ให้ความคอบฉัน

เมื่อเราได้ออกอาหารและคือน้ำแวกให้ลูกชนวิเศษแล้ว ก็
รู้สึกว้าเหว่กระปรี้กระเปร่า และพร้อมที่จะเดินไปไถ่ไกล ๆ “เรา
ออกเดินกันเถิด!” ฉันตะโกนขึ้น ทำให้เกิดเสียงสั่นก้อง
ไปในถ้ำ

วันพฤหัสบดี เวลา 8.00 น. เราเดินทางต่อไปอีก
อุมงค์หิน มีช่องทางคึกเคยวดยกยขึ้นไปมาคล้าย กับไขว่วงคึก
แนวทางที่เราเดินครั้งนี้มุ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ สูงๆ
เข้มนิสต์ตลอดเวลา เพื่อให้รู้แน่ชัดว่าเราเดินทางไปที่ใด

พื้นอุมงค์คือนนเกือยเป็นทางแนวระคืบ แม้จะเป็นทาง
เลากก็ลาคไม่เกินถว่าสองนิ้ว ค่อยหกฟุต ชารน้ำค่อยไหลเอื่อยๆ
ไปแทบเท้าของเรา

ลงไม่ค่อยพอใจในหนทางตอนนั้น เพราะเราไม่สามารถ
 เดินลึกลงไปในพื้นโลกได้เร็วทันใจ แต่เราก็ไม่มีทางเลือก
 ทางอื่นเลย วันนั้นและวันรุ่งขึ้น เราเดินไปเป็นหนทาง
 โกล่มากหยัง แต่เป็นทางตามแนวระดับ เราจึงลงไปใกล้
 เพียงเล็กน้อย

วันศุกร์ที่ 10 กรกฎาคม เราคำนวณได้ว่า ยักษ์เราหยัง
 ห่างจาก เรกยรวิกไป ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณเก้าสิบล
 ไมล์ และลงมาถึงได้ประมาณเจ็ดไมล์ครึ่ง

ในทันทีนั้น เราก็มาถึงปากเหวอันลึกน่ากลัว ลงคน
 ความลึกของเหวนั้น แล้วก็คอยมือด้วยความยินดี

“เหวนะพาเราไปใกล้กับเทือก” เขาพากัน “และเรา
 จะไปได้โดยไม่ยากลำบากอะไรเลย เพราะแห่งนั้นที่ซ่อนออกมา
 เหล่านั้นใช้เป็นขั้นบันไดได้”

ขั้นสำหรับการเอาเชือกผูกห้อยเชวเราทั้งสามคนโยงติดกัน
 เพื่อยึดกันอยู่แต่เหตุอันอาจเกิดขึ้น แล้วก็เริ่มไต่ลงไป ทว่า
 นั้นรู้สึกว่าจะไม่ลำบากและไม่น่ากลัวอันตรายเลย เพราะมัน
 จำนวนต่อการไต่เขาแบบนี้แล้ว

เหวนเป็นปล่องแคบในพื้นหิน ซึ่งเรียกตามภาษาภูมิวิทยา
 ว่า “ฟอลท์” เกิดขึ้นเพราะผิวโลกเย็นลงไม่สม่ำเสมอ

ผิวโลกจึงแตกออกเป็นช่องลงไป ถ้ามันเคยเป็นปล่องของภูเขาไฟที่พื้นแร่ธาตุละลายออกมาครั้งหนึ่งแล้ว มันก็คงมีร่องรอยเหลืออยู่ให้เห็นบ้าง แต่ฉันไม่เห็นร่องรอยนเลย ทางที่เราได้ลงไปคล้ายบันไดเวียน ซึ่งตรวจก็ว่ามีคนมาทำไว้

เราหยุดพักเหนื่อย เพื่อยืดแข้งขาให้หายเมื่อยทุกสัปดาห์ ในการพักครั้งสุดท้าย เรานั่งห้อยขาบนแท่นที่ยื่นออกมา กินอาหารไปพลาง คุยกันพลาง และก็มีน้ำจากลำธารที่ไหลตกลงมาเรื่อย ๆ

ธารน้ำไหลลงมาในเหวนคล้ายน้ำตก ถึงแม้ว่าจะเป็นสายน้ำเล็ก ๆ แต่ก็มากเกินความต้องการของเราเสียอีก นอกจากนี้ เรายังรู้ว่า เมื่อมันไหลลงถึงพื้นระดับแล้ว มันก็จะไหลเบา ๆ และช้าลงอีก

วันที่ 10 และ 11 กรกฎาคม เรายังคงไต่ลงไปตามบันไดเวียน ลึกเข้าไปในโลกใต้ถึงหกไมล์ บัดนี้เราอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกือบสี่ห้าไมล์แล้ว แต่ครั้นถึงวันที่ 12 รวบรวมเทียนวัน เหวซึ่งยังคงไต่ลงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ก็ถึงถนนชั้นน้อยลงเป็นทางลาดยาว 45°

มีคนทางเดินสัปดาห์มาก แต่ก็ไม่มีใครแปลกคำให้เป็นที่น่าสนใจ

วันที่ 15 เราอยู่ที่บ้านพักพลกตยสัยเฮ็คไมล์ และ
 หยูทำก้วยอกเขาสนเนเฟลลวาร์วอยห้าสิบไมล์ เราทุกคน
 เหนื่อยมาก แต่ก็ไม่เจ็บไม่ไข้ และไม่เคยแคะคางหีบยาเลย

คงแต่ได้เริ่มเดินทางมาจนบัดนี้ นับว่ายังมีได้มีสิ่งร้ายแรงอันใดเกิดขึ้นแก่เราเลย และฉันก็ไม่ปรารถนาที่จะบ่นถึงถ้าความยากลำบากต่าง ๆ ไม่มีมากไปกว่านี้ เราที่จะบรรลุสมหวัง แล้วเราก็จะได้รับเกียรติสูงและมีชื่อเสียงโด่งดัง

เราได้ไต่ลงไปตามทางลาดชันต่อไปอีกหลายวัน ข้างบนก็ชันจนทั้งไถลาก คันนาหว่านเสียวยิ่งนัก เราลงลึกเข้าไปภายในเรื่อย ๆ ข้างวันเรากลับหน้าใกล้ศูนย์กลางพิภพเข้าไปอีกวันละสี่ไมล์อย่างช้าไม่ช้า การไต่ลงครั้งนี้ยากลำบากอันตราย เราได้รับความช่วยเหลือโดยความสามารถและความโหยงใยของอินส์เป็นอันมาก น่าขอบใจเขา ถ้าไม่ใช่ด้วยความช่วยเหลือของอินส์ ลำพังเราเองคงไต่ลงไปไม่ได้

วันที่ 7 สิงหาคม เราไต่ลงใกล้ถึงหอดิสมิธ บัดนี้เราอยู่ห่างจากไอซ์แลนด์หกวันแล้ว

วันนั้นเมื่อถึงที่ซึ่งลาดลงน้อย ๆ ฉันจึงเดินออกมาเพื่อจะได้มีเวลาสำหรับพักผ่อนบ้าง ๆ ไปด้วย พอได้พักครู่ใหญ่ ๆ ฉันก็หันกลับมากลางหลัง แต่ไม่พบใครเลย

“เฮฮ!” ฉันคิดอยู่ในใจ “ฉันคงเกินเร็วเกินไป หรือ
ไม่ฮั่นส์และลงคงหยกเสียดกลางทางก็เป็นได้ ฉันจะต้องกลับไป
ไปสมทบกับเขา เพราะหัดที่ทางไม่สู้จะชันนัก”

ฉันเดินย้อนกลับไประยะเวลาสิบห้านาที ก็ยังแลไม่เห็น
ใครสักคน ฉันก็เรียกก็ไม่มีความคอบ คงมีแต่เสียงของตัวเอง
เองสะท้อนกลับมา แล้วก็เงียบไป

ฉันเริ่มคันกระสับกระส่าย และยังมีกลิ่นความกลัวขึ้น

“เราคงสงบใจไว้” ฉันพูดกับตัวเองดัง ๆ “อย่างไร ๆ
ก็ต้องพบเขาเป็นแน่ ไม่มีทางแยกที่ไหนเลย ฉันเป็นคนเกิน
น้ำหนัก ดังนั้นต้องย้อนกลับไปใหม่”

ฉันเดินย้อนทางต่อไปอีกครั้งชั่วโมง แล้วจึงหวังว่า
จะมีผู้ใดเรียกฉันบ้าง เพราะในท้องอากาศที่เย็นนั้น ความฟัง
เสียงใด ๆ ก็ไกล ๆ แต่ไม่มีเสียงทำลายความเงียบขึ้นเลย
และรู้สึกว้าเหวในอ้อมอกเงียบอย่างประหลาด

ฉันหยกเดินเงียบออกไปอีกครั้งหนึ่ง ings ขาเหวแห่งความ
เงียบอันน่าพิศวงนั้น นะ พินแทบเท่าที่ฉันยืนอยู่ไม่มีธารน้ำไหล
อยู่เลย

ฉันขอกไม่ถูกที่เคียวว่า ฉันชวนเสียแค่ไหน ไม่มีคำพูด
ใด ๆ ที่จะบอกได้ว่าฉันรู้สึกอย่างไร ฉันเห็นจะถูกฝังทั้งเป็น

เสียแล้ว ฉันคงต้องคอยความหนาวและความหิวกระหาย
เป็นแน่

แต่ฉันใดหลีกหนีจากธารน้ำมาได้หรือไม่? คงมีทาง
แยกหยูก่อนใดก่อนหนึ่งของสมณคน และฉันคงได้เดินเรื่อย
มาตามทางสายใหม่ ในขณะที่ฉันได้และลงเดินตามทางอีกสาย
หนึ่งไปสู่ความลึกที่ไม่มีใครรู้จัก

ฉันจะกลับไปได้อย่างไร ไม่มีร่องรอยอะไรเสียเลย
บนพื้นหินก็ไม่ปรากฏรอยเท้า ฉันคิดแล้วคิดว่าออกเพื่อไขปัญหา
ให้กระจ่าง ความวิบัติทั้งหลายเหล่านี้อยู่ในคำว่า “หลง”
คำเดียวเท่านั้น

“โอ้ ลุง!” ฉันตะโกนด้วยสำเนียงสั่นแฉกความหมด
หวัง

คำพูดของฉันผ่านริมฝีปาก ออกมาได้เพียงเท่านั้นเอง
เพราะฉันรู้ดีว่าฉันจะเสาะแสวงหาเพียงไร ขณะที่เที่ยวตามหาฉัน

เมื่อฉันตระหนักซึ้งว่า ไม่มีมณีสคนใดที่ตามมา
ช่วยฉันได้แล้ว ก็ได้แต่ระลึกถึงพระ ฉันนึกถึงความหลังเมื่อ
ครั้งเป็นเด็กได้ จึงเริ่มทำการอธิษฐาน ฉันคิดว่าอย่างน้อย
พระก็คงจะได้ยินคำอธิษฐานนัยๆ พายหลังที่ฉันได้ลมพระองค์

เป็นเวลานานแล้ว

ฉัน พรา^๕ อธิ^๕ณ^๕ ด้^๕ย^๕ส^๕ท^๕า^๕อ^๕น^๕แ^๕ก^๕ถ^๕า^๕ห^๕ย^๕

พ^๕ก^๕ท^๕น^๕ง^๕

บ^๕ค^๕น^๕ค^๕น^๕ส^๕ง^๕บ^๕ไ^๕ง^๕ไ^๕ค^๕ย^๕า^๕ง^๕แ^๕ล^๕

ส^๕ค^๕ข^๕อง^๕ค^๕น^๕ค^๕อ^๕ย^๕ค^๕น^๕เ^๕า^๕ส^๕

ส^๕ถ^๕า^๕พ^๕เ^๕ค^๕ม^๕

ค^๕น^๕ม^๕ส^๕เ^๕ย^๕ง^๕พ^๕อ^๕ก^๕น^๕ไ^๕ป^๕ไ^๕ค^๕อ^๕ก^๕ส^๕า^๕ม^๕ว^๕น^๕

น^๕า^๕ใน^๕กะ^๕ต^๕ก^๕ก^๕ย^๕ง^๕

เ^๕ค^๕ม^๕ห^๕ย^๕ แ^๕ต^๕ค^๕น^๕จะ^๕ไ^๕ป^๕ท^๕า^๕ง^๕ไ^๕ท^๕น^๕ค^๕อ^๕ไ^๕ป^๕เ^๕ล^๕

จะ^๕ย^๕อ^๕น^๕ข^๕น^๕ท^๕ร^๕อ^๕จะ^๕

ล^๕ง^๕ค^๕อ^๕ไ^๕ป^๕?

ถ^๕า^๕ย^๕อ^๕น^๕ข^๕น^๕

ย^๕อ^๕น^๕ข^๕น^๕ร^๕อ^๕ย^๕ๆ^๕ไ^๕ป^๕

ค^๕น^๕เ^๕า^๕เ^๕อ^๕น^๕เ^๕า^๕ค^๕ง^๕จะ^๕

ก^๕ล^๕ย^๕ไ^๕ป^๕ด^๕ี^๕ง^๕ท^๕า^๕ง^๕แ^๕ย^๕ก^๕ไ^๕ค^๕ แ^๕ล^๕แ^๕ค^๕อ^๕จ^๕า^๕ก^๕น^๕น^๕ ก^๕ิ^๕จะ^๕เ^๕ค^๕น^๕ย^๕อ^๕น^๕ค^๕า^๕ม^๕ธ^๕า^๕

น^๕า^๕ไ^๕ห^๕ล^๕ไ^๕ป^๕ ก^๕ิ^๕ค^๕ง^๕จะ^๕ข^๕น^๕ไ^๕ป^๕ด^๕ี^๕ง^๕ย^๕อ^๕ค^๕เ^๕า^๕ส^๕เ^๕น^๕ฟ^๕ล^๕ด^๕ไ^๕ค^๕ ท^๕ำ^๕ไ^๕ม^๕

ค^๕น^๕จ^๕ิง^๕ไ^๕ม^๕ค^๕ิ^๕ก^๕เ^๕น^๕น^๕เ^๕ย^๕แ^๕ค^๕แ^๕ร^๕ก^๕ น^๕เ^๕ล^๕เ^๕ะ^๕เ^๕น^๕ไ^๕อ^๕ก^๕า^๕ส^๕ท^๕ิ^๕จะ^๕เ^๕า^๕ค^๕ิ^๕ว^๕

ร^๕อ^๕ก^๕ไ^๕ค^๕เ^๕ล^๕ว^๕ ค^๕น^๕ค^๕อ^๕ง^๕เ^๕ค^๕น^๕ท^๕า^๕ง^๕ไ^๕ป^๕ไ^๕ห^๕ี^๕พ^๕ย^๕ธ^๕า^๕ร^๕ข^๕น^๕ส^๕อ^๕ก^๕น^๕ไ^๕ค^๕

ค^๕น^๕ล^๕ก^๕ข^๕น^๕ย^๕น^๕ ไ^๕ห^๕ไ^๕ม^๕เ^๕ท^๕า^๕เ^๕ล^๕ก^๕ย^๕น^๕ก^๕า^๕ย^๕บ^๕น^๕บ^๕า^๕ย^๕อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕น^๕น^๕ข^๕น^๕

ไ^๕ป^๕ ท^๕า^๕ง^๕ค^๕อ^๕น^๕ข^๕น^๕พ^๕อ^๕ค^๕ห^๕ย^๕ แ^๕ต^๕ค^๕น^๕ก^๕ย^๕น^๕ค^๕อ^๕ไ^๕ป^๕ด^๕ี^๕ง^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕ห^๕ว^๕ง^๕ห^๕ย^๕า^๕ง^๕

เ^๕ค^๕ม^๕เ^๕ย^๕เ^๕ม^๕ ไ^๕ค^๕ย^๕ไ^๕ม^๕เ^๕า^๕ไ^๕จ^๕า^๕ไ^๕ส^๕ไ^๕ค^๕อ^๕ส^๕ง^๕อ^๕น^๕ เ^๕ร^๕ว^๕ะ^๕ไ^๕ม^๕ไ^๕ท^๕า^๕ง^๕อ^๕น^๕

จะ^๕เ^๕ล^๕อ^๕ก^๕อ^๕ก^๕เ^๕ล^๕ว^๕

เ^๕ล^๕ว^๕า^๕ล^๕ว^๕ง^๕ไ^๕ป^๕ค^๕ว^๕ง^๕ข^๕ว^๕ไ^๕ม^๕ง^๕

ค^๕น^๕ม^๕ิ^๕ไ^๕ด^๕ี^๕ป^๕ระ^๕ส^๕ย^๕อ^๕บ^๕ส^๕ค^๕ไ^๕ค^๕เ^๕ย^๕

ค^๕น^๕พ^๕ย^๕า^๕ย^๕า^๕ม^๕ ส^๕ง^๕เ^๕ก^๕ท^๕า^๕ง^๕ไ^๕น^๕ อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕น^๕น^๕ค^๕ว^๕ย^๕ค^๕า^๕ร^๕ พ^๕ิ^๕จ^๕า^๕ร^๕น^๕า^๕ค^๕ ก^๕อ^๕น^๕ห^๕ิน^๕ท^๕

ย^๕น^๕อ^๕อ^๕ก^๕เ^๕น^๕ค^๕ะ^๕บ^๕ุ^๕ม^๕ค^๕ะ^๕ป^๕ำ^๕ แ^๕ล^๕ะ^๕ร^๕อ^๕ย^๕ท^๕ก^๕เ^๕า^๕เ^๕ห^๕ะ^๕ล^๕ด^๕เ^๕ล^๕เ^๕น^๕เ^๕ล^๕เ^๕อ^๕น^๕ท^๕ไ^๕ป^๕

แต่ก็ไม่พรวรขอยเลย ในไม่ช้าฉันก็รู้ว่าอมงคลคนนี้ไม่ใช่
ทางไปยังธารน้ำอันดี อมงคลคนเสียแล้ว ฉันเดินไปชนกำแพง
ที่ขวางหน้าอยู่ แล้วล้มลง

ฉันไม่สามาถบอกได้ว่า ฉันตกเป็นทาสแห่งความหวาด
กลัวและเสียขวัญอย่างไร ฉันล้มแผ่อยู่บนพื้นหิน ความหวัง
อันสุดท้ายได้อันตรธานไปเสียแล้ว เมื่อฉันได้ไปปะทะกับกำแพง
หินแล้วล้มลง

ในขณะที่กำลังเสียขวัญอยู่นั้น สิ่งอันน่าหวาดหวัช
ประการหนึ่งก็ได้บังเกิดขึ้น คือตะเกียงที่มอดดิวมาไถ่กระแตก
กับกำแพงหินดังกับซำรค ฉันไม่มีเครื่องมือที่จะซ่อมแซม
แสงสว่างจึงหรี่ลงทีละน้อย ๆ และไม่ช้าก็ดับ

ฉันจึงดูแสงสว่างที่ได้ตะเกียงซึ่งมอดดิวทุกที เปลวไฟ
ทำให้ยังเกิดเงาแวบวับไปมาที่กำแพง ซึ่งยังคงมองเห็นได้สลัว ๆ
ฉันไม่กล้าหลับตาลง เพราะเสียกายแสงอันริบหรี่ที่กำลังจะดับ
ไปนั้น ฉันคิดอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกว่า ลึกลับมันก็จะกับ
และปล่อยให้ฉันตกอยู่ในความมืดมิด

ในที่สุดตะเกียงนั้นก็ดับลง ๆ ฉันเพ่งดูอย่างแน่น
และร้องคร่ำครวญของแสงนั้น ก่อนที่จะตกอยู่ในความมืด

ฉันร้องออกไปด้วยความหวาดกลัว แม่ในคนทมกตสุก
บนพนพิภพ ก็ยังคงมีแสงสวเลลืออยู่บ้าง แต่ทนมไม่มีเสีย
เลย มกจร ๆ มกจรทำให้ฉันมีสภาพคนตายออก

มือและต้นของฉันเข้าไปหมด ฉันลิกขณยืนกางแขน
ออกทั้งสองข้าง เพื่อดำหาทาง ฉันวิ่งไปตามอ้อมงศ์อัน
คกเคียวซึ่งหาทางออกไม่ไค้เช่นเดียวกับคนบ้า ฉันวิ่งลิกกลง
ไปสู่ศูนย์กลางพิภพทุกขณะ เรียกไป ตะโกนไป กรวน
ตรงไป หินคมเคียวขกร่างกายเป็นยาตแผลไปคลือคทาง
ลุ่มลงแล้วกลิกขณออก เลือคไหลแล้วกลือคไหลอีก และนิกหยา
เสมอว่า หัวของฉันคงจะชนกยลึงทกคขวางเข้าข้าง

ฉันวิ่งมาไค้หลายชั่วโมง จนทมกกำลัง ฉันก็ลุ่มลง
ปะทะกยกำแพงคคคนตาย สิ้นสติในทันที

พอพนชนมออก หน้าของฉันเบี่ยงโซกไปควยน้ำตา
ฉันตกหยาในสภาพของคนหมดสติเช่นนั้นานเพียงไว้กขอกไม่ถูก
ฉันไม่มีเคียวขอกเวลาอย่างหนึ่งอย่างไค้เลย คงไม่มีใคร
ในโลกนี้จะเปล้าเปลียวและถูกละทิ้งอย่างฉันเป็นแน่ที่เคียว ฉัน
ทมกอาลัยเสียแล้ว

ฉันรู้สึกหน้ามิกจะเป็นลมอีก ก็พอคไค้ยืนเลียง ๆ หนึ่ง

เสียงนั้นคงควรนควางราวกับพารอง และก็ค่อย ๆ เงียบหายไป
ในส่วนลึกไกลออกไป

เสียงนั้นมาจากไหนกัน ? ฉันเคยฟังอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อจะได้ยินซ้ำอีก เวลาตัวจะไปรอลิ้นหาน้ำที่ พายใน
อุโมงค์ก็ยังเคยเจยยงถึงก็หู่ ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย แม้แต่
เสียงหัวใจเต้นของตัวเองก็ไม่ได้ยิน

ทันใดนั้น หูของฉันซึ่งแนบกับกำแพงอยู่แล้ว ก็รับเสียง
คนพูดได้แว่ว ๆ แต่เสียงนั้นคงไม่ชัด ฟังไม่ชัดสักเท่าไร และ
หยาบไกลมาก ฉันรู้สึกสั่นเทิ้มไปหมดทั้งตัว

ฉันคิดในใจ “เฮ้ ! นฉันมีสติพ่นเพื่อนไปกะมัง”

แต่ไม่ใช่ ! เมื่อตั้งใจฟังยิ่งขึ้น ฉันก็สามารถได้ยิน
ชัดว่าเป็นเสียงคนพูดกันพึมพำ ต้องมีใครคนหนึ่งกำลังพูด
หยาบ ๆ ฉันคิดว่าน่าจะเลือกกระเด็นไปตามกำแพงต่อไปอีก จึง
ได้ยินเสียงนั้นชัดขึ้น เป็นเสียงเบา ๆ เป็นหัวงังหระของคำ
ที่ประหลาดจับความหมายไม่ได้ ฟังดูเหมือนใครพูดด้วยเสียง
แหบ ๆ ครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่งที่ฉันแว่วคำ ๆ หนึ่งซ้ำ ๆ
เป็นน้ำเสียงสั่นไหวความเส้าสส

คำนั้นหมายความว่าอะไร ? ใครเป็นคนพูด ? ต้องเป็น
ลุงของฉันหรือฮันส์แน่ละ ก็เมื่อฉันสามารถได้ยินคำพูดของเขา

เขาก็น่าจะไต่ขึ้นกำแพงของฉันด้วย
 สุกเสียด

ฉันจึงตะโกนออกไป

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

ฉันนั่งสงบอยู่ในความมืด คอยฟังคำตอบ ฟังเสียงถอน
 หายใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เวลาผ่านไปหลายนาที
 ฉันก็ไต่คืบไต่คืบ ฉันคิดว่าเสียงอันแห้งแห่งของฉันคงจะไม่ถึง
 ไปถึงผู้ร่วมทางของฉันเป็นแน่

“ต้องเป็นดังและอันสั่นแน่” ฉันพูดคนเดียว “จะมีใคร
 ที่ไหนมาหยุดไต่พันพลัดลงเฝ้าสยไม่ละเช่น

ฉันตระแวงหวั่นอีก ไต่เลาะไปตามกำแพงจนถึงท่ง
 หาง ซึ่งปรากฏว่าเสียงนั้นดังกว่าท่อน ฉันไต่ขึ้นกำแพง
 ไต่ขึ้นมาแล้วซ้ำอีก และมีเสียงดังเหมือนฟ้าคนอง ซึ่งทำให้
 ให้ฉันรู้สึกมีกำลังใจขึ้น

ทันใดนั้น ฉันก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด การที่กระทำ
 ให้เขาไต่ขึ้นเสียงของฉันได้ ฉันจะต้องอำพรางให้ซิดกำแพง
 เสียงจะได้ก้องผ่านเข้าไปในหินได้

ฉันแนบตัวเข้าซิดกำแพง แล้วออกเสียงคำเหล่านีให้
 ซิดที่สั่นเทาที่จะสามารถทำได้

“ลงลิเคนบรูด”

ฉันเฝ้าคอยคำตอบด้วยความกระวนกระวาย ความกังวล
 ของเสียงแล่นไปได้ไม่เรื้อนนัก ความแน่นของอากาศมิได้เพิ่ม
 ความเร็ว แต่กลับเพิ่มความเข้มของเสียงให้ ครั้นเวลา
 ล่วงไปสองสามนาที ซึ่งทราบกับเข็นๆ ฉันก็ได้ยินคำ
 เหล่านั้น

“อีกเซต! อีกเซต! นั่นหลานหรือ?”

“จ๊ะ ลูกแล้ว!” ฉันตอบ

“หลานเอ๋ย นั่นหูกที่ไหน?”

“หลงหูกในทงมกที่สุด”

“ตะเกียงของหลานล่ะ?”

“ก็ขี้เสียแล้ว!”

“แล้วธารน้ำล่ะ?”

“หายไปไหนก็ไม่รู้”

“อ๊กเซล หลานเอ๊ย ทำใจกล้าไว้!”

“เดี๋ยวก่อน ฉันอีกโรยเกมทอนแล้ว ฉันไม่มีกำลังที่จะ
แต่ลงพุดกับฉันต่อไปซี!”

“ทำใจกล้าไว้” ลงพุด “อย่าพุดเลย คอยฟังลงเอะ
เราโตเต็มวัยขึ้นแล้วลงตามของอุมงค์ เทียวค้นหาหลานก็ไม่
พบ ลงคิดถึงหลานจนน้ำตาตก หลานรัก! ลงนึกหือเสมอ
ว่า หลานคงอยู่ที่ธารอันต์ เรากลับลงไปอีกและไต่ยั้ง
ขึ้นด้วย เราคิดว่าหลานคงจะได้ยินเสียงขึ้นของเรา เทียว
ถึงแม้เราพุดกันไต่ยั้ง ก็เพราะอัมซาคีของเสียงนั้นเอง แต่เรา
แตะต้องกันไม่ได้ หลานอย่าเพิ่งหมดหวังเสีย อ๊กเซลเอ๊ย!

การที่ไต่ถามเสียงพุกกันนั้นนับว่าเป็นขณ
ไต่เลยเลย”

ฉันคิดแล้ว คิดอีก ตลอดเวลา ก็นอนจำเ็นระตังรู้
ถึงสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ฉันจึงเอายากชกักำแพงแล้วพูดว่า
“ลงยังหยหรือ ?”

“หลานรัก !” เขาตอบพวยหลังที่เวลาล่วงไปหลายวินาที

“เราจะต้องรู้ว่า เราอยู่ห่างกันเพียงไรเสียก่อน”

“นั่นยากเกินไป”

“ลงยังมณาลกาหยหรือ ?”

“ยังหย”

“ก็แล้ว เอาชนะมาดซี! เรียกชื่อฉันขึ้น แล้วจดเวลาไว้
ทันที ฉันจะตอบในทันทีที่ไคยีนเสียงของลุง แล้วลุงจะได้
จดเวลาอันแน่นอนที่ไคยีนเสียงตอบ”

“เอาละ ครั้งหนึ่งของเวลาที่ไคยีนตอบกัน จะเป็นเวลาที่
เสียงของลุงแล่นไปถึงหลาน”

“ตกลง!”

“หลานเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ?”

“พร้อมแล้ว!”

“ก็แล้ว คอยฟังเถียว ลุงจะเรียกชื่อหลานละ!”

ฉันเอาหั่นแนบกับกำแพงหิน และเมื่อไคยีนคำ “อิกเซล”
ฉันรีบตอบทันทีว่า “อิกเซล” แล้วก็คอยฟังผลต่อไป

“สัส ยินาท” ลงบอก “คิงนั้นเสียงก้องแล่นมาถึงใน
เวลาสัส ยินาท อัคราเร็วของเสียงหนึ่งพินยสัสฟุต คอหนึ่ง
ยินาท จึงเป็นสองพินยสัสฟุต หรือเกือบสัสไมล์”

“สัส ไมล์” ฉันทิมพา

“มันอาจเป็นไคเซนนัน อักเซล!”

“แต่ฉันทิมพาของยอนทางขึ้น หรือเกินทางลงต่อไปละ?”

“ลงเรื่อยไป ลงบอกให้หลานรู้ว่าทำไมจึงต้องทำเช่น
นั้น เราไคมาถึงที่โล่งแจ้งกว้างขวางเข้าแห่งหนึ่ง ซึ่งมี
ปากอโมงค์หลายทางมารวมอยู่กัน อโมงค์ทั้งหลายเข้าไปหูนัน
ก็ก้องกูดมาถึงกันเช่นเดียวกัน ลงเชื่อแน่ว่า อโมงค์เหล่านั้น
คงแตกแยกออกไปจากถ้ำใหญ่ที่เราถ้ำตั้งอยู่ในบ่อน้ำ ลูกขึ้น
เกินทางต่อไปอีก ถ้ำจำเป็นก็กล้านไปบ้าง หรือปล่อยตัว
ให้ล่นลงตามทางลาดข้าง แล้วหลานจะพบเรากำลังคอยอยู่

นะ ปล่ายทางนี้ เกินหน้าต่อไปเจ็ด หลาน เกินหน้า!"

คำพูดเหล่านี้ได้นำชีวิตใหม่มาให้ฉัน

"สวัสดิ์ ลุง" ฉันร้องตอบ "ฉันจะไปละ เมื่อฉันจาก
 หน้ไปแล้ว พวกเราจะสนทนากันไม่ได้อีก ลุงละ!"

"เกินกว่าเราจะโค่พบกันใหม่นะ อักเชล"

เหล่านี้เป็นคำพูดซึ่งฉันได้ยินเป็นครั้งแรก

การสนทนาโค่ตอบอันประหลาด ระหว่างทางโค่ล่เกือบ
 สี่ไมล์ภายในเปลือกโลก โค่สนสกลดลงคำข้อยคำแห่งความหวัง
 ฉันชอบคนพระ ซึ่งโค่ซึ่งคนให้ฉันด้วยความรักไปถึงทุกซึ่งเรา
 ไซ่เสียงคิกค่อกันโค่

ฉันล่กชนแล้วก็ออกเดิน หรือเรียกว่าคลื่นทะเลกว่า
 ทางตอนกลางชนมาก ฉันปล่อยตัวให้เลือนไถลลงไป ในไม่
 ช้าความเร็วของการที่เลือนไถลลงไปในน้ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทุกที จน

ฉันเสียหลักล้มลงลง ฉันไม่กล้าลงพลทะรอบยังเพื่อชงกาฬ

ให้ทุกข์อยู่กับที่ไคเสียแล้ว

ทันใดนั้น ฉันก้าวเท้าพลาด และรู้สึกว้าวุ่นล้ม
 กลิ้งไปหลายทอด แล้วกะแทกเข่ากับแรงเหวี่ยงจนออกมาจาก

กำแพงมองก็หลายครั้ง หัวชนเข่ากับแรงเหวี่ยงอันแหลมคม
 ก่อมาฉันก็สิ้นสติ

ทเลติเตนบรอต

เมื่อฉันได้สติ ก็รู้สึกตัวว่านอนอยู่บนกองผ้าหนาๆ ในที่
ซึ่งมีแสงสลัวๆ ลงนั่งเฝ้าดูหน้าฉันอยู่ว่า ฉันจะยังคงมีชีวิตหรือ
ไม่ ขณะแรกก็ฉันระบ่ำยล้มหายใจ เขาก็จับมือฉันไปกุมไว้
ครั้นเห็นฉันล้มคว่ำ เขาก็ร้องชนคว่ำคว่ำความก็ใจ

“รอกแล้ว! รอกแล้ว! เพราะเหตุที่ไม่ตาย?”

“จ๊ะ” ฉันตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“หลานเอ๋ย!” ลงพูดพลางกอดฉันไว้ “หลานพ้น
อันตรายแล้ว”

ฉันรู้สึกซาบซึ้งในน้ำเสียง และกิริยาท่าทางของลง
เป็นอันมาก

ขณะที่ฉันสับสนเข้ามาใกล้ เขาเห็นลงกอดมือฉันอยู่ ฉันอ้าปาก
กล่าวไว้ว่า สายตาของฉันสับสนถึงความดีใจยิ่ง

“สวัสดิ์” เขาพูด

“สวัสดิ์” ฉันสับสน ฉันพิมพ์ว่า “สวัสดิ์” ลง ไปกอด
ฉันอ่อนโยนเถิดว่า เราอยู่ที่นี่กัน?”

“พุ่มไม้เล็ก อักเซส รอไวพุ่มไม้ วนนทธานยังอ่อนเพลีย
มาก คงใช้วิธีการเอาผ้าพันแผลที่หัวของหลานไว้แล้ว เวลานี้
ยังไม่ควรจะได้รับความกระทบกระเทือน นอกหลัยเสียเด็ก พุ่มไม้
หลานจะได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด”

“แต่ขอยกฉันหน่อยเด็กว่า ขณะนี้เป็นเวลาอะไร?” ฉันพูด

“23.00 นาฬิกา วันอาทิตย์ที่ 9 สิงหาคม หลานต้อง
ไม่ถามอะไรมาเกินไปว่า ฉันจะถึงวันที่ 10”

ฉันอ่อนเพลียจริงๆ เหนื่อยตามคลองเอง ทั้งๆ ที่ฉันยังไม่
หายากหลับ

วันต่อมา เมื่อฉันตื่นขึ้นแล้ว ฉันก็เลยวิ่งออกไปกระโดด
กันนอนของฉันใช้ผ้าห่มหนาๆ หลายชั้นอยู่ชั้นกัน ที่ๆ ฉันนอน
อยู่เป็นซอกเล็กๆ มีหินน้อยๆ มากๆ ห้อยลงมา พันเบาะนั่ง
เป็นชายกระเชือกสีขาว มีแสงสลัวๆ พายในใจ ที่จริงเราไม่ได้
ทุกข์ไฟหรืออะไรเลยเลย ถึงกระนั้นแสงประหลาดก็ดูเหมือนว่า
ส่องเข้ามาจากบ้านนอกทางปากถ้ำแคบๆ ฉันได้ยินเสียงชนิก
หลังกิ่งเขาๆ สม่่าเสมอกันด้วย ทั้งๆ ที่เสียงก็ดังกระแทก
นานๆ ก็มีกระสุนลมโซ่เข้ามาจู่ๆ

ฉันยังคงใจว่า ฉันค้นหรือฉันฝันไป หรือสมองของฉัน
ได้กระทบกระเทือนกับอะไรเข้า ก่อนที่ฉันจะหลับในสภาพนี้ จึงทำให้

ฉันมีสตีฟเพื่อนเหมือนคนอื่นเค้า แต่อย่างไรก็ตามและหูของฉัน
ก็คงจะไม่ผิดปกติไปได้อย่างไร

“นี่เป็นแสงสว่างในตอนกลางวันนี่นา” ฉันก็พยักหน้า
“แสงนี้คงต้องลอดเข้ามาทางรอยแยกของกำแพงหิน ทั้งยัง
ได้ยินเสียงคลื่นกระทบหาด และมีเสียงลมพัดอีกด้วย สิ่งเหล่านี้
ลงฉันหรือเปล่า? เราได้กลับขึ้นมาสู่ผิวโลกแล้วหรือ? หรือว่า
ลงของฉันก็เล็กกับการเดินทางสำรวจเสียแล้วหรือ? หรือว่า
เขาได้ทำการสำรวจบนสสารที่สมบูรณ์แบบเสร็จแล้ว?” ขณะที่
ฉันพยายามคอยขยี้หาเหล่านั้นอยู่ ก็พอสว่างขึ้นเข้ามา

“สตีฟ อีเกิ้ล” เขาพูดอย่างจริงจัง “ลงเชื่อว่า
หลานคงรู้สึกสบายขึ้น”

“ฉันสบายก็แล้ว” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นนั่ง
“ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะหลานนอนหลับสนิท อีเกิ้ล
และลงผลักดันเข้าอาคารของหลาน และเห็นว่าสบายขึ้นมาก
อีเกิ้ลได้ใช้ยาของชาวไอซ์แลนด์ ซึ่งเขารู้สรรพคุณของมัน
ทำให้ยากแฉะของหลาน ยากี่ช่วยรักษาสภาพให้หายเร็วขึ้นอย่าง
ประหลาด”

ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมหาอาหารให้ ฉันกินด้วยความ
ความหิว ทั้งๆที่ลงแนะนำให้กินแค่พออิ่ม ในขณะเดียวกันนั้น

ฉันก็ไต่ซึกไต่ไล่เลียงสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันไต่ผ่านมาขณะที่ฉันไม่รู้ สึก
ควี่ ซึ่งเขาก็รีบตอบให้ชายที่นั่งอกทันที

“ฉันรู้แล้วว่า ที่ซึ่งฉันไต่ตกลงมานั้น ชนเกือบคง
ไต่ฉาก ฉันตกลงมาพร้อมกับก้อนหินใญ่น้อย แม้ก้อนเล็ก
ก็สก ก็มีคนมากพอที่จะช่วยฉันให้แบนไปไต่ที่เคี้ยว ฉันกลง
ลงมายังก้อนอุโมงค์ตรงที่ลูกคอยหยุดพัก ฉันสลับไล่ และเลือก
อาบไปทั้งตัว

“ลงประหลาดใจ” ลูกพูด “ที่หาดนรอกมาได้ แท้ก็
ระวังอย่าให้เราหลงทางกันอีกเลย เพราะเราอาจไม่มีโอกาส
ได้พบกันอีกต่อไป”

ลูกพูดเช่นนั้นย่อมสแกงว่าการเดินทางยังไม่ สุกสิ้น ฉัน
ล้มตาโหลงกลัวความพิสดาร ซึ่งทำให้ลงสงสัยและถามว่า

“เป็นอะไรไปหรือ อักเซล?”

“ฉันพยายามถามลูกสักข้อหนึ่ง ลูกบอกว่าฉันปลอดภัย
แล้ว ใช่ไหม?”

“ซื่อนั้นไม่ต้องสงสัย”

“แขนขาของฉันไม่เป็นอะไรเลยหรือ?”

“แน่นอน”

“แล้วตัวของคุณล่ะ?”

“นอกจากฟักข้าวสองสามแห่ง อื่น ๆ ก็เป็นปรกติ”

“แต่อย่างไรก็ดี ฉันคิดว่าสมองของฉันคงพิการไปแล้ว”

“พิการไปแล้วจริง ๆ หรือ?”

“ใช่ ฉันรู้สึกว่าไม่กลยถึงผิวโลกซักที”

“ยัง”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น สมองของฉันก็ต้องฟื้นเพื่อนเป็นแน่ เพราะฉันเห็นแสงตะวัน ได้ยินเสียงลมพัด และได้ยินเสียงคลื่น ในทะเลด้วย”

“เออ! หอมเท่านั้นเองละหรือ?”

“ไปรบกวนให้ฉันรู้หน่อยเถอะ”

“ลงจะไม่บอกอะไรละ เพราะมันเหลือที่จะอธิบายได้ แล้วหลานจะได้เห็นเอง และจะเข้าใจว่า ความรู้ทางภูมิวิทยานั้น เรายังจะต้องลึกซึ้งมากนัก”

“ถ้าอย่างนั้นเราออกไปข้างนอกด้วยกันเถิด” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นยืนในทันที

“ไม่ได้ อภิเชต ไม่ได้ อากาศในที่กลางแจ้งจะทำให้ หลานไม่สบายไปอีก”

“เอ๊ะ! ที่กลางแจ้งหรือ?”

“ถูกแล้ว ที่กลางแจ้ง ลมค่อนข้างแรงอีก ลุงไม่ต้องการให้หลานไปตากลมเลย”

“แต่ฉันอยากให้ลุงมั่นใจว่าฉันสบายเป็นปกติแล้ว”

“อกใจไว้ก่อนเด็กหลานเอ๋ย ถ้าเจ็บป่วยลงไปจะเป็นภาระยุ่งยากแก่เราทุกคน และเราไม่ควรจะให้เสียเวลาเน้นเข้าไปอีก เพราะทางที่จะต้องข้ามน้ำอาจไกลโขหุ่ย”

“ข้ามน้ำด้วยหรือ?”

“ถูกแล้ว พวกเขาสอยอควมหนักก่อน พรุ่งนี้เราจะลงเรือข้ามฟากไป”

“ลงเรือหรือ?”

คำถามทำให้ฉันสับสน

อะไรกันนี้! ลงเรือ มีแม่น้ำ มีทะเลสาบ หรือมีทะเล เพื่อไปมาสะดวกหรือ? นมเรือมาจอดเทียบท่าในสมุทได้พิภพด้วยหรือ?

ความประหลาดใจของ ฉัน มี มาก มาย เหลือเกิน ลุงพยายามที่จะทำให้ฉันสบายใจ แต่ก็ไร้ผล เมื่อเขาเห็นว่าความกระวนกระวายของฉันมีมาก จนอาจจะเป็นอันตรายแก่ฉัน ยิ่งกว่าที่จะรอไว้ถึงวันหนึ่ง เขาจึงไม่ชักชวนต่อไปอีก ฉันรีบแต่งตัว

โกยเร็ว และเพื่อระวังรักษาตัวเป็นพิเศษ หันไปใช้ผ้าขนสัตว์
หนาผืนหนึ่งห่มคลุมตัวไปด้วย แล้วเดินออกจากถ้ำ

กว้างแวกฉันมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะสายตายังไม่คุ้น
กับแสงสว่าง ฉันรีบคลืบตามลงทันที เมื่อถึงคanyonแล้ว ฉันรู้สึก
ค่อนข้างงง แต่ก็เกิดความสงสัย

“เฮ้! ทู!” ฉันตะโกนออกมา

“ถูกแล้ว” ดังพิค “ทเลลิเกนบรอก ลงปล่มโหมาก
ผลึกควา ไม่นึกเกิน เรอคนโคยราณาทิระโง่แย่งกับลงใน
เกียรติโคยส้าหรวกพชกเลน หรือในสิทธิทิระเรอชอชเลนตาม
ชอชของลง”

ห้วงน้ำโหลยซึ่งเป็นคันทางของทะเลสาบ หรือมหาสมุทร
ใต้พิภพ ทลชเหยยโคไปไกลถึงสกลสายตา ผงทะเลเป็นหาวขาว
เหลืองอร่ามสกลสายทองคำ คอยลางเล้งที่ละนอยจนถึระกัษน้ำ
ที่เป็นวังลึก วงมากระทบผิงห้วยเรอช ๆ ชายหาดมีเปลือกหอย
เล็ก ๆ ห้วยเกลื่อนกลาด กลิ่นโถมกระแทกค้ำฟองกังกระทมห้วยใน
ขาวอันเว้งว่างทุกขณะ ผอญนำชคักกระเซ็นตามลมมา ค้องหน้า
ของฉัน

บนผิงขังมีโหลยเฮาสากดังตลกเลกทะนอยน ห่วงจากชาย
กลบจนไปปรมาณทกรอยฟก มีโหลยดินมีหมาเป็นทวนถวัก

ไปตามฝั่ง คงส่งกระแหว่งน้ำที่ประมาณได้ ข้างโขดหิน
ลงมาปะทะกับแนวคลื่น กลายเป็นคลื่นผ่นน้อยใหญ่ เพราะอำนาจ
ของระลอกคลื่นที่ซัดกระทบฝั่งอยู่เป็นนิจ ไกลลึบออกไปเบื้องหน้า
มีทิวโขดหินกันอยู่ มีเมฆลอยอยู่เบื้องเหนือเป็นฉากหลัง

ภูมิภาคนั้นเป็นมหาสมุทรจริงๆ มีผืนทะเลสูงๆ ต่ำๆ
หย่างบนพื้นโลก แต่เปล่าเปลี่ยว และเงียบเหงามากทีเดียว

การที่ฉันสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของทะเลในใจได้ไกล ก็เนื่อง
จากแสงสว่างอันประหลาดซึ่งฉายแจ่มกระจ่าง แลเห็นได้แน่นอน
ถึงเล็กที่สุด มีโชเป็นแสงของดวงอาทิตย์ ซึ่งมีลำเป็นประกาย
ฉโล หรือมีโชแสงนวลของดวงจันทร์นั้นๆ การส่องสว่างของ
แสงนกระายกวาดเป็นประกายระยิบระยับ มีความ กระจ่างแจ้ง
ขาวโพลน จนดูเหมือนว่า แสงสว่างนวลฉโลกว่าแสงจันทร์ เหล่า
คนคงให้เห็นว่า เป็นแสงที่เกิดจากไฟฟ้าแท้ๆ

เมื่อฉันขึ้นไป ท่านจะเรียกว่าท้องฟ้าก็ได้ ทุกชาติ
เกิดจนทวยกอนเมฆมาเลือนลอยไป และนลกลเปลี่ยนมวนไธ
โศกกันแลกัน ซึ่งวนหนึ่งคงกลั่นทวเป็นหยกน้ำ แล้วตกลงมา
เป็นห่าฝน แต่ขณะอากาศกำลังปลสกลไปร่งแจ่มใส และฉัน
ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเสียดายในการ ที่ชอก พิน จากถ้ำมืด นั้นมา

ลงไต่กับกับความประหลาดมาก่อนแล้ว จึงมิได้สละความ
พิสวงเลย

“หลานรู้สึกว่ายางแรงพอที่จะเล่นไต่ ๆ แล่นไต่
ไหม?” ลงถาม

“ไต่” ฉันทอบ “ฉันไม่ต้องการทำอะไรมากกว่านี้เลย”

“ก็แล้ว เกาะแขนลงเข้าซี เราเดินไปตามฝั่งอันคกเกี่ยว
นั่นแหละ”

ฉันทรีบตกลงตามทันที ครั้นแล้วเราก็เริ่ม ออกเดินไป
ตามฝั่งทะเลที่ไต่พิสวงใหม่ ทางซ้ายมือมีกองหินสูงชัน ซ้อนต่อ
ทอดกันขึ้นไปเป็นกองมิตมาสง่างาม ตามด้านข้างเบื้องล่างมี
น้ำกนกนัยสาบไม่ถ้วน หลังไหลช้าช้าลงสู่ลำธาร มีไอน้ำเป็น
วงมีสีต่าง ๆ ลอยขึ้นเป็นแห่ง ๆ ทึบขาง ทึบขางตามหว่างกอง
หิน สดแสงให้รู้ว่าเป็นฟุ้งร้อน และมีธารเล็ก ๆ ไหลเอื่อย ๆ
ลงตามดงก็เขาส่งแสงกลางเบื้องล่าง

ในชั้นถาวรเหล่านี้ ฉันทนึกถึงสหายอันซื่อสัตย์ของเรา คือ
ธารอันต์ ซึ่งไต่ไหลลงสู่ท้องทะเลด้วยความสงบ รวดกี่ยวว่า
มันไม่ได้ทำอะไรเลยนับแต่โลกอุบัติมา

“เราจะต้องจากธารอันต์ ไปเสียแล้ว” ฉันทพูดพลาง
ถอนใจ

“บ๊ะ!” สาทราหารยึก “จะเป็นจารย์ชั้นสี่หรือจารย์อะไร
ก็ช่างเป็นไร มันเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ?”

ฉันคิดว่าคำตอบของลุงค่อนข้างจะขาดความกตัญญูไปสัก
หน่อย แต่ในขณะนั้นความสนใจของฉันกำลังเพ่งเล็งอยู่กับสิ่งหนึ่ง
ซึ่งไม่คิดว่าจะได้เห็น สิ่งนั้นคือ บ้างสูงที่ขบรอยแหลมเบื้องหน้าเรา
ห่างออกไปราวห้าร้อยก้าว บ้างนั้นมีต้นไม้สูงขนาดปานกลาง
รูปคล้ายร่ม มีเส้นขอบตามลักษณะเรขาคณิตอย่างเด่นชัด • ค
เหมือนว่า จะแสดงมีไม้ ทำให้ใบ ของ มัน สันสเทือนอย่างไรเลย
แม้แต่มีพายุพัด มันก็ไม่โอนเอนไปมา มันเหมือนยกต้นไม้ที่
กลายเป็นหินไปแล้ว

ฉันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นจนเข้าไปใกล้ และใกล้ถึงคุณไม้
ประหลาดเหล่านั้นเป็นเวลาไม่นาน ลุงก็ออกชื่อให้ฉันรู้ -

“ต้นไม้เหล่านั้นไม่ใช่ต้นไม้ไกลอะไรเลย บ้างเห็นนั่นเอง”

ฉันรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย จึงนั่งลงที่ปลายแหลมซึ่งมีกลิ่นช็อค
โกแลตแท้ๆของฉัน จากที่ซึ่งฉันนั่งอยู่นี้ อาจมองเห็นภูมิประเทศ
ของฮาวาย ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความโค้งของผิวดิน ในวงกว้าง
มีทิวทัศน์ลงเหมาะที่จะใช้เป็นที่เรือได้ น้ำทะเลในที่นั้นสงบราวเรียบ
ผืนจากกระแสน้ำ เรือใบขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ๆ อาจทอด

สมอออกหูไ้สักสองสามลำ ฉันพยายามเห็นเรือสักลำหนึ่งใช้
ใบเค็มที่ แล่นออกจากท่าสู่ท้องทะเลตามกระแสลมไ้ยิ่งนัก

แต่แล้ว ความมืดเช่นนั้นก็ เเดือนหาย จาก สมอไปโดยเร็ว
เราเท่านั้นเอง ที่มีชีวิตอยู่ใน มหาสมุทรได้พิภพนี้ ท่ามกลาง
กระแสลมที่พัดกระโชก มาโดยแรง ครึ่งหนึ่งๆนั้น ความเงียบที่
แผ่สำนหู่เหมือนโอชกหินเหล่านั้ ยังมีมากไปกว่าในทะเลชายเสียอีก
ความเงียบสงบไ้แก่แค่ครอบงำไปทั่วผิวนมหาสมุทร ฉันพยายาม
เพ่งมองผ่านหมอกซึ่งลอยหู่ในระยะใกล้ เพื่อให้ทอดเห็นขอบฟ้า
อันลึกลดยเบื้องหน้าโน้น ช่อผดงต่างๆ ยังเกิดขึ้นพร้อมกันไน
สมอของฉัน ทะเลจะไ้สิ้นสุดลงที่ไหน? ทะเลจะพาไปสู่ที่
ไ้ข้าง? เราจะไ้ไม่เห็นฝั่งตรงข้ามข้างเลยก็เกยวหรือ?

พายหลังที่ไ้เฝ้ามองดูภาพอันน่าพิสวงเหล่านั้นเป็นเวลาดัง
1 ชั่วโมงแล้ว ไร้สักพักก็เห็นเกล็ดความซายหาคเข้าสู่ดำ ฉัน
หลับไป ทั้งๆ ที่ความมืดเกยวกับเรื่องประหลาดเหล่านั้นยังวน
เวียนหู่ในสมอ

วันต่อมา เมื่อฉันตื่นขึ้น รู้สึกว่าสยายเป็นปรกติจริงๆ แล้ว
และคิดว่าถ้าไ้อาบน้ำสักครึ่งหนึ่ง คงจะทำให้สดชื่นขึ้น จึงไ้
ลงแช่ตัวหู่ในน้ำแห่ง ทะเลกลาง ผิดพราวสองสามนาที ไ้บนภา

ทะเลทั้งหลาย ฉันเห็นว่าทะเลและสมควรถูกทิ้งไว้ริ้ว ซื่อว่า
เป็นทะเลกลางพิภพ

ฉันกลับมากินอาหารเช้าอย่างเชร็คอวอย ฉันสั่งทำห่าน
เป็นพ่อครัว และเนื่องจากมีน้ำมันไฟพร้อม เขาจึงสามารถปรุง
อาหารได้แปลกจากที่เคยกินซ้ำ ๆ กันเรื่อยมา ฉันสั่งขากาแฟ
มาให้เราหลายถ้วย ฉันไม่เคยได้ดื่มกาแฟที่มีรสหอมชวนกิน
เช่นนี้เลย

“ขณะนี้กำลังจะขึ้นหุ่ยแล้ว” ลงพัก “เราคงไม่คาด
เวลาของเราที่จะสังเกตปรากฏการณ์ อันระบึกขึ้น”

“อะไรกัน กระแสน้ำไหลหรือ?” ฉันถามด้วยความ
สงสัย

“ไม่ใช่อะไรสงสัยละ”

เราเดินมาถึงชายหาดทราย แล้วเห็นคลื่นกำลังท่วมชาย
หาดเข้ามาทุกที

“น้ำกำลังไหลขึ้นแน่นอน” ฉันพูด

“ถกแล้ว อีกเดี๋ยว หลานจะสังเกตได้จากฟองคลื่นเหล่านี้
ว่าน้ำทะเลไหลขึ้นแล้วหรือน้อยสัปดาห์”

“ประหลาดจริงๆ”

“เปล่าเลย มันเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ”

“ลองจะว่าอย่างไรก็ได้ตามใจชอบ แต่มันเป็นของ
ประหลาดสำหรับฉัน ฉันแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง แต่ลอง
วางแผนการไว้ได้อย่างไร? ลองยังไม่ไ้คิดอะไรที่จะกลับคืนสู่โลก
ไม่ใช่หรือ?”

“กลับ? นึกอะไรเช่นนั้น! ครองกันข้ามที่เดียว เรา
กำลังจะเดินทางต่อไป เพราะคงแก่แรกมานานยักนี้ ทุกสิ่งทุก
อย่างก็เรียบร้อยแล้ว”

“ดังนั้น ฉันก็ยังไม่มองไม่เห็นว่ เราจะต้องไปไหนอีก
ไม่ได้หรือ?”

“ลองไม่ได้หมายความว่า เราจะไม่เอาหัวท้ายลงไป
แต่ว่ามหาสมุทรทั้งหลาย ก็ไม่กว้างอะไรกับทะเลสาบ เพราะ
ย่อมมีแผ่นดินล้อมอยู่ ฉะนั้น ทะเลพายุได้พัดพ่นแห่งนี้ ก็ย่อม
ห้อมล้อมด้วยพื้นดินแลอย่างไม่ต้องสงสัย”

“ฉันก็ไม่สงสัยเลยในข้อนั้น”

“ก็ละ ถ้าเช่นนั้น ลุงก็เชื่อมั่นว่า เราคงจะพบอ่าวอัน
อีกทางฝั่งตรงข้าม”

“ลองคิดว่าทะเลกว้างยาวสักเท่าไร?”

“ราวหนึ่งไมล์”

“อ้อ!” ฉันทาน และคิดว่ากำหนัดครั้งนั้นคงไม่ได้
ผลถูกต้อง

“เราต้องออกทะเลพ่วงๆ กันนั้นเราจึงไม่มีเวลาพอที่จะหยุด
ต่อไป”

ฉันทานมองหาเรือ ซึ่งจะเป็นพาหนะของเราด้วยอาการ
ไม่เต็มใจ

“เราต้องลงเรือ” ฉันทานพูด “แต่เราจะไปเรืออะไรกัน?”

“ไม่ใช่ลงเรือคอก อีกริเซล แต่ลงแพท่งแข่งแรงทนทาน
ทางหาก”

“แพ” ฉันทานถาม “แต่การที่จะสร้างแพหรือเรือนั้น ก็
เป็นไปได้เช่นเดียวกัน ฉันทานไม่เห็น.....”

“หลานยังไม่เห็น อีกริเซล แต่ถ้าฟังต่อไป หลานก็จะ
ได้ยิน”

“เอะ! ได้ยินอะไร?”

“ได้ยินจริงๆ ฟังสิ เสียงคลื่นกำลังถลอกอยู่นั้น ระเบิด
ให้หลานรู้ว่าชั้นกำลังทำงานอยู่แล้ว”

“ทำแพหรือ?”

“อย่างนั้นแหละ”

“อะไรกัน ? ฉันใส่ข้าวของเข้าโคนต้นไม้ไว้พร้อม
แล้วเช่นนั้นหรือ ?”

“ต้นไม้โคนไม้เรียบร้อยแล้ว เราไปคุยกันสัปดาห์
กันเถิด”

เมื่อเดินมาราวสิบห้า นาที ก็ถึงอกบ้านหนึ่งของแหลม
ซึ่งเป็นอยู่เล็กๆ ฉันแลเห็นอันสัปดาห์ทำงานอยู่ ฉันกลัวเท่าเขา
ไปอีกสองสามก้าว ก็เข้าไปยืนอยู่ข้างตัวเขา และรู้สึกประหลาด
ใจยิ่งนัก ฉันได้แลเห็นแพซึ่งค่อยๆ ไปแล้วครึ่งหนึ่งหยุดบนหาด
ชาย แพนทำด้วยซุง ทัพเรือไม้คองข้างแปลกกว่ารั้ว
ส่วนประกอบต่างๆ วางเรียงรายหยุดบนพื้นชาย มีไม้เป็นจำนวน
มาก พอที่จะสร้างกองทัพเรือได้ทีเดียว

“ลง นั่นไม้อะไรกัน ?”

“เป็นไม้จำพวกสนที่ชอบขึ้นในภาคเหนือ ไม่เหล่าน
แข็งคล้ายหินด้วยปฏิกิริยาของน้ำเค็ม”

“เป็นไปได้อย่างไร ?”

“แน่นอน มันเป็นพวกไม้ที่กลายเป็นถ่านหินได้”

“ถ้าเช่นนั้น มันคงแข็งเหมือนหิน และคงไม่ลอย
น้ำด้วย”

“บางทีก็เป็นเช่นนั้น มิใช่หลายชนิดที่กลายเป็นถ่านหิน
ชนิดแท้จริง” แต่บางชนิดเช่นไม้เหล่านี เป็นหินไปเพียง
บางส่วนเท่านั้น คุชี่” ลงพวกพลาไยอนไมอันมีค่าชั้นหนึ่งลง
ไปในน้ำ

ไมเช่นนั้นรมน้ำหายลงไปครึ่งหนึ่ง แล้วกลับไหลขึ้นลอย
เกาะเพอมา ๆ หยู่เหนือคลื่น

“เชอหรือยังล่ะ?” ลงถาม

“ฉันเห็นว่าเป็นของที่ไม่น่าเชื่อถือเลย”

ย้ายวันรุ่งขึ้น การก่อสร้างนั้นก็สำเร็จลง น่าขอบใจใน
ความสามารถของผู้นำทางของเรายิ่งนัก แพนเนียวสียฟต์
กว้างห้าฟุต ผูกด้วยเชือกเส้นโต เป็นแพที่แข็งแรงทนทาน
และเมื่อลงปล่อยลงน้ำ แพก็ลอยนิ่งหยุดบนพื้นน้ำ ของทะเล
ลึกเกินชวอค

ข้ามทะเลโตพิภพ

เช้าวันที่ 13 สิงหาคม เราตื่นแต่มืด - การเดินทาง
คราวนี้ เราอาศัยยานพาหนะชนิดใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นใ้รวดเร็ว
และง่าย ๆ เราใช้ไม้สองท่อนผูกติดกันทำเสาโย อีกท่อนหนึ่ง
สำหรับขึงใบ และใช้ผ้าห่มขนสัตว์ผืนหนึ่งเป็นใบ ส่วนประกอบ
ของเรามีเพียงเท่านั้น เรามีเชือกห้อยมากมายนั่นเรากำลังใช้
มันผูกให้แน่นและแข็งแรงไว้

ครั้นเวลา 6.00 น. ศาตราจารย์ลิเคินบรอก ก็ให้
สัญญาณลงแพ เราช่วยกันขนสิ่งเบี่ยง ท้ายหอ เครื่องทดลอง
วิทยาศาสตร์ ข้าว และน้ำจืด ลงบันทุกแพ

ฉันทำทางเสือกักเขวขึ้นหนึ่ง สำหรับใช้บังคับให้แพไป
ตามทิศทางประสงค์ ฉันถือหางเสือกเอง ฉันปล่อยเชือกผูกแพ
ท้ายคโวกัยฝั่ง ซีกโยชน ครั้นแล้วเราก็ก่อออกจากฝั่งโดยเร็ว

เมื่อเราได้ออกพ้นท่าไปแล้ว ศาตราจารย์ลิเคินบรอก ซึ่ง
พรวงในการตั้งข้อทางภูมิศาสตร์ ก็ประสงค์จะตั้งข้อหาเรอนั่นอีก
เขาแนะนำหลายข้อรวมทั้งข้อฉันด้วย

“ฉันอยากจะนะให้ลุงใช้ช้ออกช้อทนง จะได้อะไรม?”

“ช้ออะไรล่ะ?”

“กรอยเบน เขียนไว้นบนแผนที่ว่า ปอรรถกรอยเบน จะนำฟังกว้า”

“เฮลละ คกกลงเรียก ปอรรถกรอยเบน”

คังนั้นนางสาวกรอยเบน ลกขณขิมของลุง ผู้ซึ่งฉันรัก จึงได้มีส่วนร่วมในความสำเร้งแห่งการสำรวจทางครงนี้ด้วย

มีลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เราแล่นไปไปได้เร็วมาก เมื่อแล่นไปได้ชั่วโมงหนึ่งแล้ว ลุงก็คำนวณความเร็ว แล้วพบว่า

“ถ้าเรายังคงไปได้ในอัตราเร็วเช่นนั้น ในเวลาสี่สิบชั่วโมง เราจะเดินทางได้ถึงเก้าสิบลไมล์เป็นอย่างน้อย และไม่ช้าก็จะถึงฝั่งข้างโน้น”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร แต่เดินไปยื่นหูกอนหัวแพ ภาพทะเลอันอ้างว้างปรากฏอยู่เบื้องหน้า หมอกกลุ่มโต ๆ ลอยผ่านไปเห็นอพนน้ำโดยเร็ว ทำให้เป็นเงาครม รสอันนวลเปล่งของไฟฟ้าเป็นประกายแวววาว สทอนจนตามฝอยน้ำ ทนข่าง ทนข่าง ทำให้ส่วว่างเป็นท้วง ๆ หยู่ข่าง ๆ แพของเร ในไม่ช้าเราก็แล่นลัดแผ่นดินไป ถ้าปราศจากฟองคลื่นทักที้แตกกระจาย

เส้นทางข้างหลังแพเราแล้ว ฉันแทบเชื่อมั่นได้ว่า แพของเรา
นั้นมิได้เคลื่อนไหวยเลย

ตกย้าย สภาพความสว่างของอากาศ มิได้ลดน้อยลง
เลย เราแทบพูดได้ว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นห้วงที่ตลอดวัน
ตลอดคืน

พอกินอาหารค่ำเสร็จแล้ว ฉันนอนลงที่โคนเสาใบ ในไม้
ซีกที่หลับผ้อยไป และฝันถึงแสงเพลิงพลัดล่อเวลา

อันสิ่งหนึ่งเหมือนรูปหุ่นหยาบที่คนบังคับทางเรือ ปล่อยให้
มันพลัดลอยไปตามกระแสลมโดยไม่ต้องถือท้าย

วันศุกร์ที่ 14 สิงหาคม ลมพัดมาจากทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ แดดลงไปไ้เร็วมาก และแล่นเป็นทางตรงที่ เรา
ออกห่างจากฝั่งมาเก้าสิบไมล์แล้ว ไม่ได้พยับสังเวยเลย กำลัง
แห่งแสงสว่างก็มีไ้เปลี่ยนแปลง อากาศสบายดี เมฆลอยสูง
เป็นสีเงิน เทอร์โมมิเตอร์บอกระดั้ 32°

เมื่อตอนเที่ยงวัน อันสผู้เก็บเข้าก็ย้ายเข้อกเต็นท์หนึ่ง
และเอาเนอซันหนึ่งยกวเข้า แล้วหย่อนลงไปในทะเล ล่วงไป
แล้วถึงสองชั่วโมงก็ยังไม่ไ้เลย ถ้าเช่นนั้นไม่นานนั้
เหล่านั้คงไม่มีปลาหุ้เลย แต่ไม่แน้นัก เพราะมีสิ่งหนึ่งกำลัง
กึ่งเข้อกหุ้แล้ว อันสสาวเข้อกเข้ามา มีปลาเล็กเข้คมาตัวหนึ่ง

ปลาควนมีลักษณะตัวแบน หัวกลม ขนหลังมีเกล็ดแข็ง
ไม่มีตา ไม่มีฟัน และไม่มีหาง

“ปลาแปลกอะไร อย่างนี้” ฉันท้อง กว๊ว ความ ประ
หลาดใจ

ศาสตราจารย์พิจารณาคูปลาประหลาดกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
พูดว่า

“ถูกละ เป็นปลาชนิดที่สูญพันธุ์ไป จากท้องทะเลบนผิว
โลกนานมาแล้ว เป็นปลา ชนิดเดียวกับที่หลาน เคยเห็น ซาก
ของมันในพิพิธภัณฑ์นั้นแหละ มันเป็นสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์”

“อะไรกัน” ฉันท้อง กว๊ว ความแปลกใจ “เราจับได้ปลา
เป็น ๆ ซึ่งสูญพันธุ์ไปจากผิวโลกนี้ แล้วมันคงรยล้านปีหรือน?”

“เราจับได้แล้วจริง ๆ” ศาสตราจารย์ คอบด้วยน้ำเสียง
เบิกบาน “ปลาได้พิภพเหล่านี้ แปลกกว่าปลา ซึ่งมีชีวิตอยู่บน
ผิวโลกนะ มันมากที่เดียว การที่จับปลาในยุคดึกดำบรรพ์ได้
เป็น ๆ เช่นนี้ นับว่าประหลาดมาก”

ฉันสัพยอามตลกปลาอีก ค่อยมาอีกสองชั่วโมง เราก็จับ
ปลาชนิดเดียวกับตัวแรก และปลาอื่น ๆ ต่าง ๆ ชนิดได้อีกมาก
มาย ล้วนแต่ เป็นปลา ซึ่ง สูญพันธุ์ ไป จาก ผิวโลกแล้วทั้งสิ้น

การจับปลาได้โดยมิได้คาดหมาย เป็นการเพิ่มจำนวนอาหาร
ของเราชนอีก

บัดนี้เราเชื่อมั่นแล้วว่า ปลา ซึ่ง ลอยไป จากพื้น โลก,
ทั้งหลาย ลานขึ้นมาแล้ว และ เหลือแต่ ซากติดหิน ปรากฏอยู่
จนทุกวันนี้ ยังคงมีชีวิตอยู่ในทะเลใต้ผิวน้ำ มันจะเป็นไปไม่ได้
ที่จะเชื่อว่า เราอาจได้พบสัตว์เลื้อยคลานอันคร่ำครวญ ซึ่งเคยมี
ชีวิตอยู่เมื่อหลายล้านปีมาแล้ว ?

ทันใดนั้น จิตใจของฉันทักเคลือบเคลมไป ฉันรู้สึกเหมือน
ว่า ตัวฉันได้กลับไปอยู่ในยุคแรกของโลก แรกเริ่มเดิมที
โลกปราศจากสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ไม่มีสัตว์ ไม่มีพืช เป็นโลก
ที่เปล่าเปลี่ยว มีแต่ซากหินและ น้ำน้ำ แล้วจึงเริ่มบังเกิด
สิ่งมีชีวิตขึ้นมา (บางทีราวสองร้อยล้านปีมาแล้ว) ต่อมา
ถึงสมัยปลา แล้วถึงสมัยพืช ที่แปรสภาพเป็นถ่านหินให้เรา
ใช้ ฉันทักถึงยุคที่มีสัตว์บกจำพวกสัตว์เลื้อยคลานตัวมหึมา
ซึ่งเที่ยวเพ่นพ่านไปมาตามผืนดิน สัตว์เลื้อยคลานซึ่งอาศัย
แหวกว่ายอยู่ในน้ำ และ สัตว์เลื้อยคลานซึ่งมีขาคืบไปมาใน
อากาศ ครั้นคือจากนั้น (บางทีเพียงร้อยล้านปี) ก็ถึงยุค
สัตว์ต่าง ๆ มีปลีสัตว์อย่างที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ นกถึง

มาเกิดในยุคแรก ซึ่งตัวไม่โตกว่าหมา นกถึงข้าง แล้วกลับมา
ถึงคนที่เกิดในยุคถัดมา มีชนปกคลุมร่างกาย และอาศัยอยู่
ตามป่าตามถ้ำเช่นเดียวกับสัตว์ และในที่สุดถึงมหายุคน้ำแข็ง
เมื่อทวีปยุโรปส่วนมากปกคลุมไปด้วยพหุเขาน้ำแข็งมหึมา

แต่ไม่น่าจะเป็นไปได้ละหรือ เมื่อทน นะ พายุไต้ฝุ่นพัด
ฉับไต้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของยุคทั้งหลายทดลอง
มาแล้ว ในสภาพที่ยังคงดำรงชีพอยู่ และเป็นจริงเช่นนั้น ด้วย
ตาของตนเอง

ฉันตนจากความนึกฝัน ได้ยินลงพดขุ่นว่า

“ ลมก็ก็ ทเล็กเรื่อยราว ถ้าฉันกะไม่ผิด เราคงถึงฝั่ง
ในไม่ช้านัก ”

ฉันย่นขุ่น เหลียวมองไปรอบ ๆ แค็กแลไม่เห็นอะไรเลย
นอกจากแนวระเคียมมหาสมุทรหายไปไหนหมด

วันเสาร์ที่ 15 สิงหาคม เหตุการณ์ปรกติ ยังไม่แลเห็น
แผ่นดินเลย รอบ ๆ ตัวเรามีแต่น้ำ เราอาจมาอยู่นะท่ามกลาง
มหาสมุทรป่าซุกหรือออกเดินทางแล้ว

ฉันรู้สึกตะนเต้นอย่างประหลาด แค็กเหมือนลงกลับไม่
พอใจ เขาไม่พอใจทำไมกัน ?

ฉันได้กล่าวแล้วว่า สัตวราชย์ลีเคนบรอก เป็น คน

หัวเสียง่าย แต่กับไม่น่าจะมีอะไรทำให้เขาหัวเสียเลย ทุกสิ่ง
ทุกอย่างเป็นไปโดยเรียบร้อย การเดินทางของเราก็สะดวก
และแพ็กกำลังลุล่วงไปอย่างรวดเร็ว

“ลงเป็นอะไรไปหรือ ?”

“ไม่เป็นอะไรคอก”

“งั้นลงก็คงไม่สบายใจ”

“ฉันจะไม่สบายใจทำไม ?”

“เรากำลังเดินทางไต่เร็วมาก”

“จึง เราเดินทางไต่เร็ว แต่ทเล่กว้างเกินไป”

ฉันยังจำไต่ ลงเคยกลัวทเล่ควนกว้างเพียงร้อยไมล์
เราเดินทางมาก กว่าระยะนั้น คงสาม เท่าแล้ว ก็ยังมองไม่
เห็นฝั่ง

“เราไม่ได้เดินทาง ลึกลงไปเลย” สาคราจารย์พูด

“เสียเวลาแท้ ๆ”

“แต่ถ้าเราไต่มาตามทางของสถินส์เสम्म —”

ปัญหาข้อนี้แหละที่ทำให้ลงของใจ เรามาตามทางของ
เขาหรือเปล่า ? เขามาพบทเล่ควนหรือ ? เขามาพบทเล่ควน
หรือ ? ขำหรืเราตามแนวเรื่อยมานันนาเราไปถูกทางหรือ ?

“อย่างไรก็ตาม” ฉันตอบ “เราไม่ควนเสียใจเลย
 ในเมื่อเรามาได้ไกลถึงเพียงนี้แล้ว และ ทุกสิ่งทุกอย่างก็กำลัง
 ดำเนินไปเรียบร้อยดี”

“จึง แต่ว่าเราไม่ได้เดินทางลัดลงไปอีกเลย”

มัท 13

สัตว์ประหลาด

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม ไม่มีอะไรแปลก อากาศ
คงเดิม ลมแรงขึ้นเล็กน้อย เมื่อมีคนคนขึ้น ก็คิดถึงแสงสว่าง
เป็นสิ่งแรก ฉันหวาดหวั่นเสมอว่า แสงคงจะลดน้อยลง ๆ ทุกที
แต่มันก็ยังสว่างจ้าอยู่เช่นเคย

ก็เหมือนว่าทะเลไม่มีที่สิ้นสุด มันคงใหญ่เท่า ๆ กับทะเล
เมื่อก่อนเรเนยน หรือมหาสมุทรก็ดึกดำบรรพ์ ทำไมมันจึงจะใหญ่
เท่านั้นไม่ได้ ?

ลงพยายามหยั่งถึงความลึกของทะเลหลายครั้ง เขาฉกปลาว
งู นกที่ลึกเขาก็บีเซือกเส้นหนึ่งยาวพันสองร้อยฟุต แล้วหย่อน
ลงในน้ำ แต่ก็ยังไม่ถึงก้นทะเล เราจึงเซือกกลับขึ้นมาได้ยาก
เต็มที เมื่อเขาพลวขึ้นมาได้แล้ว ฉันก็ไปเที่ยวประหลาดบน
พลวอนนั้น แล้วพบว่า

“ทันใด!”

“ฉันไม่เข้าใจ

“รอยพัน” ลงพัก

ถูกแล้ว มันเป็นรอยซึ่งถูกพันก็ - แต่มันช่างก็กลัว
กำลังแรงอะไรเช่นนั้น ยังมีสัตว์ก็กลัวว่าบรรพชนน่าจะกลัวอาศัยอยู่
บนถนนเลนอีกหรือ? ความฝันของฉันเป็นจริงแล้วหรือ? ความ
คิดเหล่านี้ทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

วันอาทิตย์ 17 สิงหาคม ตลอดเวลาฉันอดคิดถึงรอยพัน
ที่พลัวไม่ได้ ฉันมองดูทะเลแล้วก็รู้สึกหวาดว่า เจ้าสัตว์
ก็กลัวว่าบรรพชนน่าจะกลัวว่าสัตว์ไหลขึ้นมาได้ทุกขณะ

ฉันคิดว่า สัตว์อาจมีลักษณะขรอกคงก็เหมือนเกี่ยวกับฉัน
เพราะเมื่อเขาตรวจดูพลัวนั้นแล้ว ก็เฝ้าเฝ้ามองดูทะเลอย่าง
ระมัดระวัง

ฉันตรวจดูขึ้นเพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่ายังใช้การได้ก็อยู่ ลง
เห็นฉันทำเช่นนั้นก็ยิ้ม สดแจ้งว่าความคิดของเราตรงกัน

บางเวลาเราก็สังเกตเห็นอาการเคลื่อนไหวอย่างประหลาด
บนผืนน้ำซึ่งก็เหมือนจะบอกเหตุร้าย ทำให้เราต้องระวังตัวมากขึ้น

วันอังคารที่ 18 รุ่งเช้า หรือถึงเวลาที่เรากำลังรู้สึก
ง่วงนอนแล้ว ฉันนั่งอยู่ข้างแจวคอยระวังภัย แต่ฉันหลับไป

ต่อมาอีกสองชั่วโมง ฉันต้องตื่นขึ้นเพราะรู้สึกสั่นสั่น
อย่างแรง แผลก็ถูกโยนขึ้นสูงพ้นจากพื้นน้ำ แล้วก็กลับตกลง
เห็นอีกคนอีก ห่างจากที่เดิมราวร้อยฟุต

“อะไรกัน” ลุงร้องถาม “แพเราไปชนหินเข้าแล้วหรือ?”

ฮันส์ชไปย้งวางท่ามก ซึ่งกำลังคำผนคำวายหยู่ ห้าง
ออกไปราวพันสองร้อยฟุต ฉันทมองดู แล้วร้องชนว่า “ปลา
โลมาตัวเข้ชเรอเท่เกี้ยว”

“ถูกแล้ว” ลุงพด “และยังมีสัตว์เลื้อยคลาน ซึ่ง
อาศัยหยู่ในทะเลนอกตัวหนึ่ง ขนาดใหญ่ไม่น้อยเหมือนกัน”

“นอกจากนี้ ยังมีจระเข้ตัวมหึมาอีก กูพนมันช้ ฮาว!
หายไปแล้ว”

“ปลาวาฬ! ปลาวาฬ!” ลุงทราจารย์ร้องตะโกน “กู
น้ำท่ามันพ่นเป็นลำสูงขึ้นมาขึ้นช้”

เรานั่งหยู่ด้วยความ ประหลาดใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก
เจ้าสัตว์เหล่านี้ทำให้เราตกตลึง มันมี ขนาดใหญ่ โคมหมา
เหลือเกิน ถึงตัวเล็กที่สุดในพวกมัน ก็ชากกักแพของเราให้ชาก
ออกเป็นสองท่อนไค้ไค้อย่างง่าย ฮันส์ชหยากกระหินแพเล้งไปอีกทาง
หนึ่งเพื่อหลยให้พ้นภัย แต่ในที่สทางที่เรากินแพไปนั้นแล้ว ก็มี
สัตว์ชนิดใหม่โผล่ขึ้นมาอีก เราเห็นเต่าตัวหนึ่ง ยาวราวสี่สิบฟุต
และอีกตัวหนึ่ง ยาวราวสามสิบฟุต กำลังช้หัวขึ้นส่ายไปมาเหนือ
คลื่น ไม่มีทางใดที่จะหนีไปให้พ้นสัตว์ร้ายเหล่านี้ได้ เจ้าพวก
สัตว์ร้ายพากันเข้ามาใกล้เราทุกขณะ มันเคลือบไหวว่ายวนไป

มารอบ ๆ แะ ฉันด้วยขึ้นขึ้นมากะบอกหนึ่ง แค่นั้นก็รู้ว่า
 ขึ้นจะทำประโยชน์อะไรให้เราไยบ้าง ในเมื่อสัตว์พวกนั้นมีหนึ่ง
 เองเกรงราวกับเหล็กกล้า

เราตกใจจนพละไม่ออก มันพากันโกลิเข้ามา เรายืนอยู่
 ข้างหนึ่ง งูหยูกข้างหนึ่ง สัตว์อื่น ๆ หายไปหมดแล้ว ฉันยก
 ขึ้นขึ้นจะยิง แต่ฉันสร้างแขนฉันไว้ สัตว์ทั้งสองหนีห่างจากแพ
 เราสามารถอพยพเท่านั้น มันโกลิเข้าหากัน แล้วการต่อสู้ก็
 เริ่มขึ้น มันกัดกันหย่างคึกคัก เพราะหึกทมนไม่ทันเห็นเรา แต่
 เมื่อฉันมองดูมัน ก็รู้สึกเหมือนว่ามีสัตว์อื่นอีกหลายตัวเข้าร่วม
 วงในการต่อสู้ขึ้นด้วย มีปลาโลมา ปลาฉลาม สัตว์เลื้อยคลาน
 และเต่า ฉันแลเห็นพวกมันทุกตัว ฉันนับจำนวนบอกอันส์ เขา
 กลับขึ้นหัว และพูดว่า "สองตัว!"

"อะไร? สองตัวหรือ? อันส์ว่ามีสองตัวเท่านั้น!" ฉัน
 บอกลง

"ถูกของเขาแล้ว" ลงพูด

"ลงว่าสองตัวเหมือนกันหรือน!"

"ถูกแล้ว ลงว่ามีสองตัว ตัวหนึ่งมีปากเหมือนปลาโลมา
 มีหัวเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน มีพ่นเหมือนจระเข้ มันเป็นสัตว์ที่

ควายที่สกปรกในจำพวกสัตว์เลื้อยคลานที่อาศัยอยู่ในทะเล เรียกว่า
‘อีทื่อโอเซารส’!”

“แล้วออกตัวหนึ่งล่ะ?”

“อีกตัวหนึ่งมีตัวเหมือนเต่า มีคอเหมือนงู เรียกว่า
‘เปวลิโอเซารส’!”

จึงของฮันส์ ทันทีมีสัตว์หยาบเพียงสองตัวเท่านั้น และ
ทั้งคู่ต่างก็เป็นสัตว์ซึ่งมีก่าเห็นแก่ตนยุคกลางของโลกเสียอีก

สัตว์ทั้งสอง ควนค่อสู้กัน ด้วยอาการ นึกกลัวและ รุนแรงจน
แทบไม่น่าเชื่อ มันทำให้เกิดคลื่นขึ้นสูงราวชนเขา เวลาวิ่ง
ไปชั่วโหม่งหนึ่งก็แล้ว สองชั่วโหม่งก็แล้ว สัตว์ทั้งสองก็ยังคง
ต่อสู้ประชิดติดพันกันอยู่นั่นเอง บางขณะเจ้าค่อสู้ก็บ้ายหน้ามา
ทางเรา บางคราวมันก็เหไปทางทิศอื่น เราได้แต่เฝ้าดูมัน
อยู่เฉย ๆ

ทันใดนั้น สัตว์ร้ายทั้งสองตัวได้จุ่มหาย ไปยังก้นทะเล
เวลาวิ่งไปอีกสองสามนาที มันยังคงต่อสู้กันอยู่ที่ใต้ผาคาน
อีกหรือ?

ทันนั้น หัวของเจ้าสัตว์ตัวหนึ่ง ก็ตกลง พรวกพ่น พ่นน้ำ
ขึ้นมา หัวของเปวลิโอเซารสนั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายมหึมาตัวนี้
ได้รีบยกเงื้อมมือขึ้น มันเหวี่ยงคอ อันยาวโง่งงของมันเป็นขึ้น ๆ

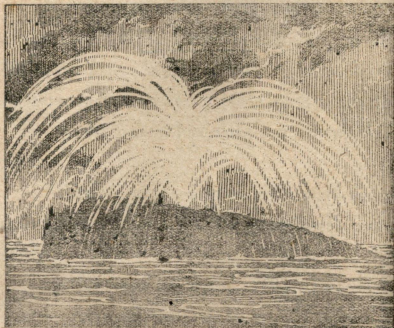
ลงๆ หมุนไปรอบๆ แต่ไม่ชันนัก การเคลื่อนไหวของมันก็
คล้ายความรุนแรงลง ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง คืออันตรายของมัน
ก็เหยบครายหยุดยั้งลงแล้ว มันก็สิ้นใจ

ส่วนตัวอิทธิไธเชารส เรายังสงสัยอยู่ว่า มันจะกลับไป
ยังถ้าได้ยาคานของมัน หรือว่าจะกลับโผล่ขึ้นมาเตือนน้ำให้เรา
เห็นอีก

บทที่ 14

พายุกว๊าย

วันพรทศมาสที่ 20 สิงหาคม เราพบเกาะยาวยาว
หกพันฟุต มีลักษณะคล้ายปลาวาฬตัวใหญ่ สูงพันห้าร้อย
หกสิบฟุต ที่บนเกาะนั้นมีพวนารอนพุ่งขึ้นสูงมาก เราแวะขึ้นไปที่
และวัดอุณหภูมิของพวนารอนนั้นได้ถึง 160 องศาฟาเรนไฮต์

กลางสมุทรได้พิภพตามชื่อของตน แล้วเราก็กดลงเพเกิน
ทางต่อไป

วันศุกร์ ที่ 21 สิงหาคม เราเดินทางมาได้ไกลกว่า
แปดร้อยไมล์ ทั้งแต่ออกจากปอร์ตกรอยเบนมา ถึงเช่นนั้นก็
ยังไม่พบแผ่นดินเลย ภูเขาทั้งหลายดูเหมือนกับไม่มีขอบเขต
ตอนเช้าอากาศสดสวยดี แต่พอถึงเวลา 10.00 น. ก็มืดแล้ว
จะเกิดพายุขึ้น ลมส่งกรวากัยจะหดยกพัดหายไ้ ท้องฟ้าเหมือน
กับดังโหลยที่เก็บรวบรวมพวยไ้ ฉะนั้นจึงหยุดไ้ ใจพุดว่า
“ข้างหน้าเราอากาศไม่ไ้เลย”

ถึง กาลัง อารมน ไ้มืด ทึบหนาทึบ อันยาวเหยียดลึกล้ำสา
เมื่อไ้ยืนคิดว่ากั้นนั้น เขาทั้งไม่พคะไรเป็นแต่ยักไ้โหลเท่านั้น
ทางขอบฟ้ากั้นไ้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทันทีทันไ้
ไ้ไ้หนักรวมกลุ่มกันนั้น ไ้ไ้กลายเป็นฝนตกลงมา และลมก็
กลายเป็นพายุไ้ใหญ่ ความมืดของทิวเขานทุกที่

ทันไ้ไ้นั้นแสงก็ลยขึ้นสัง แล้วตกลงมา ถึงลึกลง ฉนั้น
กลางไปหาสูง เขายกส่ายลวไ้ใหญ่เส้นหนึ่งไ้แน่นอน และก็เหมือน
ว่า เขามองก็ด้วยควมพอใจในความขมขื่นของชิมชาที่เช่นนั้น

ขึ้นสู่เบื้อง ไ้หน้าขั้วม ฝนจะประปรายของเขาลิวสยัก
ตามกระแสลม ทำให้รูปร่างของเขาแลดูแปลกไ้มาก เพราะ

ปลายผมตกเส้นตรง มีแสงเรืองๆ เป็นปมวาวห้อยด้วย เสาใบ
 ยังกงห้อยเป็นปรกติ ฝนใบโง้ง พอง รวากับขลุ่ยพองเต็มที
 กำลังจะปริ แผลมนคว้างไปด้วยความเร็วที่คนไม่ได้ ฝนกระหน่ำ
 ลงมาถึงสนั่นราวกับน้ำตก หูระหว่างเราและขอบฟ้าในทิศที่เรา
 กำลังแล่นใบไป แต่ก่อนที่ฝนจะตกมาถึงเรา เมื่อกี้แตกกระ
 กระจายแยกจากกัน ทเล็กเริ่มขึ้นขึ้น แสงไฟฟ้าดังคันสำแดง
 ฤทธิ์ ฟารองกองกักทั่วไป มีสายฟ้าแลบตามขอบก้อนเมฆ แล้ว
 มีลูกเห็บตกลงมา พอลูกตกส่วนใดของเครื่องมือและอวัยวะ
 ของเรา ก็เป็นแสงวาววาวๆ คลื่นที่เกิดขึ้นนั้น คล้ายกับปล่อง
 ที่กำลังพ่นไฟออกมา ตามยอกคลื่นมีเปลวไฟลุกเป็นประกาย
 ทั่วไป

นิยน์ดาของฉันทพราหมณ์ด้วยความเข้มของแสง หูอด้วย
 เสียงฟารอง ในท่ามกลาง ความมืดลึกของพายุ ทอรรนาโตน
 อดต้องกอดเสาใบซึ่งโค้งเหมือนก้นคนอ้อไว้นั่น

วันอาทิตย์ 23 สิงหาคม เราหยุดที่ไหนกัน? แพพาเรา
 ล่องลอยไปโดยเร็วที่สุด เวลากลางคืน นากลวเหลือเกิน พายุ
 ก็ยังไม่สงบ เราหยุดในโลกอันเต็มไปด้วยเสียง — เสียง
 ฟารอง ซึ่งไม่มีรู้จักสิ้นสุด เลือกกำลังไหลออกจากหูของเรา
 เราพักกันไม่ได้ยินเลยสักคำเดียว

วันอาทิตย์ 24 สิงหาคม นี่มันจะไม่ยักกินสักทีเดียวหรือ?
เราหมกกำลังเพราะความเหนื่อยอ่อน แพ้ยังคง ลอยละลือไป
ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เวลาเที่ยงวัน ความรุนแรงของลมพายุยังเพิ่มขึ้นเป็น
สองเท่า เราคงผกมกสิ่งของทุกอย่างไว้แน่นหนา ทั้งยัง
ต้องมีตัวเราเองไว้กับแพด้วย คลื่นซัดผ่านหัวเราไปเรื่อย ๆ

เราไม่สามารถระพจากกันได้ถึงสามวัน ฉันขี้ใบเรือและทำ
การการซึ่งหมายความว่าลบกใบลงเกิด ลมก็เห็นพองควย

ทันใดนั้น ลมไฟกลมลูกหนึ่งปรากฏขึ้นทรมแพ เรา
และใบเรือพักกระเด็นไปพร้อมกัน ฉันเห็นมันปลิวขึ้นไปสูงลิบ เรา
ก็วิ่งแข่งควยความกลัว ลมไฟกลมนี้มีสีน้ำเงินอ่อน โทษนาถ
ลูกขนสับนวล เคลื่อนที่ช้า ๆ หมุนรอบตัวเองในอัตราเร็วมาก
ควยกำลังแรงของพายุ ประเดี๋ยวหยุดทัน ประเดี๋ยวหยุดทัน

มันขึ้นมาหยุดที่ซอกคันทวนบนแพ แล้วลอยขึ้นไปหยุดบนดง
สับเชิง เลื่อนลง มาช้า ๆ แล้วกระดอนขึ้น ครึ่งหนึ่งมันเฉียดไป
ใกล้หีบคันทวน นำหัวมาเฉียดเหล็ขเกิน เราตกคิดว่าเราคง
ถูกระเบิดแตกกระเจี๊ยบเสียแล้ว แต่ก็เคราะห์ดีที่ลบกไฟ
กลมมันเลี้ยวไปเสียทางหนึ่งเข้าใกล้ขนสับ แต่ขนสับก็บวมอง
ดูเฉย ๆ แล้วมันก็มาใกล้ตัวของฉัน เขารอบคูกเขาตงเพอเลียง

ให้พบ แล้วมันก็กลงมาถึงตัวฉัน ฉันหันซ้าย ทวน มี
หมอนใหญ่โกล่ ๆ เถ่า ฉันพยายามชักเท้าหนี ก็หกเท้าไม่เข้า

ทำไมฉันจึงหกเท้าไม่เข้า? หรือว่าเท้าฉันครึ่งซึกหยักกับ
แพ? อ่า! ลูกกลมไฟฟ้านั้นได้ทำให้เหล็กที่หย่อนแพนั้นกลายเป็น
เป็นแม่เหล็กไปหมดแล้ว เครื่องรถกลอง เครื่องมอและเครื่อง
อาวุธเคลือบที่เข่าหากันและกระแทกกัน ตะป่นรองเท้าของฉันก็
ไปติดแน่นหยักกับแผ่นเหล็กที่ฝังอยู่ในเนื้อไม้ ฉันชักเท้าไม่ออก
เสียแล้ว

ในที่สุด ด้วยความพยายามสุดกำลัง ฉันจึงกระชากเท้า
ออกมาได้ พอดีกับลูกไฟนั้นกำลังหมุนตรงเข้ามา ถ้า——

แหม! แสงกล้านมองดูไม่ได้ ลูกไฟกลมนั้นระเบิด
ออกแล้ว มีเปลวเพลิงพุ่งอยู่รอบตัวเรา ครั้นแล้วทุกสิ่งทุก
อย่างก็มืดทันที

เรากำลังไปทางไหน? เรากำลังไปทางไหน?

วันอังคารที่ 25 สิงหาคม ฉันพบชนมา หลังกากที่ไถ
สันสัถิไปเป็นเวลานาน ฟ้าและแปดขลุ่ยลาย เหมือนกับฝูงนก
เลื้อยอยู่เพนฟ้าน เรายังคงอยู่ในทะเลหรือน้ำ? แน่นขน กำลัง
ลอยละลือไปด้วยความเร็วที่น่าเชื่อ เราอาจได้ผ่านไปพ่ายไถ

ประเทศ อังกฤษ พายไต้ช่องแคบอังกฤษ พายไต้ประเทศ
ฝรั่งเศส และบางทีอาจจะผ่านไปทั่วพายไต้ทวีปยุโรปด้วย

เราได้อินเลียงแปลอย่างหนึ่ง ดังนี้ เชื่อนั่นว่า เป็น
เลียงน้ำทะเลกระทบกันขึ้น แต่ที่นั่นไค่นั่น ———

เซมทีล

เมื่อแพขนกอนหินเข้าแล้วเช่นนั้น จะมีอะไรยังเกิดขึ้นต่อ
ไปอีก ฉันบอกไม่ถูก รู้สึกได้ว่า ร่างของฉันจะเดินลงไปในน้ำ
การที่ฉันรอดพ้นความตายมาได้ หรือที่ร่างกายของฉันไม่
ยับเยินเพราะกอนหินคม ๆ ก็คงเป็นเพราะแขนอันแข็งแรงของ
ฮันส์เท่านั้นได้ช่วยฉันไว้

ชาว ไอช แลนส์ ผู้กล้าหาญ ไก่แบก ฉันขึ้น ไปบนพื้น คลื่น
สู่หาดทรายที่รอนระอ แล้ววางฉันลงข้างลง

เขาหันกลับไปยังกอนหิน ซึ่งกำลัง ลกน้ำทะเลซัดเข้า
โถมกระแทกห้วยอย่างรุนแรง เพื่อพยายาม เกยสิ่งของ ที่ยังคง
เหลือหย่อนแพแตกมาไว้เท่าที่จะเก็บได้ ฉันหมดกำลังใจ พก
ไม่ออก เพราะความ เหนื่อยอ่อน และตะนตะนเกินขนาด หนึ่ง
ชั่วโมงเต็มดวงไปแล้ว ฉันจึงค่อยรู้สึกสบายขึ้น

ฉันยังคงตกหนัก เช่นเดิม เราเข้าไปพักหลบฝนห้วยได้
เพียงหิน ฮันส์จึงเอาหามมาให้ แต่ฉันมิได้แตะต้องเลย เรา

ทุกคนเห็นชอบอันนิกโรย มาตลอดเวลาสามคนแล้ว ^๕ ดังนั้น
ไม่ช้าเราต่างก็หลับไป

วันรุ่งขึ้นอากาศสดชื่น ^๕ ไม่มีเคาพายุหุ่ยเลย เมื่อฉันตื่น
ขึ้น ^๕ ลูคักราวรอย ลิเคนบรอก ก็พูดกับฉันด้วยน้ำเสียงว่าเรวัง

“เป็นอย่างไร หลาน” เขาพูด “นอนหลับสบาย
หรือ?”

“สบายมากทีเดียว” ฉันตอบ “ยังรู้สึกเพลียอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่ใช่ไรหรอก”

“ไม่เป็นไรก็แล้ว”

“เขาวนบนหลังสบาย” ^๕ ฉันพยักหน้า

“อิมโง่เสียเด็ก หลาน อิมโง่เด็ก เรามาถึงแล้ว”

“ถึงปลายทางสำหรับพวกเราแล้วหรือ?”

“ยัง แต่ถึงปลายทางของทะเลอันกว้างใหญ่แล้ว บัดนี้
เราจะเดินทางทางบกต่อไป และย้ายหน้าลงไปใต้พิภพอีก”

“ฉันหยาบถามอะไรสักอย่างไ้ไหม?”

“ได้สิ อักเซล”

“เราจะเดินทางกลับไ้ได้อย่างไร?”

“กลับสิ! ไม่ทันจะถึงที่หมายเลย ก็ก็จะกลับเสียแล้ว”

“มิไ้ ฉันเพียงแต่ต้องการรู้ว่า เราจะกลับกันอย่างไร
เท่านั้น”

“เป็นของง่ายที่สุดในโลก เมื่อถึงใจกลางพิภพแล้ว
เราจะหาทางใหม่ ซึ่งอาจนำเรากลับสู่ผิวโลกได้ หรือมิฉะนั้น
เราก็จะกลับตามทางที่เรามา ก็ยังหวังที่ไม่จะมีอะไรกักกันไม่ให้
เราขยับหรือกลับทางเดิมได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องซ่อมแพกิ้งใหม่นะซี”

“แน่ละ”

“แต่เรามีสิ่งเบี่ยงเหลือพอหรือ?”

“มีพอทีเดียว ฉันเป็นคนมีไหวพริบดี และลงเชื่อว่า
เขาคงเกิดสมบัติของเราไว้ได้เป็นส่วนมาก เราไปดกันเถอะ”

เราออกจากคหัทพถกกำบังลม ฉันมีความหวังอย่างหนึ่ง
ซึ่งน่าจะ เป็นความกลัวมากกว่า ฉันรู้สึกเหมือนว่า การที่แพ
เขาผู้ผิงครองนั้น บันดาลสิ่งของที่ชนตกมาทะเลไม่เสียหายเลยนั้น
คงเป็นไปได้ แต่แท้จริงฉันก็สงสัยมาก เพราะเมื่อเราเดินมา
ถึงฝั่งทะเล ฉันได้เห็น อันลี้ลับสิ่ง หยาบๆ กลาง สิ่งของต่างๆ
ซึ่งเขาทิ้งขว้างไว้เป็นพวกๆ อย่างเรียบร้อย ดูคงจะไปจับมืออันลี้
ลึงแสงความชอบของคนเป็นอันมาก ชายคนนั้นแล้สมันส์แท้ๆ
ทั้งเป็นผู้ที่เสียสละอย่างไม่มีใครเปรียบ เขาทำงานด้วยความ

เห็นเล็กน้อย ขณะที่เรากำลังหลับสบาย และยังได้รวบรวมสิ่งที่มีค่าไว้มาก กว๊านการเขาชีวิตของเขาเองเข้าเสี่ยงภัย

เราไม่ได้เสียข้าวของอะไรมากมายนัก แม้บนของเราจะสูญไป เราก็อะไรเสียอันแทนได้ ก็บนนั้นไม่เสียหายอะไรเลย คงรอดพ้นจากการระเบิดในคราวเกิดพายุใหญ่มาได้

ศาสตราจารย์กล่าวว่า “บนหายหมด เราจะไปทำการล่าสัตว์ ไม่ได้เสียแล้ว”

“เครื่องมีวิทยาสาตรของเราเป็นอย่างไรบ้าง?” ฉันถาม

“เครื่องนาโนมิเตอร์อยู่นั้น เป็นเครื่องมือประโยชน์มาก ที่สก็ง ซึ่งลุงยอนก็เอาส่งยอนทั้งหมดแล้ว คงเอาใช้เครื่องนี้คำนวณไว้ว่าเราลงลึกไปเท่าไรแล้ว และเรารู้ได้ว่า เราถึงใจกลางพิภพเมื่อไร ถ้าไม่มีเครื่องมืออื่นนั้น เราอาจเดินเลยเกินจุดหมายของเราไป จนถึงกับไปโผล่ชนที่ผิวโลกทางบ้านตรงกันข้ามก็ได้”

ความร่ำรวยของเขาช่างมากมายเสียจริงๆ

“เข็มทิศล่ะ?” ฉันถามอีก

“หย่อนกันหินนั่นแหละ ยังใช้การได้ดีอยู่ ใครนาโนมิเตอร์ และเทอร์โมมิเตอร์ก็ยังใช้การได้” เออ! ผู้นำทางคนนี้จะเป็นคนที่ทำค่าเปรียบมิได้เสียจริงๆ”

อันสเป็นเข่นนั้นจึง ๆ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราหยุดย
ยรียนทุกชั้น เครื่องมือในการช่าง วางเกลอนหย่อนหักชาย
บันได เชือก ขวานเจาะ เครื่องมือพินคิน และเครื่องมืออื่น ๆ
วางเรียงรายอยู่เป็นพวก ๆ

“ สบายดี ? ” ฉันทถาม

“ เราไปสบายกันเถอะ ” ลงพด

เครื่องมือ สบาย วางเรียง เป็น แถวอย่าง เรียบร้อย หยิบหนึ่ง
ตกกลไปเสียก็มาก เมื่อรวบรวมค มีขนมขบเคี้ยว เนื้อเค็ม
เหล้าเย็น และปลาแห้ง ซึ่งพกกันไปติดสาคือน

“ สาคือน ” ลงพดเสียงดัง “ ถ้าเช่นนั้น ก็พกสำหรับ
เดินทางต่อไปบนกระถางกลบ ถ้ามีอาหารเหลือกลบไป ลงจะเอา
เลี้ยงพวกเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยให้หมด ”

ฉันทถามว่า สบายดีของฉันทในครั้งนี้ แต่เขาก็ยังทำให้
ฉันทประหลาดใจอยู่เสมอ

“ คราวนี้ ” เขาพูดต่อไป “ เราจะเอาน้ำฝน ซึ่งชงห
ตามแอ่งหินเหล่านี้นะที่จะติดไว้ให้เต็ม จะติดไม้คองทนท
ในการรดน้ำอีก ส่วนนั้น ลงจะขอให้ฉันส้อมแซมให้คึกค
ที่เขาจะทำได้ ถึงแม้ลงคิดว่า จะไม่คองใช้น้ำอีกก็ตาม ”

“ ทำไมล่ะ ? ” ฉันทถาม

“ดูจะเป็นแต่ให้เขาเตรียมซ่อมแพไว้ให้เรียบร้อยเท่านั้น
ลงไม้ก็คิดว่า เราจะย้อนกลับตามทางเดิมอีก”

“เราไปกินอาหารกันเถอะ” เขาชวน

เมื่อเขาสั่งให้ชั้นสเตรียมแพแล้ว เขาก็เดินตรงไปที่
แหลมหิน ฉันก็ตามเขาไปด้วย

เราได้กินเนื้อแห้ง ขนบึงกรวย และน้ำชา ฉันขอ
สารภาพว่า เป็นอาหารวิเศษ ที่ฉันไม่เคยได้กินแต่ครั้ง
เหมือนอย่างนี้เลย ความหิวประกอยกับอากาศสดชื่น และ
ความสงบใจหลังจากที่ได้ตื่นเค้นมานานแล้ว ล้วนแต่เป็นเหตุ
ทำให้เรินอาหารยิ่งนัก

ในขณะที่กำลังกินอาหารกันอยู่นั้น ฉันถามลงว่า เราจะ
รู้แน่ได้หรือไม่ว่าเวลานเราหยุดที่ไหน และได้พักเสีว่า

“สำหรับตัวฉันเอง รู้สึกว่าอยากที่จะคำนวณได้ทีเดียว”

“จึงหยุด” การคำนวณที่แน่นอนย่อมเป็นของยากใน
เวลานี้” เขาตอบ “เพราะว่า ในระหว่างสามวันที่เกิดพายุ ลม
ไม่คงที่ก็ต่อตราเร็ว หรือที่สท้างที่แพลงลอยไว้อยู่ แต่ถึงกระนั้น
ตามการคำนวณ เราก็อาจกำหนดตำแหน่งที่เราหยุดยั้งได้โดย
ใกล้เคียง เราไปค้เติมที่สักกันเถอะ”

เราออกเดินไปที่ก้นหิน ซึ่งหันสว่างเครื่องมือไว้

เมื่อถึงถิ่น สวรรวหารยหยาบเข้มทิสันมา วางลง
บนราว และสั่งเกตุเข้ม เข้มนั้นแกว่งไปไ้สั้กสองสามรอบ
แล้วก็หยคชไปตามแนวแรงของสันามแม่เหล็ก ลงมือชช
ตาแล้วก็มีองคอก ในทิสกเขาหันมาทางฉัน ทำท่าฉงน

“เป็นอย่างไรกัน?” ฉันถาม

เขาชให้ฉันชเข้มทิส ฉันร้องชด้วยความประหลาดใจ
ปลายเหนือของเข้มทิสันชชไปตามแนวทเราเชื่อว่าเป้นทิสไค
ปลายเข้มชตรงเขาหาผ้ง แทนที่จะชออกไปทางทะเล

ฉันเข้ยากล่องเข้มทิสัน แล้วตรวจคอก มันก็ยังคงช
หยาตามเดิม ไม่ว่าฉันจะหมุนกล่องไปทางทิสไหน เข้มก็ยังคง
ชชตามทางเดิมทมิไคคาทหมายไ้

เราต้องลงเฮยเฮว่า ระหว่างเกิพพายไ้หยัน ทางลม
ไคเปลี่ยนไป โดยเราไม่ทันสังเกค และได้พคพาผลอยกลช
เขาผ้งเดิม ช้ลงมันไ้ว่าไคเกิพทางไคหล้งมาไคแล้ว

อาร์เน ตักนุสเสมม อีกแล้ว

ฉันรู้สึกว่าเป็นการเหลือความสามารถ ที่จะพรรณา อธิบายต่าง ๆ ซึ่งรบกวนสัจจวาทย์ ลึกลับบรรค อธิบาย เหล่านี้คือความฉงน ความไม่เชื่อในสิ่งต่าง ๆ และในที่สุด ความโกรธอย่างสุดซึ้ง ฉันไม่เคยเห็นใครมาแต่ก่อน ที่คิด อะไรยุ่ง ๆ ที่แรก หรือปั่นกวานโทสะง่าย ๆ พายหลังเช่นนั้นเลย ความอึดโรยในการเดินทางก็ และภัยที่เราได้ประสบมาแล้ว นั้นก็ เพราะต้องผจญข้าศึกครั้งหนึ่ง เพราะเรากลับต้องมาสู้ ที่เดิมอีก แทนที่จะก้าวหน้าต่อไป

ในไม่ช้านัก ลุงก็ใกล้ชิดกับเกม

“เพราะหกมีอะไรอย่างนี้?” เขาคร่ำครวญ “ความ ประปรวนของธัมมชาตีกกลายเป็นสัตว์ของลุงเสียแล้ว ลม ไฟ และน้ำ ได้มาร่วมกันเป็นอุปนิสัยขวางทางของลุง คิละ จะได้ รู้กันว่า ความประสงค์ของลุงจะทำไฉนได้ไหน ลุงจะไม่ยอมแพ้ จะไม่ถอยหลังจนกว่าจะตาย เราจะเห็นกันว่าใครชนะแน่ มนส หรือธัมมชาตีก เราจะออกเดินทางพร้อม กันนะเมื่อไรก็เพราะห

ไก่ไล่ส่งเรามาถึงฝั่งทะเลส่วนนั้นแล้ว ลุงก็จะไม่จากไปโดยไม่
 สำหรับไก่ให้ตัวเล็กก่อน

คำพูดเหล่านี้บอกฟังเขาใจไก่ชัดขึ้น เมื่อได้ชี้แจงว่าเรา
 ไก่กลับมายังฝั่งเห็นออก แต่เป็นคนละตอนกันกับที่เราเริ่มออก
 เดินทางข้ามทะเล ปอร์ตกบรอยเขตนคงจะหยุดห่างไปทางทิศ
 ตะวันตก ดังนั้นจึงไม่มีอะไรจะไปกว่าที่จะทำการสำรวจ
 ภูมิประเทศใหม่แทนโดยรอบอย่างละเอียด

“เราออกตรวจวัดราวเสียเที่ยววันเด็ก” ลันพท์

เราพากันออกเดินไป ปลัอยให้อันส์ทำธุระของเขาอยู่
 คนเดียว

เราเดินเลียบไปตามฝั่งทะเล ลีโคเน บรอกเป็น หนทางราว
 หกไมล์ ก็เห็นภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปทันที พนทแบนน
 กเหมือนว่าไก่พลิกกลับบนลงล่าง แยกแยะขึ้นชันด้วยก้อนหิน
 ซึ่งซับซ้อนกันอยู่เยื้องกลางเนินขึ้นมาเป็นเนินสูงเป็นชันๆ

เราเดินไปด้วยความลำบาก ทันใดนั้นเราก็ได้เห็นท้องทุ่ง
 หรอทราว ซึ่งเต็มไปด้วยท่อนกระดก กเหมือนกันกับเป็นป่าช้า
 อันกว้างใหญ่ซึ่งฝังศพมนุษย์และสัตว์คงสองพันมาแล้ว

เรารีบเดินผ่าน โครง กระดกเหล่านั้นไป เท้าของเรา
 เหยียบย่ำ ไปบน โครงกระดก ของสัตว์ในสมัย ก่อนประวัติศาสตร์

ซากสัตว์ หรือ ต้นไม้ที่กลาย เป็น หิน ล้วน แต่เป็นของหายาก
และเป็นโบราณวัตถุที่น่าสนใจ ซึ่งสถานพิพิธภัณฑ์ของ เมือง
ใหญ่ ๆ จะต้องหยากไว้ไว้เป็นสมบัติ

ฉันประหลาดใจจนพูดไม่ออก ^{หุ} ^{หุ} ลงมือขึ้นไปบนท้องฟ้า
ข้าปากกว้าง ตามอง ลอดแว่น ออกมา ก้ม ๆ เงย ๆ
เหลียวซ้ายแลขวา อากัปกิริยาทั้งมวลของเขา สดแ่งให้เห็น
ว่าเขามีความประหลาดใจเต็มที

แต่ถึงกระนั้นก็ยัง มีสิ่ง ที่น่า ประหลาดใจ ยิ่ง ไป กว่า อีก
เขาวิ่งตรงไปหยิบหีวกระโหลกมาหัวหนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“อ๊กเซล อ๊กเซล หัวคน”

“หัวคน จิง ๆ แหะ” ^{หุ} ฉันพูดขึ้นด้วยความสนใจ
เช่นเดียวกับเขา

เราเดินเหยียบย่ำไปบนกองกระดูกต่อไปอีกครึ่ง ชั่วโมง
เราพากันเดินต่อไปด้วยความหายากรู้หายากเห็น ยังมีสิ่งแปลก
ประหลาดอะไรอยู่ในที่นั่น อีก ? ^{หุ} ^{หุ} มีสมบัติอะไรบ้างเพื่อวิชา
วิทยาศาสตร์ ?

เมื่อเดินไปไต่ราวหนึ่ง ไมล์ เราก็มาถึงชายป่าที่ขั้วแคบ ๆ
ป่าที่เห็นเหมือนกับที่เราเห็นที่ไกลปอดกรอเบเน

พันกัน^๕มี^๕ตะ^๕ไคร^๕น้ำ^๕ขึ้น^๕ทั่วไป มี^๕ลำ^๕ธาร^๕เล็ก^๕ ๆ หลาย^๕สาย
ไหล^๕ห่อ^๕掖^๕掖^๕ ๆ ตาม^๕ข้าง^๕ลำ^๕ธาร^๕มี^๕คน^๕เพ^๕ร^๕น^๕ชน^๕ห่อ^๕掖^๕掖^๕เรียง^๕ราย^๕
คล้าย^๕กับ^๕ที่^๕ปลุก^๕ไว้^๕ใน^๕ห้อง^๕กระ^๕ก ^๕คน^๕ไม่^๕และ^๕พิช^๕เหล^๕่าน^๕ไม่^๕มี^๕สี^๕
เพราะ^๕ไม่^๕ได้^๕รับ^๕แสง^๕อา^๕ท^๕ิร^๕ ล^๕้วน^๕เป^๕น^๕สี^๕ น้ำ^๕ค^๕าน^๕อ^๕น^๕ช^๕ิต^๕ ๆ เ^๕ห^๕ม^๕อ^๕น^๕
กัน^๕หม^๕ก ^๕ใบ^๕ก็^๕ไม่^๕มี^๕สี^๕เฉ^๕ียว^๕เล^๕ีย^๕เลย ^๕ค^๕อก^๕ก็^๕ไม่^๕มี^๕สี^๕และ^๕ไม่^๕มี^๕กล^๕ี^๕
ดู^๕ราว^๕กับ^๕ว่า^๕ทำ^๕ก^๕ว^๕ย^๕กะ^๕ด^๕า^๕ค^๕สี^๕ช^๕ก^๕ ๆ

ลง^๕กล^๕้า^๕เก^๕ิษ^๕เข้า^๕ไป^๕ใน^๕ย^๕้า^๕ท^๕ย^๕นั้น ^๕ฉ^๕น^๕ตาม^๕ค^๕ิด^๕ิ^๕ไป^๕ก^๕ว^๕ย^๕ความ^๕
ห^๕ว^๕า^๕ก^๕ย^๕ ^๕ท^๕น^๕ค^๕อ^๕น^๕ฉ^๕น^๕ห^๕ย^๕ก^๕ซ^๕ง^๕ก^๕ ^๕กะ^๕ด^๕า^๕ค^๕ตัว^๕ลง^๕ไว้ ^๕แ^๕ง^๕ที่^๕ฉาย^๕
กร^๕า^๕ค^๕ไป^๕ท^๕ว^๕ ๆ ^๕น^๕ ^๕ส^๕า^๕มา^๕ด^๕ล^๕อง^๕ให้^๕เ^๕เห็น^๕ส^๕่^๕ง^๕เล^๕็ก^๕ที่^๕ล^๕ุ^๕ก^๕ใน^๕ส^๕่วน^๕ล^๕็ก^๕ของ^๕
ย^๕้า^๕น^๕ไ^๕ค^๕ ^๕ฉ^๕น^๕ค^๕ิด^๕ก^๕ว^๕า^๕ฉ^๕น^๕ไ^๕ค^๕เ^๕เห็น^๕—ไ^๕ค^๕เ^๕เห็น^๕แ^๕ ๆ ^๕ไม่^๕ไ^๕ซ^๕น^๕ย^๕น^๕ค^๕า^๕
ฝ^๕า^๕ก^๕เลย ^๕ฉ^๕น^๕ไ^๕ค^๕เ^๕เห็น^๕จ^๕ิง^๕ ๆ ^๕เ^๕เห็น^๕ร^๕้าง^๕ ^๕ห^๕ย^๕ไ^๕ค^๕ห^๕ล^๕าย^๕ร^๕้าง^๕ ^๕ก^๕ว^๕ย^๕กัน^๕
เก^๕ล^๕อ^๕น^๕ไ^๕ห^๕ว^๕ห^๕ย^๕ไ^๕ค^๕ห^๕ม^๕ค^๕ัน^๕ไม่^๕ห^๕ย^๕ ^๕ร^๕้าง^๕เหล^๕่าน^๕น^๕เป^๕น^๕ส^๕ัต^๕ว^๕ท^๕ว^๕ม^๕ห^๕มา^๕
ค^๕ือ ^๕ฝ^๕ง^๕ซ^๕้าง^๕ ^๕ไ^๕บ^๕ร^๕า^๕น^๕ซ^๕ง^๕ส^๕ว^๕ ^๕พ^๕ิน^๕ช^๕ไ^๕ไป^๕แล้ว ^๕ไม่^๕ไ^๕ซ^๕ะ^๕ช^๕าก^๕ ^๕ของ^๕มัน^๕
แ^๕ต^๕ย^๕ง^๕มี^๕ช^๕า^๕ว^๕ค^๕ห^๕ย^๕

ฉ^๕น^๕เ^๕เห็น^๕ซ^๕้าง^๕ตัว^๕ห^๕ย^๕ ๆ ^๕ง^๕ว^๕ง^๕ของ^๕มัน^๕แ^๕ก^๕ว^๕ง^๕ไป^๕มา^๕ห^๕ย^๕ไ^๕ค^๕ัน^๕ไม่^๕
เ^๕ห^๕ม^๕อ^๕น^๕กับ^๕ฝ^๕ง^๕ ^๕ฉ^๕น^๕ไ^๕ค^๕ย^๕ิน^๕เส^๕ียง^๕ง^๕า^๕ของ^๕มัน^๕ท^๕ม^๕แ^๕ท^๕ง^๕เป^๕ล^๕ือ^๕ก^๕ัน^๕ไม่^๕
ไ^๕บ^๕ร^๕า^๕น ^๕ก^๕ิง^๕ห^๕ัก ^๕ไ^๕บ^๕ร^๕ว^๕ง ^๕ห^๕าย^๕เข้า^๕ไป^๕พ^๕าย^๕ใน^๕ค^๕อ^๕ห^๕อย^๕อ^๕น^๕แ^๕ง^๕แ^๕ว^๕ง^๕
ของ^๕ส^๕ัต^๕ว^๕ห^๕ย^๕เหล^๕่าน^๕

ลง^๕ม^๕อง^๕ค^๕ฝ^๕ง^๕ซ^๕้าง^๕เฉ^๕ย^๕ห^๕ย^๕

“มาสิ!” เขาพูดแล้วจับแขนฉันไว้ “เดินต่อไป!
จะได้เข้าไปดูใกล้ๆ”

“อย่าเลย!” ฉันค้าน “อย่าทำเดี๋ยว! เราไม่มีอาวุธมา
เราจะไปทำอะไรได้ เมื่อตกไปอยู่ในฝูงของสัตว์สี่เท้าเหล่านี้?
กลืนเด็กลง ไม่มีมนต์กล้าพอที่จะเผชิญกับความชั่วร้ายของสัตว์
พวกนี้ โดยไม่คำนึงถึงภัยที่จะบังเกิดขึ้นในภายหลังดอก”

“ไม่มีมนต์หรือ?” ลุงพูดเสียงต่ำๆ “หลานเข้าใจผิด
เสียแล้ว อีกเซต มองดูนั่นสิ ลุงคิดว่าได้เห็นมนต์คนหนึ่ง
มนต์เหมือนกันกับเราเอง และเป็นผู้ชายด้วย”

ฉันยักไหล่แล้วก็มองดู ในใจฉันนึกว่าจะเชื่อ แต่ก็ต้อง
เชื่อ ห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งไมล์ของไมล์ มนัสคนหนึ่งยืน
พิงต้นไม้ใหญ่เผ่าเผ่าข้างนั้นอยู่

ชายนั้นสูงกว่าสิบสองฟุต หัวของเขาใหญ่เท่ากับหัวควาย
ปกคลุมด้วยผมม้วนรัง เขากวัดแกว่งกิ่งไม้ใหญ่ ซึ่งเป็นไม้ซ้อ
อันมีค่าสำหรับการคมฝงสัตว์ดึกดำบรรพ์

เราขยับมีไม้เคลื่อนไหว งงงัน เขาอาจมองเห็นเรา
เราจึงต้องหนีเสียก่อน

“มาเด็ก!” ฉันร้องเตือน พลางถลาลง ผู้ซึ่งยอมให้ฉัน
อันน่าเป็นครั้งแรกในชีวิต

เราวิ่งมาราวสี่ห้านาที ก็พ้นจาก สายตาของ สัตว์ผู้
นำกลิ่นนั้น

เราพากัน วิ่ง เรื่อยมา เหมือน กับคนบ้า จนถึงชายทะเล
สีเทาบรอก

“คุณนี่!” ฉันพุดพลาถ่วงทรงไปยังวัดดังหนึ่ง ซึ่งเป็น
ประกายหย่อนบน พนชาย

“อะไรนะ?”

“คุณนี่!” ฉันร้องตอบ และยื่นกายสั่นซึ่งฉันหยิบขึ้นมา
ให้ลึง

“เกียวก่อน” เขาพุด “หลานเธออาจดูเหมือนนี้มากด้วย
หรือเปล่า?”

“ไม่ได้เธอมาเลย แต่ฉันนึกว่า ลูกของเธอมากระมัง?”

“ลูกไม่รู้” สาทรรายก็ตอบ “ลูกไม่เคยมีสาวรุ่นชนิด
นี้เลย”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แปลกมาก”

“ไม่แปลกหรอก เป็นของขมิกานี่เอง ชาวโชนแลนด์
มักใช้สาวรุ่นชนิดนี้ อันสัคงเป็นเจ้าของ และทำหล่นไว้เป็นแน่”

“อันสั!” ลูกของฉันเอ่ยชื่อผู้นำทาง พลาถ่วงต้นหัว

ครั้นแล้วเขาถ่มพารนาควาวนนั้นอย่างตะเอยค

“อ๊กเซล” เขาพูดอย่างขงขิง “กายเส้นเล็มเป็นอาวอ
ในสมัยสทวส์ทสยทก ซึ่งพวกขนนางมีกระเหินเข้มีขักคักตัว
ไปทวยเสมอ เพื่อใช้สำหรับของกันตัว เป็นของทมกาทะนคมา
จากชาวสเปน และมีไคเป็นของหลานหรือของลุง หรือของคน
นำทางของเราหรือ”

“ตงกล่าฟกไคหรือว่า——”

“คน! ไคกายมีสนิมรยเกรอะ ไม่ใช่รยมาวันเคียวหรือ
ยเคียว หรือสทวส์เคียว”

สทวราวรยลเคนยรอก กลยกระปรกระเปร่าตามเคย เมื่อ
เขาไคไคความคิกค่านัง

“อ๊กเซล” เขาพูด “เรากำลังไคละสำหรับคผลใน
การคณพยอนงไคยแล้ว กายเล็มไคคกหุ่ยบนพนชาย ทนง
สอง สามร้อยมาแล้ว และได้กะทบกะแทกคยกันหินใน
ทะเลไคพิภพน้จนกร่อนไป”

“แก้วา” คณพค “มันไม่ไคมาหุ่ยทนควยลำพังค
มันเอง ทั้งมันคงไม่ไคคคองไปเองควย คงมีผู้ไคผู้ทนมาทน
ก่อนเรา”

“แน่นอน ชายคนหนึ่ง”

“และชายคนนั้น—”

“ชายคนนั้นได้ใช้ดาบสั้นเล่มนี้จากรถของเขาวัว เขา
ต้องการเดินทางไปสู่โลกต่างพิภพให้ปรากฏต่อครุฑหนึ่ง มา
ช่วยกันหาร่องรอยดูสิ”

เราต่างก็สนใจมาก จึงพากันเดินไปตามหน้าผาสูง
ตรวจดูตามซอกเขาแคบ ๆ ซึ่ง อาจเป็นทาง นำเข้าสู่ยมกไค
ในที่ลึกเรามาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีผิงทะเลแคบ น้ำทะเล ลากขึ้นมา
ถึงเชิงผาทางเหนืออยู่กว้างไม่เกินหกฟุต ระหว่างกองหินทึบ
มาทั้งสองข้าง เราได้เห็นช่องทางนำเข้าสู่ยมกมดแห่งหนึ่ง
บนเนิน บนหน้ารายของสีดาแดงปรากฏต่อจักรประหลาด
สองตัว ซึ่งลอยเลื่อนไปมากแล้ว เป็นจักรสวธของนักทองเทียว
ผู้กล้าหาญและแปลกประหลาดผู้หนึ่ง

• 4 • 4 •

“เอ.เอส.” ลงร้องเสียงดัง “อาร์เน สักนุดเสม้
ก็จะเป็น อาร์เน สักนุดเสม้ แน่ ๆ”

อุปสรรค

ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมา ฉันได้ผ่านสิ่งประหลาดพิสดาร
 ต่างๆมามาก ฉันคิดว่าคงไม่มีสิ่งที่จะทำให้ฉันประหลาดใจ
 ใดอีกแล้ว แต่เมื่อใดแลเห็นอีกสองตัวนี้ ซึ่งได้จารึกไว้
 นานถึงสามร้อยมาแล้ว ฉันก็ฉงนยิ่งนัก คุณสติและความ
 กึกเห็นให้เหมือนกับคนธัมมาไม้ไผ่ ไม่เพียงแต่ลายเส้นของ
 นักลึกลับสายนวลวิหยา ซึ่งจารึกไว้บนแผ่นหินเท่านั้น แม้แต่
 ปลายเส้นเขาไซ้เป็นเครื่องหมายสำหรับจารึกนามย่อของเขา ก็ยัง
 คงอยู่ในมือฉันอีกด้วย ฉันมิได้สงสัยในความเป็นอยู่ของ
 นักท่องเที่ยวผู้นี้ และข้อเท็จจริงในการเดินทางของเขาอีกต่อไป
 แล้ว ฉันล้มทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ชิ้นตราประทับที่ไต่ประสพใน
 คราวเดินทางกลับ ผู้อื่นได้ทำมาแล้วอย่างไร ฉันก็อาจทำได้
 เช่นเดียวกัน ฉะนั้นฉันมิได้คิดว่า ไม่มีสิ่งใดอีกแล้วซึ่งเหลือความ
 สามารถที่จะทำให้ไม่ได้

“เดินต่อไป! เดินต่อไป!” ฉันร้องตะโกน

ฉันจะกระโดดลงไปยังถ้ำมืดของหน้า แต่ลุดคุกเอาไว้

ตามปรกติเขาเคยชอบอาการอันเร่ร่อนรวกเร็ว แต่บัดนี้กลับ
แนะนำให้นั่งทำใจเย็นและสงบไว้ก่อน

“เรากลับไปหาชั้นลัคนาก่อนเถิด” เขาพูด “และถอยแพ
มาออกไว้นกขวย”

ฉันทำตามเขากวักอาการไม่ได้ใจ และออกเดินอย่าง
รีบร้อนเข้าไปบนก้อนหินริมฝั่งทะเล

“ลุงเชอใหม่” ฉันพูดขณะที่พากันเดินไป “ว่าเหตุการณ์
ต่าง ๆ ได้อำนวยผลดีให้แก่เราเรื่อยมาจนบัดนี้?”

“หลานคิดเช่นนั้นหรือ อีกเชล?”

“ไม่คงสงสัยเลย แม้แต่พายุก็ยังพัดพาเราเข้าสู่ทางที่
ถูกต้อง ลมพายุใหญ่ได้พาเราเข้าสู่ฝั่งนี้ ซึ่งถ้าอากาศก็ตาม
ปรกติแล้ว เราก็จะถูกพัดพาไปห่างไกลจากที่นี้มาก สมมติว่า
ถ้าแพของเราไปสู่ฝั่งใดแห่งทะเลอีกไกลขนาดนั้น เราจะเป็นอย่างไร
ชื่อของลัคนาสเต็มหรือ เราก็จะไม่ได้พบ และเราก็ควรจะ
เร่ร่อนอยู่บนฝั่งซึ่งไม่มีทางไป”

เมื่อเรากลับมาร่วมวงกับผู้นำทางของเราแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็เรียบร้อย พร้อมที่จะเดินทางต่อไปได้ในทันที ครั้น
นั้นทุกหี้ออกพร้อมกันแล้ว เราก็ชักใบแล่นไปตามแนวฝั่ง
ย้ายหน้าไปยังแหลมลัคนาสเต็ม ตามที่ศาสตราจารย์ลีเคนบรอก

ไต่ตงขอให้ เพื่อเป็นพระลูกถึงนักทองเที่ยวผู้กล้าหาญ ซึ่ง
ไต่มาพบเป็นคนแรก

กะแสดมไม่สู้เหมาะแก่การเล่นแพ เราจึงนำแพเล่น
จิกฝั่งมากนักไม่ได้ บางตอนเราต้องใช้ไม้ดัดช่วยค้ำเพื่อให้ไป
เร็วขึ้น ก่อนหินซึ่งหมยไต่ทำให้เราต้องเลี้ยวออกนอกทาง
ไกลไปอีก แต่อย่างไรก็ดี เมื่อเดินทางมาได้ราวสามชั่วโมง
เป็นเวลาราว 18.00 น. เราก็จมตำแหน่งที่เราระจกแพไว้ได้

ฉันโคกขึ้นฝั่ง ลงและขึ้นไต่โคกตามชันมา การเดินทาง
หนักมิได้ทำให้ความเร่งร้อนของฉันลดน้อยลงได้เลย กลับตรง
กันข้ามเสียอีก ฉันออกความเห็นให้เผ่าแพของเราเสีย เพื่อ
คัดคนทางมิให้ย้อนกลับมาทางนี้ได้อีก แต่ลุงไม่ยอมตาม
ความคิดนั้น ฉันคิดว่าเขาไม่รู้สึกกระตือรือร้นอะไรเสียเลย

“หย่างน้อยที่สุด” ฉันพูด “เราก็คงจะเริ่มออกเดินทาง
เสียเดี๋ยวนี้ หย่าให้เสียเวลาเลย”

“ก็แล้ว” ลุงพูด “แต่เราควรจะทำการตรวจตราดูถ้า
ไหนเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจว่า เราระจะต้องเตรียมเอาขึ้นไต่
ไปด้วยหรือไม่”

ปากถ้ำซึ่งมีลักษณะเกือบเป็นวงกลมนั้น กว้างประมาณ
ห้าฟุต ด้านมืดเป็นโพรงเข้าไปในหิน และเกลี้ยงเกลาเพราะ

เคยถูกสิ่งซึ่งระเบิดพุ่งออกจากเขาไฟไหลผ่านมาแต่ครั้งก่อน
โน้น เราเข้าไปในถ้ำนั้นได้โดยไม่ลำบากเลย

เราเดินไปตามพื้นที่ซึ่งรายล้อมเสมอกันหมด เมื่อเดิน
ไปได้ราวหกก้าว ก็มีคนเห็นหม้อของทางขวางหน้าเราอยู่
“บ้าจริง ๆ เห็นคนนั้นมาเกาะกระหยู่ได้” ฉันร้องขึ้นด้วย
ความเคือง เมื่อรู้สึกตัวว่าต้องหยุดชงักลงทันที เพราะอุปสรรค
อันเราไม่อาจผ่านพ้นไปได้

เราพยายามหาทางขวาก็แล้ว ทางซ้ายก็แล้ว ทั่วทุกทั้ง
ข้างบนและข้างล่างจนทั่ว ก็ไม่พบช่องทางอะไรเลย แต่ฉันยังไม่
หมดความหวังที่จะหาทางไปให้ได้ ฉันยังไม่เชื่อแน่ว่าอุปสรรคนี้จะ
ขัดขวางเราไว้ได้จริง ๆ จึงก็ลงตรวจดูใต้ก้อนหินนั้น ไม่มี
ร่องรอยอะไรเลยสักแห่งเดียว ข้างบนนั้นเล่าก็เป็นสโลแลง
ขวางอยู่เช่นเดียวกัน เราพากันทอคออาลัยในความหวังที่จะ
เดินทางผ่านต่อไป

ฉันชุกตัวลงนั่งกับพื้น ลุงของฉันเดินกลับไปกลับมาอยู่ที่
ปากทางนั้น

“สักทีเสสมทำอย่างไรกันนี้?” ฉันพูดออกมาดังๆ

“อ้อ! เขาต้องหยุดชงักการเดินทาง เพราะก้อนหิน
นี้ขวางหน้าไว้หย่างนั้นหรือ?” ลุงกลับยั้งถาม

“เฮนไปไม่ได้” ฉันทพูดเรื่อย ๆ “หินก้อนที่แตกแยกมา
 ชุกช่องทางไว้้น คงจะเคลื่อนมาหยุดที่นั่นโดยบังเอิญ ในขณะที่
 พูเขาไฟเกิดระเบิดขึ้น พายหลังจากสัณส์เสม็ดได้เดินทาง
 กลับแล้วเป็นเวลาหลายชั่วหลายขอมงคแห่งนั้นคงเป็นช่องทาง
 ที่หินละลายไหลลงมา และแร่ธาตุที่พูเขาไฟพุ่งออกมาคงมา
 รวมกันหยุดที่นั่น ทั้งนี้เป็นอุบัติเหตุแห่งอุปสัคซึ่งสัณส์เสม็ดก็มีไ้
 ประสพ และถ้าเราเอาหินก้อนนั้นออกไม่ได้ เราก็จะไปสู่
 โลกต่างพิภพไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น” ลงพูด “เราเอาเครื่องมือมาเจาะและฟัน
 ทำทางไปเถิด เรามาช่วยกันเอาหินก้อนนั้นออกกันเถะ”

“มันคงแข็ง เกินกำลัง ที่จะเจาะ หรือ ฟันลงไปได้” ฉันท
 พูดขึ้น

“แต่ — — —”

“ใช้ดินบนเถะ เราฝังดินบนเข้าที่นั่น แล้วระเบิดมัน
 เสียเลย”

“กินขึ้น! เออ จิงแหละ!” ลงของฉันทพูด “เราต้องการ
 ระเบิดหินก้อนนี้เถียวเท่านั้น ชันส์ ลงมือเถะ”

สุดท้ายชาวไอซ์แลนด์ของเรากลับไปที่พัก ไม่ช้าก็กลับ
 มาพร้อมด้วยขวานเจาะ ซึ่งเขาใช้ขุดฝังดินบน มันเป็นงานที่

ไม่สู้ร้ายนัก เขาต้องขอโทษให้พอที่ระงับคนสำคัญให้หาเสียก่อน
 กิระเบ็คชินคนแรงกว่าคนคำคงสัเท

ฉันกินเกินมาก ขณะนี้ฉันกำลังทำงานอยู่ ฉันก็ช่วยลง
 เทรยมสายชนวน ซึ่งทำด้วยกินย่นชนๆ บันไวโนแถบผา
 ความเย็นเกลียวยาว

“เราต้องทลไปไค้ละ” ฉันพูด

“เราต้องทลไปไค้แน่นอน” ลงของฉันทวนคำ

พอเที่ยงกิน งานของเราก็สำเร็จ คนสำคัญใน
 หลมเรียบรอยแล้ว สายชนวนล้ามมาตามพันอมงกันถึงปาก
 ถ้างานนอก ประกายไฟแวบเดียวเท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำให้
 กิระเบ็คอย่างแรงกระเบ็คชินไค้

“พวุง!” ลาคราอารยพดสนๆ

ฉันต้องคอยหยอกถึงหกชั่วโมง

รุ่งขึ้น วันพรหัสภัก 27 สิงหาคม เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
 ในการเดินทางได้พิภพ เมื่อถึงคดงตอนนั้น ฉันอดไม่ได้ที่จะไ
 เค้นระวีด้วยความหวาดหวั่น ตั้งแต่วันนั้นมาเราก็ไม่ต้องใช้
 เหตุผลในการตัดสินใจ หรือความฉลาดไหวพริบของเราอีกเลย
 เราต้องปล่อยให้ เหตุการณ์ดำเนินไปตามแต่อำนาจิจะบันดาล
 เรากลายเป็นเครื่องเล่นของโลกขาดไปเสียแล้ว

พอเวลา 6.00 น. เราต่างก็รู้สึกคันเค้น บัดนี้ถึงเวลา
ที่เราจะต้องระเบิดสีลาแลงเพื่อเบิกทางเดินต่อไปแล้ว

ฉันขอรับเกียรติเป็นผู้ชักสายชนวนเอง เมื่อชักแล้วฉันจะ
ต้องกลั้มมาลงพร้อมกับคนทั้งสอง แล้วเราเฝ้าพากันแล่นไปให้
ห่างฝั่ง เพื่อเลี้ยงภัยอันเกิดจากการระเบิด ซึ่งอาจไม่ยังเกิด
ผลแต่เพียงพายในฉาเท่านั้น

ตามการคำนวณของเรา สายชนวนจะลามหยุดราวสิบนาทีก่อน
ที่จะถึงหลุมกินสำคัญ ดังนั้นฉันจึงมีเวลาที่จะกลั้มมาลงแพ
ฉันเตรียมตัวเพื่อปฏิบัติหน้าที่ แต่ก็ไม่สามารถจะระงับ
ความคันตกใจไว้ได้

เราไกวรับแรงกินอาหารกัน เมื่อเสืกแล้ว ลงและผู้นำทาง
ก็ลงแพ ขณะนั้นฉันยังคงหยุดบนฝั่ง ฉันมีคอมพุไฟไว้พร้อมแล้ว
ดวงหนึ่ง สำหรับชักสายชนวน

“ลงมือไกวแล้วหลาน” ลุงของฉันพูด “แล้วรีบกลั้มมา
โดยเร็ว”

“มันใจเสียเด็ก” ฉันพูด “ฉันจะไม่เสียเวลาโดยไม่
จำเป็นตามทางเลย”

ฉันไปที่ปากฉา เบ็ดข้างคอมออก จับสายชนวนขึ้นมา
สาคราหารยลิกเนบรอกถือโครโนมิเตอร์ไว้

“พร้อมแล้วหรือ?” เขาตะโกนถาม

“พร้อมแล้ว!”

“ถ้าเช่นนั้นบุกไฟไ้!”

ฉันรีบเอาสายชนวนจ่อไฟ ยังเกิดเสียงเปรี้ยวๆ ครืนแล้ว
ฉันก็วิ่งอย่างเร็วที่สุดที่จะวิ่งได้ ตรงไปยังฝั่ง

“โศกลงมา” ลงเร่ง “ถอยแพออกเร็ว”

ฉันส่ายอย่างแข็งแรง เราย้ายหน้าออกทะเล แพอยู่ห่าง
จากฝั่งราวหกสิบฟุตแล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาที่น่าหวาดเสียวมาก
สาคราจารย์เฝ้าช่องก่เขมที่ใครโนมีเคอร์ทลอคเวลา

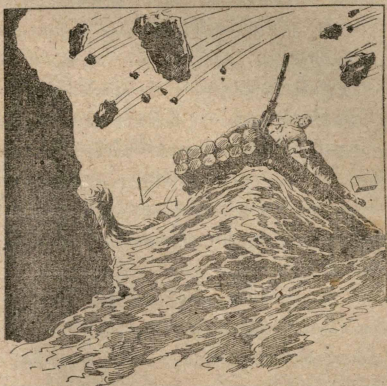
“อีก ห้า นาที” เขาพูด “สี่ นาที สาม”

ชีพจรของฉันเต้นสองครั้งในหนึ่งวินาที

“สอง หนึ่ง วินาสละ”

ขณะนั้นยังเกิดอะไรขึ้น? ฉันไม่คิดว่าฉันได้ยินเสียง
ระเบิด แต่ลึกส่นะตินเหล่านั้นได้เปลี่ยนแปลงไปทันที มัน
เบียดทางออกคล้ายกับแหวกม่าน ฉันมองเห็นหัวลึกลงไปใต้ฝั่ง
ท้องทะเลขึ้นยว่นเกิดเป็นคลื่นกลมๆมาทนนแพลอยขึ้นสูง

เราทั้งสามคนล้มลงทันที ในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที ทุกหน
ทุกแห่งก็มีไฟไหม้ ทันใดนั้นฉันรู้สึกว่ามีสิ่งทนนแพอยู่หายไป
เสียแล้ว ฉันคิดว่าแพนั้นตกตรงกลางลึกลงไป แต่มันก็ไม่ใช่

เช่นนั้น ฉันหยาการพุกก็ลง แต่เสียงคลื่นได้กลบเสียงของฉัน
เสียหมด จนเขาไม่ได้ยิน

นอกจากความมืด เสียงถกถกของ การลั่นส่เทือนและความ
รู้สึกภายใน ฉันเข้าใจได้ทันทีว่าได้เกิดอะไรขึ้น ข้างหลัง
ก้อนหินซึ่งเราเรียกกันมีเหตุอยู่ การระเบิดทำให้มันแผ่นดิน

ไหวจน บัดนี้ปากเหวนนี้ไต่เขาค้ออก และทะเลก็กลายเป็นสายน้ำ
ที่ไหลเชี่ยว พัดพาเราล่องไปในเหวด้วย

ฉันหมดหวัง หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว
เรากียังคงเบียดกันแน่นอยู่บนแพ ต่างจับมือกันไว้นแน่นเพื่อกัน
มิให้กระเด็นตกไปจากแพ เราสู้สู้กันสั่นสะเทือนอย่างแรงทุกคราว
ที่แพชนเข้ากับข้างเหว แต่อาการเช่นนั้นก็มีไต่ปรากคชันน้อยนัก
ฉันจึง ทัก ทัก เธอว่า เหวนคงกว้างใหญ่มาก ทางนี้เป็นทางที่
สู้กันสั่นสะเทือนได้เคยผ่านมาแล้วโดยไม่ต้องสงสัย แต่แทนที่เราจะ
ลงมากด้วยตนเอง เรากลับพาเฮาน้ำทะเลมาด้วย เพราะความ
ประมาทของเรา

ความคิดเหล่านั้นวนเวียนอยู่ในสมองของฉัน เป็นการยาก
ที่จะคิด ในขณะที่กำลังตก กำลังมาอย่างน่า เวียนหัวเช่นนั้น เรา
สังเกตจากลมซึ่งปะทะหน้าเราได้ว่า เรากำลังไปเร็วยิ่งกว่า
รถไฟซึ่งแล่นเร็วที่สุดเสียอีก การที่พยายามยกใต้ในขณะ
นี้ย่อมไม่ใช่นผล ตะเกียงไฟฟ้าของเราก็ดับเสียตั้งแต่เมื่อเกิด
การระเบิดขึ้นแล้ว

ฉันประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นแสงสว่างปรากคชันที่
ข้างตัวฉัน แสงไฟรัยหุ่ที่ดวงหน้าขรม ๆ ของฉัน คนนำทาง
ผู้สามาถของเราได้ทำการรุกโคมเป็นผลสำเร็จแล้ว ถึงแม้ว่า

เหลือแค่ปลายเชือกที่พันหุ่ยรอบ ๆ เสาใบเท่านั้น ขวานเจาะ
ขวานฟัน และค้อน ไม่มีเหลืออยู่เลย ส่วนสี่เบี้ยที่เหลือหุ่ยพอ
กนกวันเคียว!

ฉันทรวกท้าวแพ้วไม่พยะไรอีก สี่เบี้ยของเราหมดแห่ง
เพียงเล็กน้อย และชนมย์ก็รวบสองสามชน

ฉันทก็กระบอกให้ลงชายว่า เรากำลังหุ่ยในถานะคัยขึ้น
เพียงไร และเราจะยังชวดไปไต่อกนานอีกมากน้อย แต่ครั้นแล้ว
ฉันทก็นั่งเสีย เพื่อมิให้เขาเกิดอาวรณ์รายชนมาอีก

ขณะแสงโคมทรงลงแล้วก็คัยไป ให้ให้ม้านมอดหมก
ความมุกดกดยเข้าครอบงำอีก และเราก็อิ่มมหวังที่จะแก้ไขได้
อีกเลย เรายังมีไต่หม้ออีกท่อนหนึ่ง แต่ก็ทุบไม่ตก กิ่งนั้นฉันท
จึงทำอย่างเด็ก ๆ คือหลับตาลงเสีย เพื่อไม่ให้เห็นความมุก

เวลาล่วงไปอีก ฉันทถึงเกิดสายลมที่มาปะทะหน้า
จึงรู้ไควว่า อีตราเร็วของเราเพิ่มชนอีกสองเท่าตัว น้ำพุ้งคัง
ยั้งชน ฉันทคิดว่าเราไม่ไต่เลือนล่อยไปเสียแล้ว เรากำลังตก
ตรงคังไปทีเดียว ลงและอันสัพากันจัยแขนของฉันทไว้นั่น

ทันใดนั้นฉันทรู้สึกสันสเทือนไปหมด แพ้วไต่ปะทะเข้ากัย
ของสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ของแข็ง แล้วหุ่ยก็ถกถันท ลำนำพุ

ฉันมหาพุง ขึ้นมาที่แพทำให้ฉันล้าลึก ฉันกำลังระมุน
ตายแล้ว!

แต่สายนาทพุงมาทวมั่นเป็นหยูไม่ช้านัก ในระยะ
เวลาสองสามวินาที ฉันก็รู้สึกลมหายใจอากาศบริสุทธิ์ได้เต็มที
ลงและฉันสบายแขนฉันไวแน่นอน ฉันรู้สึกว่าจะถูกแทนแทน และแพ
ก็ยังคงเป็นพาหนะของเราทั้งสามอยู่ตามเดิม

พระเจ้าไผ่ระเบิด

ฉันคิดว่าขณะนี้เป็นเวลาราว 22.00 น. หลังจากที่ได้
รับความสั่นเทือนอย่างแรงมาแล้ว ประสาททั้งห้าของฉันเริ่ม
ทำหน้าที่เป็นครั้งแรก คือ การได้ยินเสียง เสียงที่ดังสนั่น
หวั่นไหวกลบหลุมหลายชั่วโมงนั้น ฉันได้ยินเสียงดังแล้ว ในที่สุด
ฉันก็ได้ยินเสียงพูดคล้ายเสียงกระซิบว่า

“เรากำลังลอบขโมย”

“ลอบขโมยอะไร?” ฉันร้องถาม

“ลอบขโมย เรากำลังลอบขโมย! เรากำลังลอบขโมย!”

ฉันยืนมือออกไปประณัย และรู้สึกว่ามีคนมาจับฉัน
ไหล่โซม เรากำลังลอบขโมยเร็วมาก

“จกได้เข้า! จกได้เข้า!” สัตราจารย์ตะโกน

ฉันสั่นตัวได้คิดได้ด้วยความยากเย็น ถึงแม้เปลวจะสั่น
ลง เนื่องด้วยอาการเคลื่อนไหวของแขนขาของฉันเอง แต่ไฟก็ยัง
ส่องสว่างให้มองเห็นภาพทั้งสี่ได้

“เหมือนนกที่ลอบขโมยไข่นั่นเอง” สัตราจารย์พูด “เรา

กำลังหุในปลอกแคบๆ ซึ่งกว้างไม่เกินยี่สิบฟุต เมื่อนาทเลไหลลงไปถึงกันเหวแล้ว ก็ไหลขึ้นหาระดับของมัน และเราก็ลอยติดขึ้นไปด้วย”

“ขึ้นไปที่ไหน?”

“ลงไปไม่รู้ แต่เราก็ต้องเตรียมตัวพร้อมไว้เสมอ เพื่อเหตุฉุกเฉินซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ เรา กำลังลอยขึ้นในอัตราเร็วสิบสองฟุตต่อหนึ่งวินาที หรือราวแปดไมล์ครึ่งต่อหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นเราพากินอาหารเขากำลังไว้ก่อนเถิด”

ฉันได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็มีของกินเขารัฐสักเสี้ยวๆ

“กินอาหารหรือ?” ฉันทวนคำ

“แน่นอน ไม่ต้องชักช้า”

ถ้าเราจวดยพตกกับชั้นที่เป็นภาชนะคนมารัก ชั้นสี่สิบห้าว

“อะไรกันนี้” ลงพูด “สี่เบี่ยงกว้างของเรายาวหมด

แล้วหรือ?”

“มีเหลืออยู่เท่านั้นเอง เนือแห่งชั้นเดียวสำหรับเราสามคน”

ลงคลั่งมือหงายฉัน

“ลงยังคิดว่าเราจะรอดตายอยู่อีกหรือ?” ฉันถาม

“ไม่มีใครตอบคำถามของฉันเลย

เวลาล่วงไปอีกหนึ่งชั่วโมง ฉันรู้สึกหิวกระวนกระวายเป็นพิเศษ คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครลงมือกินอาหารที่เหลือหย่อนเลย

เรายังคงลยชนด้วยความเร็วสูงเรื่อยไป บางคราวก็เร็วจนไฟท้าย เชนเกือบชนกับคนบนถนนด้วยสูงเร็วเกินไป แต่นักบินเหล่านี้ เมื่อยังชนสูงก็ยิ่งผจญกับความหนาวมากจน ส่วนเรากลับตรงข้าม เราต้องผจญกับความร้อนซึ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เวลาล่วงไปอีกหนึ่งชั่วโมง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงหย่างไร นอกจากอุณหภูมิซึ่งยังคงขึ้นสูงเรื่อย ๆ ในที่สุดลงก็พักชงก่อนว่า

“เราคงตกลงใจให้แน่นอนจนคราวละ”

“ตกลงใจอะไรกัน?” ฉันทวนถาม

“ตกลงใจกินอาหารเขากำลังกินไว้นะซี แล้วเราจะได้เตรียมตัวไว้ลงนกับเหตุฉุกเฉินต่อไป”

“ถ้าเช่นนั้น เรามากินกันเถิด” ฉันกล่าวรับของความเห็นของเขา

ลงแบ่งขนมปังกรอบและเนยแห้งออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน แล้วแบ่งรายกันกิน ลงของ ฉันกินหย่าง ระ กะและกินเฮ็คคอร์วอย ส่วนฉันนั้นคงแหม่วหัว ก็กินหย่างไม่มีรส และกินด้วยความสนใจ ฉันกินส่วนแบ่งของเขาตามปกติหย่างใจเย็นๆ

เขาก็นั่งสนทนากับคนอื่นที่ไม่มายุ่งถึงกาลพายุหนาวเลย
เลย เขาพบปะกับคนที่นี่หลายคนที่คุ้นเคย และได้อาสา
ให้เรา คนที่คุ้นเคยกัน

เรากินอาหารครั้งสุดท้ายของเราหมดแล้ว บัดนี้เป็นเวลา
5.00 น.

อันหมื่นคนส่งหยาบเร็ว ฉันรู้สึกว่าการกักขังใน
อากาศที่ร้อนปานกับไฟ เราพากันอดทนและเสียดาย
การสวมเสื้อผ้านอนทำให้ความอบอุ่นที่กายค่อยๆเย็นลงบ้าง แต่
ความทุกข์ใจซึ่งคงมีอยู่

“นั่นเรามีกำลังใกล้เคียงไฟซึ่งร้อนระอุเขาไปทุกทีแล้ว
หรือ?” ฉันร้องตะโกนในขณะที่รู้สึกถึงความวุ่นวายเพิ่มขึ้นอีก
เป็นทวีคูณ

“เปล่าเลย” ดังตอบ “เป็นไปได้ยาก”

“ถึงกระนั้น” ฉันพูด พลางเอามือแตะผนังหิน “หินนี้
ร้อนราวกับถ่านไฟ”

ขณะที่ฉันพูดใกล้ช่องเขามือแตะผนังนั้น แดงของรอยเท้ากลับ
โผล่เร็ว

“น่าเกลียด!” ฉันร้องตะโกนขึ้น

คราวนี้สาครอาจารย์ลีเคนยวชคไม่คอย เป็นแต่สแก
 อาการโกรธเคืองเท่านั้น ทันใดนั้นความหวาดกลัวก็เข้าครอบงำ
 ฉันทันทีฉันปลุกใจตัวเองให้เป็นคนกล้าไม่กลัว ความร้อนที่เกิน
 ธรรมดาเช่นนั้น และน้ำหนักลงเกือบห้อย มันบอกเหตุล่วงหน้า
 ว่าอะไร? ฉันมองดูเข็มทิศ มันเป็นขั้วไปเสียแล้ว เป็นขั้วจริง ๆ
 เข็มแกว่งจากทิศนี้ไปทิศนั้นไม่หยุดนิ่ง ขั้วไปทั่วทิศ มันหมุนราว
 กับเป็นโรคเวียนหัว!

“ลง! ลง!” ฉันร้องเรียก “เราเสียดชะครวณ!”

“อะไรกัน?” เขาถามด้วยความใจเย็นอย่างประหลาด
 “หลานเป็นอะไรไปหรือ?”

“ฉันเป็นอะไรไปหรือ? คุณถามถึงหลานนี่สิ สิ่งเกิด
 ความร้อนแรงนั้นยาก คุณถามถึงเกือบทั่วขั้ว โชนาลอยขึ้นรับ
 กลุ่มเป็นหมอก คุณความประหลาดของเข็มทิศ ล้วนแต่เป็น
 สัญญาณแห่งแผ่นดินไหวทั้งนั้น”

ลงลงลิ่วซ่า ๆ

“แผ่นดินไหว?” เขาพูด

“ถูกแล้ว”

“หลานเอ๋ย ลุงคิดว่าหลานผิดถนัด”

“ลุงไม่กลัวสิ่งเกิดสัญญาณเหล่านี้บอกหรือ?”

“หลานว่าเป็นสัจฉานของแผ่นดินไหวหรือ? ไม่ใช่เลย
ลุงเข้าใจว่า เป็นสัจฉานที่ตกกว่านั้นอีก”

“ลงหมายความว่าอะไร?”

“การระเบิดนี่ซี!”

“การระเบิด!” ฉันทวนคำ “ถ้าเช่นนั้น เรามีเข้ามา
อยู่ในปล่องของเขาไฟที่กำลังคุอยู่แล้วหรือน?”

“ลงดีกว่าหย่างนั้นแหละ” สาคราจารย์ ลูกเขยบรอกพด
พลางยิ้ม “และมันเป็นสิ่งประหลาดที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับเราได้”

สิ่งประหลาดที่สุด! ลงของฉันทวนเข้าไปแล้วหรือ? เขา
หมายความว่าอะไร? เขายิ้มหย่างไรเป็นทำไม?

“อะไรกันนี่?” ฉันทะโกนออกมา “เราตกอยู่ในเขต
การระเบิดของเขาไฟ เพราะหกมิได้นำเราเข้าสู่วิถีทางแห่งหิน
ละลายอันร้อนแรง แห่งสเถกหินไฟ แห่งธารน้ำเดือด แห่งแ
วาทกษณิกที่ไฟเขาไฟพุ่งออกมา เราจะถูกพ่นขึ้นสู่ท้องฟ้าพร้อม
ด้วยเหล่าก้อนหินน้อยใหญ่ ท่ามกลางเงาดำและหินละลาย
ที่ถูกพ่นพรวดออกมาทั่วทั้งท่าผืน ในท่ามกลางเปลวไฟที่ปลิวหมุน
ไปราวกับพายุ นี่แหละหรือ คือสิ่งประหลาดที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับ
เราได้!”

“ถูกแล้ว” สาตราจารย์รับคำ เบ่งตาขึ้นเห็นอชอยแว่น
มองดูฉัน “เพราะมันเป็นทางเดียวกับเราจะมีโอกาสกลับคืนสู่
ผิวโลกได้”

ความผิดปกติแปลกพิสดารวณเวียนอยู่ในสมองของฉัน
ลงคิดถก ถกข้อจริง ๆ และไม่ว่าขณะใด ฉันไม่เคยเห็นเขา
เชื้อไฟหรือแน่ใจยิ่งไปกว่าขณะนั้นเลย เขาคอยเวลาคำนวณโอกาส
ทัพเขาไฟจะระเบิดขึ้นได้ไปพลางอย่างไรเย็น

เรายังคงถูกหนนล่อยชนเรื่อย ๆ ตลอดคืน เลี้ยงต่าง ๆ
ทั้งยังชนกว่าเดิม ฉันหายใจแทบไม่ออกและคิดว่า วาระสุดท้าย
ของฉันได้มาถึงแล้ว

เป็นที่ชายชักร้า เรากำลังถูกหนนล่อยชนด้วยอาการ
เคลื่อนไหวแห่งการระเบิดของพเขาไฟ สิ่งที่หนนแพให้ล่อยชน
มานาน คอ น้าเคอช และพายุได้นำเคอชก็คือหินละลายและ
ก้อนหินใหญ่น้อย ซึ่งเมื่อพลุ่งขึ้นพ่นปากปล่องแล้ว ก็กระเจติ
กระวายไปทั่วทิศ เรากำลังหุบในปล่องพเขาไฟอย่างไม่มียึด
สิ่งยึดเลย แต่คราวนั้นแทนที่จะเป็นปล่องพเขาไฟสเนเฟลลิตก็
แล้ว กลับเป็นปล่องพเขาไฟอีกแห่งหนึ่งซึ่งกำลังคุอยู่ ฉันถาม
ตัวเองว่าจะจะเป็นพเขาไฟอะไร และเราจะถูกพ่นไปตกยังส่วนไหน
ของโลก แต่แรกนั้นเราอยู่ในส่วนเหนือของโลกแน่นอนละ

ก่อนที่เขมทสระเสด็จยังคงชัษย์ในตำแหน่งนั้นตลอดเวลา และ
 เมื่อจากแหลมสักกลับเสด็จมา เราเดินทางขึ้นทางเหนือ
 เรียบไปทางหลายร้อยไมล์

ตลอดเวลา เขาเราียงขันสั เบียงบนควย ความเร็วสูงกว่า
 เติม เราียงไถลผิวโลกเข้าไป ความร้อนกลับเพิ่มขึ้น แทนที่
 จะลดน้อยลง ทั้งนี้เนื่องด้วยอิทธิพลของภูเขาไฟระเบิด

ทันใดนั้น ก็ปรากฏแสงสีทองแฉ่งววยวายพลุ่งโพล่งเข้ามา
 ในปล่อง ซึ่งกว้างออกไปทุกที ช่องทางอันลึกซึ้งนั้น เหมอน
 ปล่องไฟมหึมา มีไอน้ำพลุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน และเปลวไฟ
 แลยเลือนนึ่งหยั่งข้างขวาและซ้าย

“คุณัน คุณันชั ลง!” ฉันท้องตัน

“เปลวไฟกำมะถันนั่นเอง” เขาพูด “เป็นของธัมมว

ในการระเบิดของภูเขาไฟ”

“ถ้ามันเข้ามาใกล้เราล่ะ?”

“มันจะไม่มาใกล้เราเลย”

“แต่ถ้าเราล้าสักหายใจไม่ออกล่ะ?”

“เราจะไม่ล้าสักออก ปล่องนี้กว้างออกทุกที และถาดัง
 คราวจำเป็น เราทั้งแปดเสด็จได้ แล้วเข้าไปแอบในโพรงหิน
 ที่โคกหนึ่ง”

“แล้วก็นำ น้าทขึ้นมาเรื่อย ๆ อีกละ?”

“ไม่มีน้าอีกแล้ว อีกเซต มีแต่หินละลายซึ่งไหลกันเรา
ขึ้นสู่ปากปล่องเท่านั้น”

ความจริงเป็นเช่นนั้น ของเหลวที่หนืดกันเราขึ้นมาครั้งแรก
นั้นไม่มีผล มีแร่ธาตุต่าง ๆ มาแทนที่ แล้ววัตถุเหล่านั้น
ขึ้นมากและกำลังเดือดอยู่ ความร้อนที่ขึ้นจนแทบทนไม่ไหว
เหงื่อไหลโซมตัว เพียงแต่ความเร็วของการลอยพุ่งขึ้นเท่านั้น
ก็เพียงพอให้เราหายใจไม่ออกหทัยแล้ว

อย่างไรก็ตาม สาตราจารย์เคเนบรอกซ์ ก็มีไคทิงแพตาม
ที่ไคคิกไวท์กอน เขาทำถูกทีเดียว ไม่ท่อนที่เราเอามาต่อเป็นแพ
นั้น เป็นถาดรองรับหยางมันคงของเรา ซึ่งเราหาไม่พบในที่
อื่นใดเลย

รุ่งขึ้นก่อน 8.00 น. มีเหตุการณ์ใหม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้น
การลอยเลื่อนขึ้นสู่เบื้องบนนั้นไคทิงคังกิล แพหยกหนึ่งหยูกก็
“อะไรกันนี่?” ฉันท้องถาม ตัวเขาไปเพราะการหยก
ซึ่งก็ในทันทีทันใด

“ก็หยกนะจ้ะ” ลงคอบ

“การระเบิดของเขาไฟสันสัถลงแล้วหรือ?”

“ลงก็กว่ายัง”

ฉันยืนชมมองไปรอบ ๆ ข้างที่น่ะจะไปคิดแง่หินเข้า เลย
กันแร้อาคฤทธาน์ถึงคนขึ้นมาไว้อีกคราว ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราต้องผลักดันให้หลุดออกจากแง่หินโดยเร็ว

แต่การนั้นก็มิได้เป็นดังนี้ หินละลายและเสสหินที่รวมกัน
เป็นลำคั้นแพขนมานัน ก็หยกนึ่งหยกเหมือนกัน

“นี่พเจ้าไฟหุยกะระเบิดแล้วหรือ?” ฉันร้องถาม

“อ้อ!” ลงของฉันอทานโดยมิได้เขี่ยปาก “หลาน
กลัวว่าจะเป่งกันหรือ ทำใจให้มันไว้อีกครั้งเถิด การหยก
นั้นคงไม่เป็นหยกนานนัก บัดนี้ก็ล่องไปทำนาที่นั่น และ
ไม่ช้า เราก็จะลอยขึ้นสู่ปากปล่องอีก”

ขณะที่พัก เขายังคงร้องใคร่โนมิเคอร์หุยกะตลอดเวลา
ในไม่ช้าแพก็ไหวตัว และลอยขึ้นสู่เบื้องบนโดยเร็ว แต่ก็เป่ง
ไปชั่วเวลาสองนาทีเท่านั้น แล้วก็หยุดอีก

“ก็!” ลงพกวกลางเวลา “อีกสิบนาที เราก็จะลอย
ขึ้นไปอีก”

“สิบนาทีหรือ?”

“ถูกแล้ว นี่เป็นพเจ้าไฟซึ่งมีอำนาจระเบิดเป่งพัก ๆ
มันหุยกให้เราพักหายใจเหมือนกันกับตัวมันเอง”

ลงของฉันทกตกิจ ๆ ครั้นถึงเวลากำหนด เราถูกกัก
 ลอยขึ้นด้วยความเร็วสูงเสียดฟ้า เราต้องพึ่งพาขลุ่ยเงาะแพ้ว
 แน่น เพื่อมิให้กระเด็นตกออกไปนอกแพ้ว ทันใดนั้นอาการคัน
 กิ่งกตกิจ

การเคลื่อนไหวทำงานของนัก เกิดขึ้นซ้ำซากอีกครั้งกำหนด ฉันท
 บอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า ทบทวนที่เริ่มถูกกักลอยขึ้นใหม่ ๆ
 นั้น มีกำลังแรงเพิ่มขนทุกที และในระหว่างเวลาพัก เรา
 เกือบหายใจไม่ออก เมื่อเราเคลื่อนไหวทุกข้อไป อาการสั่นทำให้
 ฉันทหายใจไม่ออก การสัมผัสที่ไต่รับแล้วไต่รับอีก ทำให้
 ความรู้สึกของฉันทค่อย ๆ ลดน้อยลงเป็นลำดับจนหมดไป ถ้า
 หากอันใดไต่เห็นยวบยฉันทไว้ ฉันทคงเอาหัวทิ่มเข้ากับผนังหินเสีย
 หลายครั้งแล้ว

ฉันทจำเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงโมงคร่ำ ๆ มาได้ไม่ฉันท
 ฉันทมีความคิดอยู่เพียงในเสียง ซึ่งดัง สั่นไม่ หยุดหย่อน ใน
 อาการเคลื่อนไหวของก้อนหินบ้าง และในอาการที่แพ้วหมุนเวียน
 คุกรุ่นข้างข้าง มันไต่ลงตัวห้อยบนยอดคลื่นหินละลาย ท่ามกลาง
 ผงเงาซึ่งปลิวเป็นหาฝน และเปลวไฟซึ่งลุกโผลงห้อยไต่รอบ
 สิ่งสุดท้ายที่ฉันทเห็นก็คือ ดวงหน้าของชนล ซึ่งต้องแสงไฟ
 สว่างจ้า

สตรอมโบล์

เมื่อฉันเดินตามนอกกระทงนี้ ก็รู้สึกวุ่นวายข้างหนึ่งของ
ฉันส์ โอ๊ยหุ่ยรอบเฮว และอีกข้างหนึ่งพองลงของฉันไว้ ฉัน
ไม่ได้รับยากเจ็บร้ายแรงอันใด นอกจากถลอกเล็กน้อย และ
รู้สึกทั่วตัวสั่น ฉันนอนหุบไหล่เขา ห่างจากเหวประมาณ
สองก้าว ถ้าขยับตัวแม้แต่เล็กน้อย ก็จะต้องตกลงสู่ก้นเหวนั้น
ฉันส์ ก็ช่วยให้ฉันรอกพ้นจากความตาย ในขณะที่ฉันกำลังลงมา
ความฉากปากปล่องหุบเขาไฟ

“เราอยู่ที่ไหนกันนี่?” ลงถาม คุณหมอนเขาารู้สึก
ไม่เป็นที่พอใจเล็กน้อย ในการที่กลิ้งมาสู่ผิวโลก

คนนำทางของเราอีกโหล่ สบแหวว่าเหนื่อย

“ในไอชแลนด์ใช่ไหม?” ฉันถาม

“ไม่ใช่” ฉันส์ตอบ

“อะไร? ไม่ใช่หรือ?” สตรอมบอร์ว็องเกอร์โกลน

“ฉันส์ผิดไปแล้วละ” ฉันพุกพลาญลุกขึ้น

ฉันหวังว่า จะได้เห็นยอดเขาซึ่งปกคลุมไปด้วยหิมะ อันไม่
รู้จักสูญสิ้นในแถบเหนือของโลก ซึ่งส่องสว่างด้วยแสงอาทิตย์

ชอบ ๆ แล้วยังกลัวว่าพวกมีประเทศดลย์ทรงกันขำกับมีความภาค
 หมายไปหมด ลุง อันส์ และควินได้มานอนอยู่บนดาดเขา
 ซึ่งร้อนรุ่มด้วยแสงอาทิตย์อันแรงกล้า ฉันทบไม่เชื่อนัยน์ตา
 ของตัวเอง แต่ผิวน้ำที่เกรียมแก่กราวถ้ำทะเลไปนั้น ไม่ทำ
 ให้สงสัยอีกต่อไป เราขอมาพันปล้องพเขาไฟไคท์อย่างเคย
 จะไม่มีเครื่องแก่งกายเลย และทวงอาทิซึ่งเรามีได้ประสพเลย
 கடலเวลาสองเดือนที่ล่วงมานี้ ก็กำลังแผกแสงสว่างและความ
 ร้อนมายังเราเต็มที่

สาครวหารยัเชื้อขึ้นว่า

“นี่ไม่ใช่พเขาไฟในแถบเหนือ ซึ่งมีสีดาแดง และยอด
 ปกคลุมด้วยหิมะ”

“ถ้านั่น —”

“อ้อ! อักเซล กู!”

เหนือหัวเราขึ้นไปราวห้าร้อยฟุตเป็นอย่างมาก มีปาก
 ปล่องพเขาไฟ ซึ่งมีปลวไฟสูงเป็นดำศาล มีหินละลาย
 และเถ้าถ่านพ่นออกมากทุก ๆ สิบห้านาที ฉันทูลึกว่า พเขานี้มัน
 สเทือนไปหมด นวดาเขาเบื้องล่างลึกเราลงไป มีแร่ซาก
 ซึ่งเกิดจากอาถรรพะเบิกกองสุมอยู่เป็นชั้น ๆ ยาวเหยียดลงไป
 ราวเจ็ดร้อย หรือ แปดร้อยฟุต เสงเขาเบื้องล่างนั้นมองไม่เห็น

เพราะผิวไม่ขึงเสียหมด ในจำนวนต้นไม้เหล่านั้น สันหลังเกก
ไถว่ามีต้นมะเขือ ต้นขอลี และเดาอรุ่น ซึ่งมีผลสีม่วงเป็น
พวงงาม

ภูมิประเทศทั้งนี้มิใช่ลักษณะในดินแดนภาคเหนือของ
โลกเลย

เมื่อมองเลยแนวไม้อันเขียวชอุ่มออกไป จะเห็นพื้นน้ำ
ในทะเลสาบหรือมหาสมุทร สันหลังให้รู้ว่า แหล่งอันน่าชมอัน
เป็นเกาะกว้างไม่กี่ไมล์นัก ทางตะวันออกมีท่าเรือเล็กๆ มีเรือ
ชนิดที่มีรูปร่างแปลกกว่าที่เราเคยเห็น แล่นไปมาบนท้องน้ำสี
เขียวคราม ใกล้ออกไปเบื้องหน้าโน้น มีหมู่เกาะโผล่ขึ้น
เห็นอันน่าเป็นจำนวนมากมาย หนึ่งราวกับเป็นจอมปลวกใหญ่ๆ
เรียงรายกันอยู่ ทางทิศตะวันตกเห็นหาคซึ่งค่อยๆ ไล่สู่ขอบ
ฟ้า บางตอนก็เห็นภูเขาเขียวอย่างเด่นชัด และบางตอนก็มี
ภูเขาไฟ ซึ่งบนยอดมักมีกลุ่มควันพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ทางทิศเหนือปรากฏพื้นน้ำยาวเหยียดสู่กลดสายฟ้า ใ้รับ
แสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ เห็นยอดเสากระโดงเรือบ้าง
เห็นใบเรือที่พองลมหยกหยก โนนข้างทรงนั้นบ้าง

ภูมิภาพที่มีไอน้ำกลั่นว่าจะไต่เห็นเช่นนั้น ทำให้ความงาม
อันน่าพิศวงของมันเพิ่มขึ้นอีกหลายร้อยเท่า

“เราอยู่ที่ไหนหนอ? นี่เราอยู่ที่ไหน?” ฉันรำพึงกับ
ตนเองซ้ำๆ ซากๆ

ฉันสับสนกาลลงหย่างคนไม่มีกิจวนอะไรเลย ลงมือ
ไปข้างหน้า

“เราลึกลับอะไรก็ตาม” ลงพดในที่ลึก “มันค่อนข้าง
จะอบอุ่นเกินไป พูเขาไฟก็ยังระเบิดอยู่ และทุเรศมากที่เกี่ยว
ในเมื่อเราหลุดออกมาจากพูเขาไฟไค้แล้ว แต่กลับมากินก้อน
หินใหญ่ๆ ตกจากหิ้งอีก เราลงไปข้างล่างกันเถะ จะได้สัมผัส
ให้รู้แน่ๆ เราอยู่ที่ไหน นอกจากนั้นถึงหัวและกะทายน้า
เหลือทนแล้ว”

แน่นอนที่เกี่ยว ลงของฉันไม่เป็นคนที่คิดไค้คิดในสิ่ง
มากเกินไป สำหรับตัวของฉันนั้นล้มความหิวหมดสิ้นแล้ว ฉัน
อยากนั่งหุยนะทีนไค้อีกหลายชั่วโมง แต่ฉันก็จำต้องปฏิบัติตาม
ของฉัน

พูเขาไฟลึกลับขึ้นมาก เราเดินพลากย่อยๆ เมื่อไปเหยียบ
ถูกกองเถ้าถ่าน ในขณะพยายามเลื่องจากเหล่าธารหินตรง
ซึ่งไหลลงมาจากยอดมาเหมือนรูน้ำ ฉันพบกระดุมและ
เวลาที่เราลงมา ความมืดเห็นของฉันทำให้ฉันพุ่งตัว
จนยากที่จะนั่งเงยไวไค้

“เราอยู่ไหนแน่ๆ” ฉันท้องขึ้น “คงเป็นฝั่งทะเล
ของอินเดีย หรือหมู่เกาะมลายา หรือเกาะกลางสมุทร เราได้
เดินทางข้ามมาครึ่งพิภพ และได้มาโผล่ตรงที่ตรงข้ามกับที่
เดิมแล้ว”

“ก็เข้มนี่อย่างไรล่ะ?” ลงถาม

“เข้มนี่สนหรือ?” ฉันทักด้วยความฉงน “ถ้าถาม
เข้มนี่สนก็เป็นอย่างนั้นว่าเราเดินทางขึ้นทางเหนือเรื่อยไปที่เดียว”

“ถ้าเช่นนั้นเข้มนี่สนก็ดวงเราละซี”

“จึง นอกจากนั้นจะเป็นชาวโลกเหนือเท่านั้น”

“ชาวโลก ไม่ใช่หรอก แต่เป็น—”

ตกอยู่ในสถานะที่อธิบายไม่ได้ ฉันทึ่งว่าระลอกอย่างไรโลก
เมื่อเดินมาได้ราวสองชั่วโมง เราก็ถึงหมู่บ้านซึ่งมีคน
ฮอลฟ์ ต้นทึบทึม และเกาะงุ่นขึ้นสรวง ราวกับว่าไม่มีใคร
เป็นเจ้าของ ยิ่งกว่านั้นเราผู้หิวในสภาพที่คงการอาหารและ
เสื้อผ้า จึงไม่เลือกว่าเป็นอาหารชนิดใด ช่างสิ้นใจอะไรเช่นนั้น
ในเมื่อได้ปลุกผลไม้ที่กินเหล่านี้ใส่ปากเคี้ยว และได้กินงุ่น
สีม่วงพวงโตๆ เข้าไปแล้ว ห่างออกไปไม่สู้ไกลนักก็ย่นน้ำ
บ่อหนึ่ง ห้วยกลางลานหญ้าพวยไคร้มีไม้ เราพากันล้างหน้าและ
ล้างมือด้วยความชื่นบานอย่างเหลือล้น

ในขณะที่เรากำลังพักผ่อนอยู่ ก็เห็นเด็กคนหนึ่งโผล่ตัว
ออกมาระหว่างคันซอล์ฟ

“เฮอ!” ลินพุก “นั่นดูจะเป็นพลเมืองคนหนึ่งของคน
บรมสุขชน”

เด็กคนนั้นเป็นเด็กยากจน ทำทางขีวโรค และแต่งกาย
ซมดกซ่มอม เมื่อเห็นเราเขาก็ตกใจ ทั้งนี้เพราะพวกเราเหลือแต่
กางเกง และไม่ไ้โกนหนวดโกนเครากันเลย เราจึงคงมี
รูปร่างไม่น่าคนัก ถ้าฉันนี้ไม่เป็นคนที่เต็มไปด้วยพวกโรผู้ร้าย
แล้ว เราก็อาจจะทำให้ราสกรแลขนตกใจมากอยู่

ขณะที่เด็กนั้นยาระถอยหนี ฉันก็วิ่งตามไปอุ้มกลับมา
เด็กนั้นทั้งเตะและคน ร้องลั่นมากตลอดทาง

ลุงของฉันปลอบโยนให้อย่างที่ที่สุดที่จะทำได้ แล้วถามเป็น
ภาษาเยอรมันว่า

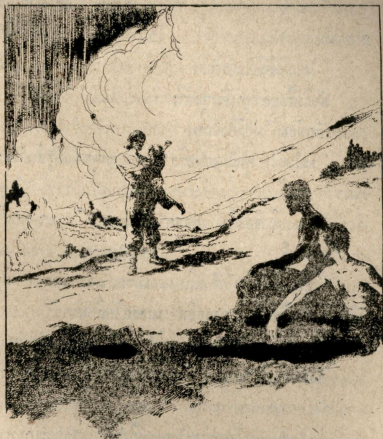
“เขาถูกขโมยอะไร พ่อหนูน้อย?”

เด็กคนนั้นไม่ตอบว่าอะไร

“ก็ละ” ลุงของฉันพุด “ทีนี้คงไม่ใช่ในเยอรมัน”

ครั้นแล้วก็ถามเป็นภาษาอังกฤษขึ้น

“ก็ดูก็ยังไม่ตอบอีก ลินดงใจมาก

“เป็นอะไรไปเสียกะมัง?” สูงพอกัน แล้วถามเป็นภาษา
ฝรั่งตลอดไป.
เด็กนั้นเงยขึ้นมาตอบ

“สองพทภาสาธิตาคือคึกคัก” ลงพท แล้วถามเป็น
ภาษานัน

“โคเว ชีอาโม?”

ฉันก็เลียนคำพูดของลุงบ้าง

เด็กน้อยก็ไม่ปรีปากเลย

“อะไรนี่! พทไม่เป็นหรือ?” ลุงพทตัวบึ้งลึกลับกรอ
ขึ้นมา

“โคเมชี ชีอามา เกวสตา อีโซลา?” เขาพทซ้ำ
เป็นภาสาธิตาคี

“สตรอมโยดี” เด็กเลี้ยงแกะตอบ และหันหลังจากมือ
ฉัน แล้วหนีเข้าไปในคองฮอลฟ์ หนีออกไปถึงทุ่งหญ้า

“สตรอมโยดี! สตรอมโยดี!” ฉันทวนคำซ้ำ ๆ กัน
ลุงเลียนอาการและคำพูดของฉันพร้อมไปด้วย รวาทัยว่า
เรากำลังร้องเพลงประสานเสียง

โอโฮ! การเดินทางอะไรอย่างนี้! เป็นการเดินทาง
พิสดารอะไรเช่นนั้น! เขาพาเขาไฟลูงกัน แล้วมาออกทางอีกจุดหนึ่ง
ที่จะเป็นหนทางไกลจากที่เดิมทั้งสามพันไมล์ ไกลจากสเนเฟลด์
ไกลจากไอชแลนก์ หยู่กันคนละมุมโลก โชคดีในการเดินทาง
สำหรับเราได้นำเรามาสู่ใจกลางของประเทศ ถึงงานที่สนุกในโลก

เราไต่จากภูมิภาคนั้นไปกลุ่มไปด้วยหิมะตลอดกาล มาสู่ถิ่นแดน
อื่นเขี้ยวข้อมักด้วยพันธุ์พริกสา และจากหมู่เมฆคตมอกลอนมีกมัว
แห่งภาคหนาว มาสู่ท้องฟ้าสีครามแห่งเกาะชีวิต

เมื่อได้กินผลไม้และคมน้ำหวานอมทนนำชุ่มชื้นแล้ว เรา
ก็ลัดเกินตรงไปยังท่าเรือของสตรอมโฮล์ เราก็คว่าเราต้อง
ระมัดระวังในการที่จะบอกว่า เรามาสู่ที่นี่ได้อย่างไร ชาว
อิตาลีผู้เชื่อถ้อยในไสยศาสตร์ คงจะคิดว่าเราเป็นยาสาง ซึ่งโผล่
มาจากขมมนรก ดังนั้นเราจึงทำคนทุกคนเรื่อแตก เราได้เกียรท
นัยไปก็จริง แต่ปลอดภัยกว่า

ขณะที่เราเดินไปตามทาง ฉันได้ยิงลงบนพื้นฟ้าว่า “แต่
เข้มนี่สละแล้ว เข้มนี่สละไปทางเหนือแล้ว เราจะอธิบายแก้ไขได้
อย่างไรกัน?”

“ก็อย่าไปอธิบายมันสิ” ฉันพูดชักด้วยความไม่พอใจ
“นั่นแหละเป็นทางที่ง่ายที่สุด”

“หือ! สัตวราจารย์แห่งสถานลึกลับไสยอันเนอุมไม่สามา
ดที่จะค้นพบเหตุผลแห่งสภาพอัศจรรย์ของโลก! น่าละอายเหลือเกิน”

ขณะที่พูดนั้น ดวงของฉันไม่ได้ไล่เสียเลย มีเข็มขัดหนึ่ง
หยูกเฮว มีแว่นคาหยูกหนึ่งวง เขาจึงกลายเป็นสัตวราจารย์
แห่งโลหะวิทยาที่ลงเลใจเสมออีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเราออกจากกองออลฟ์มาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง ก็ถึง
 ทำเรอซานเวเซนโฮ ที่นั่นได้เรือกคาย่ช่วยการของเขาที่ไกรบไซ
 เรามาตลอดเวลาลับสามสัปดาห์ ลุงได้ช่วยให้เขาค้นความ
 เต็มใจยิ่ง.

บทที่ 20

ในที่สุด

บทนี้เป็นบทสุดท้ายของนิยาย ซึ่งแม่แคปตันดาทานท์ไม่เคยผิดพลาดในสิ่งใดเลย ก็ยังไม่ยอมปลงใจเชื่อ แต่ฉันก็เตรียมพร้อมล่วงหน้าไว้แล้วที่จะแก้ไขข้อสงสัยของคนทั้งปวง

พวกชาวประมงแห่งสครอมโบลีอันรับเรา ในสถานที่เราเป็นคนเรือแตกซึกเซมา เขาพากันให้อาหารและเสื้อผ้าแก่เรา เมื่อใดที่คอยอยู่ถึงสี่สัปดาห์แล้ว เราก็ตกลงไปย้ายหน้าไปยังท่าเรือเมืองเมสสินา ในวันที่ 31 สิงหาคม เมื่อเราได้พักผ่อนเสียสองสามวันก็พบว่าความอดโรยทั้งปวง

วันศุกร์ที่ 4 กันยายน เราโดยสารเรือวอลครัน ซึ่งเป็นเรือรถไฟของบริติชฝรั่งเศส ก่อนมาถึงสามวัน เราก็นอนกึกมารูแซบลิ เรายังคงคิดไว้ถึงสิ่งเดียวเท่านั้น คือ เซมทิส ลูกพี่ของเรานั่น เหตุผลซึ่งหาคำอธิบายประกอบไม่ได้มัน ยังคงเป็นสิ่งทหนักใจสำหรับฉันมาก วันที่ 9 กันยายน ตอนบ่ายเราก็ตกลงมัวร์

ฉันจะไม่พยายามเล่า ถึงความ ประหลาดใจของ ข้ามารท่า
หรือความ บั๊คชองกรอยเบนโคยละเอียก

“ บั๊คนท่านเป็นผู้กล้าหาญคนหนึ่งแล้ว ” กรอยเบนพู

“ ท่านจะคงไม่จากฉันไปอีก ”

ฉันมองเขา เขายมทั้งนาตา

ฉันขอให้ท่านคิดเขาเองเถิดว่า การกลับของสาคราจารย์
ดิเคนบรอก จะทำให้ชาวเมืองซิมบอร์กันแตกกันหรือไม่ นี่ของ
กัวยการพหุอย่างไมตรีครองของข้ามารท่า ชาวการเคินทางไปสู่
โกลางพิภพของสาคราจารย์ก็แพร่ไปทั่วโลก ไม่มีใครเชื่อ
เรื่องนเลย ยิ่งเขาได้กลับลงยานเช่นนี้ด้วยแล้ว เขาก็ยัง
พากันเชื่อเรื่องนั้นอยู่ลงไปอีก

แต่ในการที่ขึ้นสี่ได้มาร่วมช่วยกัวยในการค้นคว้าน และ
ชาวคราวบางหย่างที่มาจากไอซ์แลนด์ก็มาประจวบกันเข้า ทำ
ให้มหาชนมีความเชื่อจนทะล้นนอย ๆ

ทั้งนี้ลงโรงกลายเป็นคนสำคัญ และฉัน ก็เป็นหลานของ
คนสำคัญที่มเกียรติพหุอยู่เหมือนกัน ซิมบอร์กมีงานฉลองเป็น
เกียรติยศให้แก่เรา แล้วมีการชุมนุมครั้งใหญ่ ลงของฉันได้
บรรยาย เรืองราว แห่งการ เคินทาง ที่ลง มา แล้วให้ประ ชุม พัง

เขาเว้นตอนทีกล่าวดังข้างเกิดจึงในเรื่องเข้มนักสทอนเกียวก่อน

ในวันเกียวก่อนนั้น เขาไ้้นำเข้สสารของสัทมุตเสม้ไป
มยบให้เกียวก่อนวันะทอสมุคของเมืองชัยบุรีก และไ้ส่นตง
ความเสื่อใจในการทีเกิดเหตุการนี้อันรุนแรง ยิ่งกว่าความ คังใจ
ของเขา มาชักชวนมิให้เขาสามารถค่าเนินความวิถิทางของนัก
ท่องเทียวชาวไอชแลนคไ้ไปสู่ไ้กลางพิภพไ้ทลอค เขาเป็นผู้
ทีลอมคว และ สงบเสงี่ยมในความ สำหรัคณไ้หย่หลวงของเขา
ซื่อเสียงของเขากียิ่งเลื่องลือนับถกกันมากชน

ก้วยเกียรคณยิ่งไ้ยทีเขาไ้รับครั้งนี้ ทำให้มีคณธิดา
มากก้วยกัน และทวิศกิของเขาซ่งไ้ไ้แย่งแผนการวิทยาศาสตร์
ในบัยหาเรื่องไฟในไ้กลางพิภพนั้น ก็ทำให้เขามีความเห็น
แตกต่างกับนักวิทยาศาสตร์ทั่วโลก บางทีก้วยวาจาข้าง ก้วย
ลายลักต่นอีกสรวข้าง

ในระหว่างทีมีการไ้ทอชความเห็นแตกต่างกันกับนัก
วิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ อยู่นั้น ลุงของฉินไ้รับความเสื่อใจอย่างฉ่น
เทลล เพราะฉินไ้ไ้จากชัยบุรีกไปเสื่อแล้ว ทั้งทีเรไ้ไ้พยายาม
อันวอนขอรองให้เขาคงหยุดไ้ไ้ไ้ อุตสผู้เป็นคนที่เรไ้เป็นท่น

ขอบคุณหุ่มากรมากเลย ทั้งเขงไม่ยอมให้เรากนแทนขอบคุณหย่างไว
 เลยเลยก็พอ เขาต้องจากเราไป เพราะเขาคิดถึงบ้านเดิมที
 และเมื่อเขารอลากลับไปเรกยะวิก เขาก็กล่าวส่งท้ายๆ เพียงว่า
 “ลาก่อน” เท่านั้นเอง

จิตใจของเราหล่อในคนนำทางผู้แก่แล้วกลัว คนนี้ยังนัก
 บันดาลผู้ซึ่งเขาช่วยชีวิตไว้ระลึมเขาเลยมีได้เลย และฉันตั้งใจว่า
 ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ฉันจะต้องไปเยี่ยมเขาให้ใกล้ชิดทนนั่น

ในท้ายที่สุดนี้ ฉันควนกล่าวเพิ่มเติมว่า การเดินทาง
 ไปสู่โลกดวงพิภพนี้เป็นเรื่อง ที่มหาศนทั่วโลกพากันเขาใจได้
 ยิ่งนัก เรื่องนี้ไ้มีผู้นำลงพิมพ์และแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ
 แทยทุกภาษา หนังสือพิมพ์ทชนหนาชนตากได้นำคอนสำคั่น
 ไปลงพิมพ์ ซึ่งมีผู้นำชนมากกล่าวถกเถียงโต้แย้งบ้าง ค่อนแคะ
 บ้าง สนับสนุนบ้าง ด้วยความมั่นใจเท่า ๆ กันของบันดาลผู้เชื่อ
 และไม่เชื่อ เวลาณลงของฉันรู้สึกเป็นสุขหย่างยิ่งในข้อเลียง
 เกียรติกุนที่ไ้รับภรณ์ ซึ่งตามปรกตในชีวชีวิตของเขาจะหา
 เวลาเป็นสุขไ้ยากนัก

ในท่ามกลางชัยชนะนี้ ยังมีความกังวลอยู่ อีกประการ
 หนึ่ง ฉันกล่าวพูดไ้ที่เกียว่าเป็นเครื่องทรมานใจแท้ ๆ คือยังมี

สิ่งซึ่งยังคงแก้ไขไม่ตก และสิ่งนั้นก็คือ เข็มทิศนั้นเอง สำหรับ
นักวิทยาศาสตร์แล้ว สภาพภูมิศาสตร์ของเขาไม่ใกล้เคียงกันเป็นเครื่อง
ทรมานใจยิ่งนัก

ก่อนมาวันหนึ่ง ขณะที่กำลังเล็งกรวัดแนวจากต่างๆ ในห้อง
ทำงานของลุง ฉันมองไปเห็นเข็มทิศอันนั้นเข้า จึงพิจารณา
มันวางแอบอยู่กันหกเดือนมาแล้ว และมันไม่มีความรู้สึกใน
ความวิตกกังวลที่มันเป็นต้นเหตุเสียเลย

ทันใดนั้นเอง ฉันก็เกิดมีความประหลาดใจขึ้นอย่างใหญ่
หลวง ฉันตะโกนเสียงดังขึ้นว่า

“สาธุการารยรยวงเขามาหาฉันทันที

“อะไรกัน ?” เขาถาม

“เข็มทิศ !”

“ทำไม ?”

“เข็มมันชี้ไปทางใต้ ไม่ใช่เหนือหรอก”

“สถานที่ว่าอะไรนะ ?”

“เข็มทิศเปลี่ยนชี้ไปแล้ว”

“เปลี่ยนอย่างไรกัน ?”

ลุงมอของเข้มนทิสอนนั้น แล้วเขาไปเปรียบเทียบกับเข้มนทิสอนอื่น ๆ ครั้นแล้วก็กระโดดลงเรือลงสระก็ถอน กอนนั้นเขาหาเหตุผลไปแล้ว

“ท่านเอง” เขาพูดเมื่อเขาไปเรื่องตลอด “พายุหลังที่เราแดงแหลมสักจนสับสนแล้ว เข้มนทิสบ่า ๆ นึกถึงสไปแทนที่จะชกสเห็นอะไร”

“แน่นอน”

“ทั้งนี้ความผิดของเราที่เป็นอันรู้ชกกันล่ะ แค่ว่าไม่ชวเหล่านึงกลักันไ้กัน?”

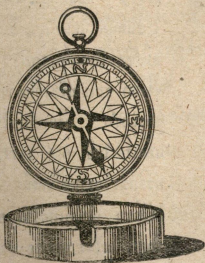
“ง่ายนักเถียว”

“อธิบายมาสิ หลาน”

“เมื่อเกิดพายุในทะเลก็เอนบรอกนั้น ลูกไฟกลมทำให้บันคาเหล็กบนแพเป้นแม่เหล็กไปหมด จึงทำให้เข้มนทิสของเราเปลื่อนชวไป”

“จิง! จิง!” สัตราหารยหัวเราะออกมาถึงล้น “ไฟฟ้าเล่นคลกกับเรานั้นเอง”

ตั้งแต่วันนั้นมาสูงก็เป็นที่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขที่สุด
 ศาสตราจารย์ ออกโต ลิเกนเยรอก ได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาชิก
 ของบัณฑิตสภาวิทยาศาสตร์ สภานิติศาสตร์ และสภาโลหะวิทยา
 ทั่วโลก ดันและกรอยเบน ผู้เป็นลูกบุญธรรมของเขา ก็พลอย
 ยินดีและปลื้มไปทั่ว

บันทึกท้ายเรื่อง

อธิบายคำ

ซัมบอร์ก — เมืองท่า บนฝั่งแม่น้ำเอลเบ ในประเทศเยอรมัน

โยฮันเนอ — ห้องสมุดและที่เก็บโบราณวัตถุสำหรับนคร ในซัมบอร์ก สร้างเมื่อ ค.ศ. 1834

“โฮมส์คริงกลา” โดย “เทอร์เลสัน” — สันธรีเว เทอร์เลสัน หรือ สันธรีเว สเตอร์เลสัน (ค.ศ. 1178—ค.ศ. 1241) เป็นนักประวัติศาสตร์ ผู้มีชื่อเสียงชาวไอซ์แลนด์ ได้แต่งหนังสือไว้มากมาย เรื่องหนึ่งชื่อว่าโฮมส์คริงกลา (The circle of the world) อันเป็นเรื่องกล่าวถึงประวัติของกษัตริษชาวนอร์ส ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสงครามแห่งเร ในปี ค.ศ. 1177.

อักษรรูนิก — ตัวอักษรโบราณชนิดหนึ่ง ซึ่งชนชาติกิวตอนใช้เขียน แต่ได้เลิกใช้เมื่อ 1800 ปีมาแล้ว

ไอคิน — เทพยักษ์ในโบราณคดีของชาวนอร์ส

สเนเฟลล์ — พืชไฟที่ขุดแล้วกลูกลูหนึ่ง หูทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะไอซ์แลนด์

โคเปนเฮเกน — เมืองหลวงของประเทศเดนมาร์ก

วิกซ์ — เหรียญเงินใช้ในทวีปยุโรป สมัยคริสต์ที่ 16
ถึงคริสต์ที่ 19.

มาโนมิเตอร์ — เครื่องวัดแรงดันของก๊าซหรือไอน้ำ

ซันสยัค — “ซาร์ซันส์” ยัค เป็นภาษาเยอรมัน แปลว่า
ล่าอาว

โครโนมิเตอร์ — เครื่องวัดเวลา

โคเวชีอาโม? — เราอยู่ที่ไหน?

โคเมชี ชีอามา เควสกา อีโซลา? — ท่านเรียกเกาะนี้ ว่าอะไร?

สตรอมโฮล์ — เกาะหนึ่งในหมู่เกาะดิปาร์ อยู่ห่างจากเกาะ
ชิลลีไปทางเหนือราว 30 ไมล์ มีภูเขาไฟ
ชอเกียวกัน สูง 3400 ฟุต ยังคงอยู่

ซานวิเซนโซ — เมืองท่าในเกาะสตรอมโฮล์

เมสลินา — เมืองท่าในเกาะชิลลี

มาร์แซยส์ — เมืองท่าในประเทศฝรั่งเศสตอนใต้

รูดอล์ฟ เวอร์น เจ้าแห่งนิยายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เกิดที่
 นิงส์ (ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำน้ำลัวร์)
 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1828 ถึงแก่กรรมที่อาเมียงส์
 (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำน้ำซอมน์)
 เมื่อวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1905 เมื่อหนุ่มเขื่อนักศึกษา
 ภูมิศาสตร์ในกรุงปารีส เขาเริ่มเป็นนักเขียนด้วยการแต่งบท
 ละคอนตลกตลกตลก และบทละครตลกตลกตลก แต่เป็นผู้ที่
 ใฝ่ใฝ่มากในวิชาธรรมชาติและวิทยาศาสตร์ และประวัติแห่งการ
 สำหรวก จากการศึกษาในถึงวิชาดังกล่าวแล้ว เขาได้เขียน
 นิยายชิ้นเรื่องหนึ่งชื่อ “ห้าสัปดาห์ในบอลลูน” (Five weeks in a
 Balloon) ลงพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1862 ในหนังสือ
 รายคาบชื่อ “The Magazine of Instruction and Amusement”
 ซึ่ง บิแอร์ รูดอล์ฟ เฮกเซล นักประพันธ์และนักการเมืองชาวปารีส
 เป็นผู้พิมพ์โคสนา ต่อมาภายหลัง นิยายเรื่องนี้จึงพิมพ์ขึ้น
 เป็นเล่มในปี ค.ศ. 1863 เป็นการสแกงถึงเรื่องราวซึ่งนับว่า
 เป็นของใหม่ในวงการอ่านของมหาชน และนับว่าเป็นรากฐาน
 แห่งชื่อเสียงของเวอร์นในภูมิแห่งนิยายวิทยาศาสตร์และภูมิศาสตร์

ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ได้ชักนำให้เวอร์นอทิส
 คนคั่งหน้ายากขึ้นประพันธ์เรื่องอ่านเล่นประเภทสืบมา หนังสือ
 เล่มนี้เป็นเล่มเริ่มต้นในชุดอันมียาวกว่า 50 เล่ม ซึ่งได้แปล
 ออกเป็นภาษาต่างประเทศแทบทุกภาษาในยุโรป เป็นเรื่อง
 สดกขบขันหลักแหลมหย่างน่าอัศจรรย์ เป็นการคาคการน
 ล้วงหน้าแห่งการค้นพบและการประคิดต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ
 ในภายหลัง เป็นการสั่งสอนหย่างประเสียด และเป็นทั้งเครื่อง
 ตรีงใจมนต์หย่างน่าพิศวงในเวลาเดียวกันด้วย นั่นคือลักษณะ
 ทั่วไปในนิยายของ รูลส์ เวอร์น.

ความเปรี๊ยะปราชญ์ของเวอร์น ในคำบรรยายสั้น ๆ และ
 กิตติศัพท์ มีอยู่ในบทประพันธ์ตอนหนึ่ง ซึ่งแปลจากเรื่อง
 "Conversation-Lexikon" ของเมเยอร์ว่า "เวอร์นนำผู้อ่าน
 เรื่องของเขาท่องเที่ยวไปควมทางซึ่งแออัดด้วยอันตราย อัน
 ล้วนแต่มีจุดหมายสำคัญในเชิงวิทยาศาสตร์ บางประการแผ่ยู่
 ด้วยเสมอ — การเดินทางไปโลกพระจันทร์ และรอบโลก
 พระจันทร์ ไปใจกลางพิภพ และไต่ทะเล 7000 โยชน์ ไปเขต
 หนาวเหนือ และไปยังแดนหิมะนะ พูเชาแอลป์ ผ่านดวงอาทิตย์
 และบริวาร ฯลฯ เวอร์นเป็นบัณฑิตในเชิงศิลป์แห่งการร้อยกรอง
 เรื่องราวอันเป็นที่เชื่อถือได้หย่างชำนาญยิ่งนัก ด้วยนิยายแห่ง

ความศรัทธาอันสูงส่ง และด้วยความเพียรพยายามในการแจกจ่ายข้อเท็จจริงและปัญหาแห่งอัมชาตวิทยาให้แก่ปวงชน ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่ได้รับการศึกษามาก่อนเท่านั้น”

เรื่องนิยายของเวอร์น ซึ่ง มีชื่อที่สื่อก็คือ “ห้าสัปดาห์ในบอลลูน (ค.ศ. 1862) การเดินทางไปยังใจกลางพิภพ (ค.ศ. 1864) จากโลกมนุษย์ไปโลกพระจันทร์ (ค.ศ. 1865) การผจญภัยของกัปตันฮัคเคอร์วูด (ค.ศ. 1867) ชาวอังกฤษคนชั่วในโลกเหนือ (ค.ศ. 1870) เกาะลึกลับ (ค.ศ. 1870—1875) รอบโลกใน 80 วัน (ค.ศ. 1873) ไมเกล สโตรกอฟฟ์ (ค.ศ. 1876) เซกเตอร์ เซอร์วาคเค การเดินทางผ่านดวงอาทิตย์และบริวาร (ค.ศ. 1877) และการค้นพบโลกมนุษย์ (ค.ศ. 1878)

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช

นายเสมวิชาพูน หุตะโกวิท ผู้พิมพ์โคสนา

